

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Öleceği yıl, yaşamaya başladığı yıl oldu.

 hayatta
kalmanın

yan

etkileri

Julie Murphy

"Hayatı dolu dolu yaşamakla ilgili bu hikâyede yazar, son günlerini yaşamayı gerçekçi bir anlatımla okuyucularına aktarıyor. Hayatta kalmayı değil, yaşamayı anlatan bir roman."

VOYA

"Genç bir kız ölüm ve yaşamın ihtimalleriyle yüzleşiyor. Kanser hastası gençlerle ilgili romanların kahramanlarının aksine Alice'in affedilmek için mücadele etmesi gerekiyor. Okurlar sayfaları merakla çevirmekten kendilerini alıkoyamayacak."

Kirkus Reviews

"Alice ile Harvey'nin arasındaki dürüst, etkileyici ilişki, hem beraber hem de tek başlarına çektikleri acı eksiksiz anlatılıyor."

Booklist

"İkinci şansların güzelliği ve risklerine komik, içten, dürüst bir bakış. Yaşamaya değer her şey hakkında ilham verici bir roman. Bayıldım!"

Siobhan Vivian, The List'in yazarı

☑ hayatta
kalmanın yan
etkileri

Pegasus Yayınları: 1564
Gençlik: 297

Hayatta Kalmanın Yan Etkileri

Julie Murphy
Özgün Adı: Side Effects May Vary

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Ayşesu İlemre
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2017
ISBN: 978-605-299-070-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Julie Murphy, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Folio Literary Management, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Julie Murphy

☑ hayatta
kalmanın
yan
etkileri

İngilizceden çeviren:

Gamze Bulut

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bana bu güzel hayatı veren annem
Ve hayatımı paylaşan Ian için...

Alice.

Önce.

Eğer anne babam bana bir din aşıladıysa, bu dürüstlük dîniydi. Bebekler leyleklerden gelmezdi ve annem asla bana grip aşısının onun canını benimkinden çok yaktığını söylemeye kalkışmadı. Ama her ne kadar gerçeikle yaşasak da, yüksek sesle nasıl söyleyeceğimi hiç bilmediğim bazı şeyler vardı. Geçen yıl boyunca söylemediğim şey şuydu: *Harvey’yi özliyorum*. Bunu dile getiremiyordum, ama bu, durumu gerçek olmaktan alıkoymadı. Anı koleksiyonumda en çok sevdiğim belirli bir an yoktu; bu kayıp fısıltısını belirleyen bir an. Hâlâ, bir cuma gecesi pizza yemek gibi basit şeyler düşündüğümde Harvey de orada oluyordu. Ve şimdi, artık yoktu.

Biri kulağıma, “Haydi gidelim buradan,” diye fısıldadı ensemdeki tüyleri gıdıklayarak. Kısacık bir an için bunun Harvey olup olmadığını merak ettim.

Arkamı dönmedim, ama yukarı bakıp dolabımın kapağındaki mıknatıslı aynadan Luke’un dudaklarının kenarını gördüm.

“Biyoloji dersim var,” dedim, sessiz sorusuna cevap vererek.

“Bir fikrim var.”

Gülümsedim ve kolları belimi sardı; sanki kazandığı bir şeymişim gibi. Başımla onayladım. “Yılın ilk sınav hazırlığı bugün yapılacak. Kaçıramam.”

Luke beni çekerek kendine döndürdü ve dolabımın kapağını vurarak kapadı. “Bu hafta sonu bizim birinci yıldönümümüz. Ben takımla birlikte şehir dışında olacağım, o yüzden bugün bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm. Lütfen,” diye yalvardı yüzündeki gülümseme genişleyerek. Doğruydum. İkinci sınıfın birinci ayı Luke’la ilk gündönümümüze denk geliyordu. Çenesini omzuma koyup dudaklarını saçlarıma bastırıp, “Haydi, Alice. Böyle yapma. Üzgün olduğumu söyledim. Laurel seni uyuz etmeye çalışıyordu. Doğru olmadığını biliyorsun.”

Laurel, bir son sınıf öğrencisi ve Luke’un eski kız arkadaşındı; üç gün önce beni tuvalette sıkıştırmıştı. *O güvenilmez biri*, demişti. *Eğer onunla yatmıyorsan başka kızların yattığını garanti edebilirim.* Bunu Luke’a sormak için beden eğitimi dersini asmıştım. Bana sanki ağlayacakmış gibi baktı; beni kaybetmekten mi yoksa yakalanmaktan mı korktuğunu anlayamadım. Ona inanmak istedim.

Luke üçüncü sınıftaydı ve benden bir yaş büyüktü. Çıkmaya başlamamızın bir sürü sebebi vardı. Düşünürken parmaklarının eklemlerini kemirmesi ve her hafta saçlarını kestirmesi hoşuma gidiyordu; parmak uçlarıma güzel bir his veren o sarı tüyler. Luke komikti; ama sadece komik olmak istemediği

zamanlarda. Yalan söylemiyordu; doğum günümü yanlış hatırladığında bile. Annem ondan hoşlanmıyordu. Ve –her zaman benim olan her şeyi isteyecek kadar ahmak ve arkadaşım olmaktan çok düşmanım olan- Celeste ondan hoşlanıyordu.

Belimde daireler çizerek, “Mezunlar balosu birkaç hafta sonra, biliyorsun değil mi?” dedi.

Luke, mezunlar balosu kurulunun üçüncü sınıf temsilcilerindendi ve ben de bu konuda onunla acımasızca dalga geçip durmuştum. “Evet, annem beni bu hafta sonu elbise almaya götürecektir. Tabii başka bir kızla gitmeye karar vermediysen.”

Derin bir nefes aldı. “Ne renk elbise aldığını bana söyle. Uygun bir kravat seçerim.”

Omzuna gömülüp gülümseyerek başımı salladım.

Annemin beni elbise almaya götürmesi gerekiyordu. Luke’un, onun sevgili kıızıyla çıkmaya layık olacak kadar zeki olduğunu düşünmüyordu ve onun popüler-atlet sıfatından da pek hoşlanmıyordu. Hatta evde anne babam ona küçümcercesine “kanka” diyordu. Aslında ikisi de Harvey olmayan herhangi bir erkeğe pek bayılmıyordu. Ama anneme mezunlar balosundan bahsettiğimde hevesle beni Alton’a giden yol üzerindeki, tasarım ürünleri satan bir *outlet* mağazasına götürmeye gönüllü oldu; burası, otuz kilometre çapındaki alandaki en iyi alışveriş merkeziydi.

Luke içimde bir şeyler uyandırmak için dudakları boynumda öylece dururken yanımdan geçip giden öğrencileri izledim ve bütün hissettiğim, Harvey’nin acısının göğsümde pırpır edişinin acısıydı.

Neredeyse beni görmeyecekti. Kesim vakti çoktan gelmiş, ensesinde kıvrılan kahverengi saçlarıyla başı, kalabalığın çoğundan yüksekti. Harvey’yi her gördüğümde biraz daha uzun, biraz daha iri oluyordu. Yine de hâlâ, iki kelimeyi bir araya getirip bir cümle kurabildiğimden beri patronluk tasladığım, gözleri yüzüne büyük gelen o çocuğu görüyordum ben. An-nelerimiz her zaman, daha çok aile gibi hissettiren bir biçimde en yakın arkadaş olmuşlardı. Birlikte büyüdük çünkü o konuda başka bir şansımız yoktu. Çoğu insanın geçirmek zorunda olduğu o korkunç seni-tanımaya-çalışıyorum evresini hiç yaşamadık.

Sonra bir yerlere sürüklendik. Lise sana bunu yapıyor, seni dalgaların sürüklediği ağaç parçalarına çeviriyordu. Ve bir arada tutmaya çalıştığın bütün parçaların rüzgârın ve suyun malı olup, o kıymetli parçalar senin bulunmadığın yerlere sürükleniyordu. O sağa gitmişti, ben sola.

“Uluorta öpüşmeyi kesin!” diye bağırdı Koç Wolfen, öğretmenler odasından koşarak çıkıp yanımızdan geçerken.

Harvey arkasını dönüp beni orada, Luke’a sarmalanmış halde gördü. Emin olamadım ama sanki diğer tarafa yönelmeden önce omuzları biraz düşmüş gibi göründü. Bunu görmekten hoşlanan bir tarafım vardı.

Luke homurdandı. “Anladık, anladık.”

Gözlerim Luke’un ötesini tarıyordu ama Harvey çoktan gitmişti. “Haydi gidelim.”

Okulum otoparkına ulaştığımızda Luke, “Sizin eve gitsek uyar mı?” diye sordu.

“Olur.” Annem de babam da işteydi.

Oturduğum sokağā girdiğinde müziğı kıstı. “Sen in,” dedi, “Ben arabayı köşede bırakıp seninle burada buluşurum.” Arabayı kenara çekti.

Ehliyet kemerimi çözdüm, ama ben kapıyı açmadan önce Luke uzanıp elimi tuttu; ilk başta hafifçe, sonra sıkarak. Bana doğru eğildi ve yüzümü inceledi; sanki her detayımı görmek istiyormuş gibi kaşları titrediy; sanki aradığı bir cevabı bulabilecekmiş gibi. Yanağıma dokundu ve beni öptü. Eli saçlarımda tanıdık bir yolda ilerlerken ona yaslandım.

“Prezervatif getirdim,” diye fısıldadı. “Belki odana gideriz?”

Sırtım biraz gerildi. İlk seferini mumlar ve gül yaprakları ya da o tip şeylerle yaşamayı planlayan kızlardan değildim. Ama, bilmiyorum. Bunun hemen o anda, bir salı akşamüzeri anne babam işteyken olmasını beklemiyordum. Odamda sevişmenin düşüncesi bile garipti; ilkokul ikinci sınıftayken annemlere almaları için yalvardığım o çiçekli duvar kâğıtlarının hâlâ durduğu odada.

Bir an için, konsantre olamayarak, sanki beni herhangi bir şeye odaklanmak beni bayıltabilecekmiş gibi gözlerimi kapadım.

“İyi misin?”

“Evet. Evet, iyiyim,” dedim. “Sadece bir an başım döndü.”

Ellerimi çekip ellerinin içine aldı. “Gerilme.”

Başımı evet anlamında salladım. “Seni ön kapıda beklerim.”

Verandada ceplerimi yokladım. Anahtarlarım. Çantamda, Luke'un arabasında kalmıştı. Çoktan gitmişti. Evin etrafını dolaşıp arka bahçeye geçtim. Bahçe kapısı kilitlenmemiş olabiliirdi. Annem yedek anahtar bırakmak konusunda biraz tuhaftır. Bir komşumuzun evine gitmemi ya da Harvey'nin annesi Natalie'yi aramamı tercih eder ama babam arka kapıyı kilitleme konusunda berbattır.

Göz ucuyla, anne babamın odasındaki perdelerin arkasında bir şeyin hareket ettiğini gördüm.

Belki içgüdüsel olarak ya da her neyse, yere yapıştım. Sonra çömelerek çalıların arasından baktım. Siluetin tekrar geçmesini bekledim. Garaj yolunda hiç araç yoktu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu ve soluğum hızlandı.

Adam bir gömlek, *boxer* şort ve çorap giymişti. Ses çıkarmamak için elimle ağzımı kapadım. Başka insanların evine girip soyunmak nasıl bir sapıklık? Cep telefonuma uzandım ama o da anahtarlarımla birlikte Luke'un arabasındaydı.

Sonra annemi gördüm. Yatak örtüsünü, yatağın ucundan çekip köşelerini düzeltiyordu. O sabah üstünde gördüğüm lacivert kalem eteği ve sutyeniyleydi ki tam bir anne sutyeniydi; çiçek desenli, bej rengi ve desteksiz. Adam, annemden biraz daha genç görünüyordu ama açık kahverengi saçlarının şakaklarına doğru kırıştığını görebiliyordum.

Bir keresinde sınıfta toplumumuzun, gerçek bir dehşete tanık olduğumuzda artık gerçek ile gerçek olmayanı birbirinden ayıramayacak kadar şiddete alıştığını duymuştum. İşte o anda böyle hissettim. Gerçek ve kurgu koca bir bulanıklıktı. Sadakatsizliği televizyonda ve filmlerde görmüştüm. Defalarca

görmüştüm. Bu senaryonun tamamen aynısını. Eşlerden biri isteyken yapılan gündüz kaçamakları; fazla ileri giden bir iş ilişkisi. Nefesim hızlandı; ritmini yakalayamıyordu. Ellerimin titremesini engellemek için yumruklarımı sıktım.

Kimdi bu adam? Belki bir ailesi vardı. Annemle birlikte çalışıyor olabilirdi. Ya da onun müşterisi olabilirdi. Bu bir seferlik bir şey olabilirdi. Olmayabilirdi de. Başlangıcı olabilirdi. Annem bizi onun için terk etmek üzere olabilirdi. Öfke damarlarımda geziniyordu.

Adam annemi kalçasından kavradı ve fermuarını çekmeden önce omzundan öptü. Annemin karnındaki soluk doğum izleri parıldadı. Küçük bir göbeği vardı ama her ne kadar bu her zaman mağazaların soyunma kabinlerinde söylenmesine sebep olsa da şu anda hiç umurundaymış gibi görünmüyordu.

Mutlu görünüyordu.

Sinirlenmek istedim. Ama onun yerine üzgün hissettim. Bizimleyken böyle hissedemediği için üzgündüm; ben ve babamlayken. Sanki *bizim* evimizin içinde *ikimizi de* aldatıyordu. Keşke daha iyi, daha zekice kelimeler bulabilseydim ama tek yapmak istediğim cama bir taş atıp *Siktir git, anne* diye bağırırmaktı.

Bahçe kapısı gıcırdadı.

“Hey,” dedi Luke. “N’oluyor?” Nazik olmaya çalışıyordu ama gergin olduğunu görebiliyordum. Beyzbol maçı yağmur yüzünden iptal edilmek üzere olan küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Boynunu uzattı. “Evinizde biri mi var? O senin... Bir dakika, o senin baban değil, o...”

Ayağa kalkıp onu omuzlarından ittim. Bunu bilmesine izin veremezdim. Kimse bunu bilmemeliydi. “Kimse değil. Ayda bir temizlik için gelen adamlardan biri. Haydi gidelim. Senin eve ne dersin?”

“Benim annem çalışmıyor, unuttun mu?” Ön cebinden araba anahtarını çıkardı. “Craven’s Parkı’na ne dersin?”

Midem bulandı; fiziksel olarak. “Beni okula geri götürebilir misin?”

İç çekti. “Peki. Gidelim.”

Kaldırımda arabasına doğru yürürken aramızdaki mesafeyi koruyarak Luke’u takip ettim. Ona ümit verip sonunda sevişebileceğimizi düşünmesine izin verdiğim için kötü hissetmek istedim. Ama aklımdaki tek şey annemin yüzündeki mutlu gülümsemeydi. Yıkılan yuvalar neredeyse bir klişe olacak kadar yaygındı. Sanırım okulumda, öz anne babası hâlâ evli olan çocuklardan çok üvey anne babası olan çocuklar vardı. Sadakatsizlik. Boşanma. Yeni normal buydu. Ama sırf normal diye yara daha az derin olmuyordu.

Luke birkaç adım önümde durdu. “İyi misin?” diye sordu. “Orada bir şey mi oldu?”

“İyiyim. Yalnızca anahtarlarım olmadan içeri giremem.” Ön koltuğunun kapısında durdum. “Gidip bir yerde kenara çekelim.”

“Sorun değil,” dedi. “Yapmak zorunda değiliz.”

Bir bakıma neredeyse rahatlamış gibi görünüyordu.

“İyi olduğuna emin misin?”

“Evet,” dedim. “Haydi. Ama bil diye söylüyorum, seninle arabanın arka koltuğunda yatmayacağım.”

Gülmesini bekledim ama gülmedi.

Okula dönüp lanet bir sınıfta oturmamın imkânı yoktu; dünyama bu sessiz çığ düşerken mümkün değildi. Luke'un arabasının arka koltuğunda gözlerimi kapadım ve içimden, beni, anne babamı ve en sevdiğim insanları, tüketici bir karanlığın içine alacak kadar büyük bir problem –dikkatimi dağıtacak bir şey– dilerken, ellerinin üzerimde gezinmesine izin verdim.

Yaklaşık bir ay sonra, dilediğim gibi, dikkatimi dağıtacak o büyük şeye sahiptim. Akut lenfositik lösemi teşhisi konuldu. Kanseri. Lanet olası kansere yakalanmıştım.

Harvey.

Şimdi.

“Neden şu bir sürü kedisi olan yaşlı kadınlar hakkındaki şu *reality show*’lardan birini izlemiyoruz ki?” diye mırıldandı Alice.

Güldüm. “Bu filmi daha önce izlemedin bile, hem bu sadece giriş jeneriği. Şans ver, Al.”

Yatağında yanıma uzanıp, başını yastıklardan oluşmuş bir dağa dayadı. Gözleri kapalıydı, teni ılık ve nemliydi, ama dudaklarında hâlâ ufak bir gülümseme vardı.

Bu akşam, içinde bacak şeklinde bir abajur ve bir Çin restoranında yenen bir Noel yemeği olan, *A Christmas Story*’yi izlemeye karar verdik; Alice hariç dünyadaki herkesin milyon kere izlediği bir film. Her Noel’de televizyonda yirmi dört saat gösterildiği için bunun nasıl mümkün olduğunu bile anlayamıyordum. Noel’e daha iki hafta vardı ve eğer Alice’e garanti edilemeyen bir şey varsa o da gelecek iki haftaydı. Teşhis konulmasının beri bir yıldan biraz fazla zaman geçmişti. Bir yıl sonra nasıl görüneceğini beklediğimi bilmiyordum, ama bu de-

ğildi. Ben ev ödevi ve asgari ücretli işim gibi aptalca şeylerin bir önemi varmış gibi davranmaya çalışarak on birinci sınıfı yarım yamalak okurken, yatağında uzanmış kanserin ondan geriye kalanı da tüketmesini bekleyen Alice değildi.

Son birkaç haftadır pek evden çıkamamıştı, bu yüzden en yakın arkadaşım Dennis'in izlenmesi-gereken-filmler koleksiyonunu izlemeye başladık. Dennis filmleri, popüler kültürü, bilgisayar oyunlarını severdi ama zekiymiş de; gelecekte Rhodes Bursu alacak kadar zeki. Bütün ailesi böyleydi. İkiz kız kardeşi Debora politika konusunda bir dâhiydi. Biz çocukken *Meclis-cilik* oynatırdı. Acınacak haldeydik.

A Christmas Story, Dennis'in listesinin en üst sırasındaydı ve bu filmi izlemeyi birkaç kez denemiştik ama Al her seferinde Noel'le ilgili şeylerden nefret ettiğini söyledi. Gerçekten, Alice'in, diğer insanların görür görmez sevdiği her şeyden nefret etmeye başladığını düşünüyordum.

Beşinci sınıftayken, ben ve annemle birlikte dairemiz için küçük bir yılbaşı ağacı seçmeye gelmişti. Ilık bir yılbaşıydı, ama o gece biraz kar yağmıştı. Annem arkamda, Alice de onun arkasında, ağaç satan adamı reyonların arasında bir aşağı bir yukarı takip etmiştim. Kusursuz ağacı buldum. Bundan emindim. Alice bir şey söylememişti ama onun da böyle düşündüğünü biliyordum, çünkü ben her dalı inceliyormuş gibi yaparak ağacın etrafında döndüğüm sırada, yanaklarındaki kar taneleri erirken, hoparlörlerde cızırtıyla çalan *Noel* şarkısını hafifçe sallanarak kendi kendine mırıldanıyordu.

Televizyondan yayılan ışık dışında bütün odası karanlıktı. Birkaç dakika sessiz kaldık, Alice'in nefesi normale dönüp

vücudu üzerime yığılana kadar filmi izledim. Sesi her zaman-
kinden daha hastaymış gibi geliyordu; sanki solunum yolları
iltihabı ya da benzeri bir şey varmış gibi. Onun gibi insanlar
–kanserli insanlar– böyle hastalandığı zaman, her şeyin sonunu
getiren soğuk alınlığı bile olabiliyordu. Hiç adil değildi. *Kan-
serdi ama onu bitiren şey gripti.*

Bunu düşünmemeye çalıştım çünkü o an mükemmeldi.
Burada, yanımda uzanması; bedeninin benimkine dolanması.
Mükemmeldi; onun ölüyor ve benim yaşıyor olmam ve bu
ikisini aynı anda nasıl yapacağımızı bilmememiz dışında.

Ara sıra iyi günleri oluyordu ve o günler benim her sefe-
rinde yuttuğum yüzüstü yalanlardı. Geçen hafta üç iyi günü ol-
muştu ve ondan önceki hafta da iki. Alice’in şefkatle ‘son kul-
lanma tarihi’ diye tanımladığı güne yaklaştıkça bütün bunların
gerçek olmadığına daha fazla kanar oldum.

Televizyonu kapatıp biraz dinlenebilsin diye gitmem ge-
rektiğini biliyordum, ama bencildim. Her dakikayı istiyordum.
Alice giderken benden Alice şeklinde kocaman bir parça alıp
götürecekti; her nereye gidecekse. O kocaman parçamın içinde
ne olduğunu düşünmeye korkuyordum. O her neyse –geçmi-
şimiz, bugünümüz, hiç olmayacak geleceğimiz– onunla be-
raber ölecekti. Bu durumla ilgili her şey beni deli ediyordu.
Ama sevdiğin kız ölürken, onunla gitmeye teslim olmamak
zordu.

Alice’in hırıltılı soluğunu duymazdan geldim, vücut sı-
caklığı 37 dereceymiş ve sağlıklıymış gibi yaptım. Kapanış
jeneriğine ve hatta telif hakları bilgilerine kadar bütün filmi
izledim. Nihayet televizyonun hoparlörleri cızırdamaya baş-
ladığında gitme vaktimin geldiğini biliyordum. Normalde te-

levizyonu kapatıp sessizce odasından çıkardım. Bunun yerine orada, yanında, küçük çift kişilik yatağında oturdum. Her zorlu soluğunda göğsü inip kalkıyordu ve leğen kemiği battanıyla dışarı fırlamıştı. Komodininin üstündeki ilaçları sanki şehir surları gibi yükseliyordu. Koca bir kutu mendil de öyle. Kısa bir süre boyunca Alice'in burnu deli gibi kanıyordu ve burun deliklerine sokuşturulmuş peçetelerle öylece, saatlerce oturmak zorunda kalıyordu. Ama kanamalar sona ermişti ve bu gece sadece burnu tıkalı diye düşündüm. Ya da belki bu giderek kötüleşen sağlık durumunun bir sonraki aşamasıydı.

Gözlerimi kapadım; yaşlı ve kırış kırış, yan yana oturmuş, Çarkıfelek ya da onun gibi bir şeyin tekrarını izliyorduk.

Yatak odası kapısının altından gölgeler geçti. Alice'in annesi Bernie (Bernice'in kısaltması), kısık sesle telefonda konuşarak koridorda yürüdü. "Şu anda müsait değil." Sessizlik. "Uyudu bile, anne." Sessizlik. "Belki yarın."

Bernie'nin ailesi ülkenin diğer ucunda yaşıyordu ve bildiğim kadarıyla Bernie buna pek aldırmıyordu. Telefonu kapadı ve birkaç dakika sonra o ve Alice'in babası Martin, yatıp uyumakla ilgili yüksek sesle konuşarak koridor ışıklarını açıp kapadılar. Bu, gitme zamanımın geldiğini haber vermek için yaptıkları küçük bir şovdu bu; hiçbir zaman içeri girip bana gitmemi doğrudan söylemeseler de.

Ayaklarımı yataktan indirdim ve spor ayakkabılarımın kirli bağcıklarını bağladım. Ayağa kalktım ve derhal tekrar oturup daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Hoşça kal demek için Alice'i uyandırdım. Çünkü bu kötü geceler bana sadece çok az gecemiz kaldığını hatırlatıyordu. Onun kemikli omzunu sıktığımda itiraz ederek inledi. Dudakları kuru ve çatlaaktı; ses

ağzından zor çıkıyordu. Kafamı kulağına doğru eğerken, yanağım saçsız başına değdi.

“Alice,” dedim. Vızıldayan televizyondan üstüne mavi bir ışık düşüyordu. “Alice, gitme, olur mu? Ben her gün gelirim, gitme yeter.” Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü ve gerçekliğini hissetmeden onu siliverdim. Veda ediyor gibiydim; iyi geceler diliyor gibi değil.

Ama sonra gözlerini açtı. “Selam.”

Gülümsemeye çalıştım.

“Film berbattı.”

Güldüm. “Evet. Öyle sayılır.”

Gözlerinin etrafı kırıştı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı; sanki şimdi olmayan bir zamandan komik bir şey hatırlamıştı. “En çok seni özleyeceğim, Harvey.” Dirsekleri üzerinde doğruldu. “Sonrasının nasıl hissettireceğini bilmiyorum ama en çok seni özleyeceğimi biliyorum.”

Birlikte bir sürü şey atlatmıştık, ama bana önemli olduğumu ilk kez söylüyordu. Onun için değerli olduğumu. Bunu hep istemiştim. Bunu sonsuza dek saklamak istedim. Ama istediğin şeyi asla istediğin şekilde elde edemiyorsun. Boğazımı temizledim. “Alice, ben...”

“Söyleme.” Öne eğilip yanağımı öptü.

“Onu nalları dikmek üzere olmayan birine sakla.” Başımı evet anlamında salladım. Alice’i seviyordum. O kadar belliydi ki yüksek sesle söylememe gerek bile yoktu. Ayağa kalktım ve odasının kapısını açtım.

“Harvey,” dedi.

Döndüm.

“Ben de.”

Alice.

Şimdi.

Farkında olmadan saçıma uzandım ve parmaklarım çıplak başıma değdi. Gitmişti; hepsi gitmişti. Şimdi bile, bir yıldan fazla bir süre sonra, bu hâlâ beni şaşırtıyordu. Bunu günde birkaç kez yapıyordum; tıkr tıkr işleyen bir saat gibi. Saçlarım, benim hayali bir uzvumdu.

Yaklaşık son bir yıldır onkoloğum olan Dr. Meredith, bir hışımla ofisine girdi. Kapıyı kapatıp bizi içeri hapsedmeden önce koridordan gelen gürültü bir an içeri sızdı. Annem parmaklarıyla dizinde ritim tutuyordu; gerginken böyle yapardı. Babam uzanıp, gerginliğini kendine geçirmek için, onun elini tuttu.

Dr. Meredith iri, kuvvetli bir adamdı ve pembe yanakları ile bebek pudrasını andıran kokusuyla neşeliydi de. Her zaman, onun insanlara dünyalarını altüst edecek haberler vermekle yükümlü olan bir doktordan ziyade, Green Oaks alışveriş merkezinde Noel Baba olmaya daha uygun olduğunu düşünürdüm. Belki de görüntüsünün darbeyi yumuşatması gerekiyordu. *Kötü haber, kansersin. İyi haber,*

doktorun Noel Baba. Dertlerin için bir baston şeker ister misin? Dün gece Harvey'yle izlediğim o aptal Noel filmi hatırladım ve neredeyse yüksek sesle gülecektim. Daha doğrusu o izledi, ben uyudum. Ama olan biten bu kadar değildi. Her zaman bana karşı hissettiklerini biliyordum ve ona nihayet benim de aynı şekilde hissettiğimi söyledim. Bunu ona söylemek sanki son görevim gibiydi; yani neredeyse. Listemde bir şey daha vardı. Durumuma bakılırsa bitiremediğim tek iş olarak kalacakmış gibi görünüyordu.

Önce babam konuştu. “Sorun nedir, Dr. Meredith?” Sonra daha usulca, neredeyse kendi kendine, “Zaten en kötüsünü duyduğumuzu sanıyordum,” dedi. Dr. Meredith masasının ardına sıkışmış, kaşının üzerinde toplanan ter damlacıklarıyla, güçlkle aldığı nefesler arasında oflayıp pufluyordu. Annem ve babam tam masasının önündeki sandalyelere yerleşmişlerdi. Ben ofisin köşesindeki iki kişilik koltuğun ortasına oturdum; iki yanımda dosyalar ve kâğıtlar yığılıydı. Dr. Meredith bir yıldan fazla bir süredir doktorumdu ve bu yığınların ikisi de bir santim kımıldamamıştı. Koltuk sertti ve sanırım nadiren kullanılıyordu. Gerçekte olduğundan çok daha rahatmış gibi görünen o yanıltıcı koltuklardandı. Tipik doktor muayenehanesi mobilyası; fazlasıyla aşına olduğum bir şey.

Dr. Meredith doğrudan bana bakarken, uzun bacaklarımı öne uzatıp ayak başparmaklarımı eskiden bale *pointe*’larım ile yaptığım gibi iyice esnettim. (Şimdi *pointe*’larım da resital kostümleriyle birlikte elbise dolabımın arkasında bir yere tıkılmıştı.) Uzun süredir formda olmadığım için baldırlarımın arkası acıdı.

Dr. Meredith'in bize verdiği bütün haberler annemle babama verilmişti. Ben her zaman odadaydım, ama *aslında* değildim; onlara göre orada değildim. Haberleri anne babama vermek onun için daha kolay olmalıydı. Beni durumun içinden çıkarıyordu bu. Ama bu sefer söyleyeceği her neyse, bunu söylemek istediği kişi bendim. Bu sabah erkenden bizi arayıp mümkün olduğunca kısa süre içinde gelmemiz gerektiğini söylemişti. Tecrübelerime göre çalışma saatleri dışında açılan telefonların sonu hiçbir zaman iyi bir olmazdı.

Çizelgelerimi gözden geçirerek, "Biraz ateşinin çıktığını görüyorum," dedi Dr. Meredith.

İçgüdüsel olarak elim alnıma gitti. Hâlâ nemliydi ama dün akşam Harvey'nin geldiğindeki kadar kötü değildi. Hasta olmaya o kadar alışmıştım ki artık hasta olmak ile Hasta Olmak arasındaki farkı anlamakta zorlanıyordum.

Babam yüksek sesle boğazını temizledi.

Dr. Meredith derin bir nefes aldı. "Alice." Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu; sadece o ve ben vardık. Nefes verdi. "İyileşiyorsun."

Bir an için ortam sessizdi ve her şey iyiydi. Ama sonra annem bütün bedeni titreyerek ağlamaya başladı. Odanın dar gelmesine sebep olan korkunç bir sestir bu. Babam duygularını bastırmaya çalışarak öksürdü. Sanki parmakları gözyaşlarını hapsedebilirmiş gibi burun kemerini sıktı, ama bunun yerine gözyaşları elinin üzerinden ceketinin koluna doğru yuvarlandı.

Vay anasını.

İşte bunu beklemiyordum. Listemde bu yoktu.

Harvey.

Şimdi.

Dün gece yine çok geç saate kadar Alice'te kaldığım için göz kapaklarım kurşun gibiydi. Ko ar adım dokuzuncu reyondan ( orbalar, konserve sebzeler ve soslar) geçerek personel mola odasına gittim; cızırtılı hoparlörlerden Noel müzikleri yayılıyordu. Kapıyı sırtımla itip a arak hazır   le yemekleri reyonunu doldurmakta olan Dennis'e seslendim. "Bugün erken çıkıyorum, dostum. Alice'e gidiyorum. Senin en sevdiğin filmi izleyeceğiz. *Steve Zissou ile Suda Yaşam!*" Dennis'in hayattaki hedeflerinden biri Bill Murray gibi olmak değil, Bill Murray *olmaktı*.

Birkaç gece önce *Jaws*'ı izlemiştik ve sonra Alice okyanusla ilgili filmlerin "bayağı" olduğunu söylemişti, ama ben *Suda Yaşam*'ın farklı olacağına söz verdim. Bunu hiçbir zaman dile getirmese de her zaman okyanustan ya da herhangi bir klorlanmamış su kütlesinden korkmuştur. Alice'in korktuğunu bildiğim tek şey buydu ve bunu bildiğimi o bile fark etmedi.

“Benim yerime altıncı reyonu yeniden doldurur musun?” Onaylamasını beklemedim. “Bu iyiliğini unutmam!” El salladı ve bıyık altından bir şeyler mırıldandı.

Kartımı kontrol saatinden geçirdim ve mesaimi kaydettim. Bugün sadece bir buçuk saat çalışmıştım. Kahretsin. Okul sonrası yaptığım bu kısa vardiyalar beni mahvediyordu. Normalde haftada dört gün, okuldan sonra dört ila altı saat arası çalışırdım. Son zamanlarda erken çıkmaya ve hatta bazen hiç gelmemeye başlamıştım.

Pazar Yeri, Hughley'deki son aile marketiydi. Bölge sakinlerinden oluşan sağlam bir müşteri kitlesi vardı ama büyük süpermarket işgalinden uzak durabilmek için feragat etmek zorunda olduğumuz bazı modern kolaylıklar da vardı; örneğin yeni bir kontrol saati. Veya otomatlar, dijital ürün tartıları, çalışan barkod okuyucular... Yani modern bir market işletmek için gerekli olan her şey. Şikâyet edemezdim. Benim rezalet programıma uyuyorlardı; hem Alice'in durumu da hesaba katılırsa son zamanlarda bana fazlasıyla müsamaha gösteriyorlardı.

Alice. Beni özleyecekti. Özleyeceğini söyledi. Ve şimdi tek düşünebildiğim buydu. Ve beni seviyordu. En azından ben öyle düşündüm. Bunu tam olarak söylemedi. Bütün bunlar aptalca mutluluk patlamalarına kapılmama sebep oluyordu ki ardından da her zaman suçluluk duygusu geliveriyordu çünkü mutlu olmak doğru gelmiyordu.

Her şey değiştiğinde on üç yaşındaydım.

Alice'in doğum gününe on bir gün vardı ki bu da ocak ayının ortasına denk geliyordu.

Annemin dans stüdyosundaki orta seviye sınıfı için Chopin çaldığımı hatırlıyorum. Annemin stüdyodaki salonların hepsinde eski püskü kasetçalardan vardı ama orta seviye sınıfın genellikle toplandığı yer olan ana stüdyoda piyano vardı. Uzun zaman önce piyano öğretmenimin bir arkadaşından satın almıştık. Annem canlı müzik dışında herhangi bir şeyle dans etmek ya da dans dersi vermekten her zaman nefret etmiştir. Yani piyano çalan bir oğlu tesadüf değildi.

Babamı hiç tanımadım ama annemin baleden çok sevdiği tek şey piyano olduğu için hep bir piyanist olması gerektiğini düşündüm.

Isınma turları yapıldı ve her bir öğrenci bahar seçmelerine hazırlık olarak sırayla kırk beş saniyelik sololar yaptı. Annem, Celeste ve Alice'in kazanmak için çekişeceği bir solo dağıtıyordu. İkisi arasındaki gerilim yaşları ilerledikçe daha da artan daimi bir rekabet döngüsü olmuştur.

Celeste kolları açmış, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, bir tür övgü bekleyerek duruyordu. Çocukluğumuzdan beri dans derslerine, koltuğunun altındaki nota kâğıtları ve monologlardan oluşan portfolyosuyla, oyunculuk ve şan derslerine de hazırlıklı olarak gelirdi. Celeste için dans sadece yapbozun bir parçasıydı. Ünlü olmak istiyordu ve konuda ünlü olacağını umursadığından bile şüpheliyim.

Annem, öğrencilerine göre Bayan Natalie, ritme göre el çırparak, "Çabalamıyor gibi görünmek büyük çaba gerektirir! Alice, senin sıran!" dedi. Bunun Celeste'e bir övgü mü yoksa eleştirisi mi olduğunu anlamak mümkün değildi. Annemi tanıdığım kadarıyla, sessizliği daha olumlu bir tepkidir.

Celeste gibi Alice de o akşam *pointe* giymemişti. Sınıfın en küçükleri olduklarından henüz gelişmekte olan ayaklarını korumak için provalarda o ikisi sert uçlu bale pabuçlarını sürekli giymiyordu. Zaten ben Alice’i *pointe*’ları olmadan dans ederken izlemeyi her zaman tercih ederdim.

Sıradan bir günde saçlarını arkadan topuz yapardı; kusursuz bir bale topuzu. Ama cuma benim en sevdiğim gün haline gelmişti çünkü Alice’in dans dersinin olmadığı tek okul günüydü ki bu da saçlarını açık bıraktığı anlamına geliyordu. Soyadlarımız alfabe de çok yakın olduğu için –onunki Richardson, benimki Poppovicci– sınıfta hep yakın otururduk. Alice’in açık kahverengi, dalgalı saçları salık olduğunda sırtının tam ortasına, genellikle bale mayosunun fildişi rengi teniyle buluştuğu noktaya denk gelirdi. Saçlarını neredeyse hiç salmazdı, ama saldıgı zaman, onda kontrolden çıkmış görünen tek şey saçları oluyordu. Kürek kemiklerinin arasında dalgalanır, beni çağırırlardı. Ve ben de onun peşinden her yere gidebilirdim. Cumaları sınıfta durmadan başını ovarı ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirmemek için kendimi pek çok defa tutmak zorunda kaldım.

Uzun ve inceydi; yalnızca hafif kıvrımları vardı. Boylarımız aynıydı ve onunla beraber uzamayı umut ediyordum. Burnu küçük, biraz fazla çıkık ve ucu köşeliydi. Soluk mavi gözlerinde büsbütün kaybolurdum hep. Onlar her zaman benim yol haritam olmuşlardı. Alice’in dudakları dolgundu ve nadiren gülümserdi ama gülümsediğı zaman bütün o göz devirmelerinin, patronluk taslayan taleplerinin ve sert sözlerinin hepsine değiyordu. Değiyordu çünkü gülümsemesi içtendi ve

Alice'i gülümsettiyseniz bunu hak etmişsiniz demektir. Alice söz konusu olduğunda her şey hak edilmişti. Ama çatık kaşları diğer her şeyden kolay kazanılıyordu. Her bir ifadesinin dilini öğrenmiştim.

Yine de her açıdan kusursuz olduğunu düşünüyordum, ama *pointe*'lerini giydiğinde kusursuzluğu kör edici güneş ışınları gibiydi. Ona yeterince uzun süre bakarsam piyano onun gücüyle kendi kendine çalardı. *Pointe*'leriyle o, bir güç, bir kasırgaydı; belli bir mesafeden bakmakta sakınca yoktu, ama yakın mesafede, sadece enkazının bir parçası olma tehlikesiyle karşı karşıyaydınız. Bazı günler ancak o kadar şanslı olabileceğimi düşünürdüm.

Tavana doğru yükselirken parmakları kıvrıldı. Siyah bir dans ayakkabısı giymişti. Bana gladyatör ayakkabılarını anımsatıyordu. İnce deri bantlar ayağının etrafına dolanıyordu. Boyasız tırnakları kızarmış ve şişmiş, ayakları nasır tutmuştu. Çoğu insan onları çirkin, hatta iğrenç bulurdu. Ama o ayaklarını, sıkı çalıştığını gösteren bir rozet gibi gururla taşıyordu. Sert, küt uçlu saten *pointe*'leri olmadan Alice yeryüzüne daha yakındı. Bana daha yakın, biraz daha ulaşılabilirdi.

On dört öğrencilik bir sınıfta tek başıyaydım.

Onu kendimi bildim bileli tanıyordum. Diğer kızların varlığı benim gözümde onunla aynı değildi. Bu duygular başından beri vardı; değişen tek şey benim onları kavrayışımıydı. Bütün bedenim nihayet noktaları birleştirdi ve ben, hiçbir zaman birlikte olmasak bile onun beni mahvedeceğini ve başka biri için bir daha asla böyle hissetmeyeceğimi anlamıştım.

O soğuk ocak gecesinde her şey içimde yerli yerine oturdu ve o benim her şeyim ve herkesim oldu. Müziğim, güneşim, kelimelerim, umudum, mantığım, karmaşam, kusurum.

On üç yaşındaydım ve o benim için bütün bunlar demekti. Ve ben onun arkadaşıydım.

Alice.

Şimdi.

Annem ve babam şimdi kendilerini tutmadan ağlıyordu; en doğal haklarıydı. Ölmüyordum.

Ölmüyordum. İçimde beni öldüren bir şey yoktu en azından.

“Emin misiniz?” diye sordum usulca.

Nasıl olduysa Dr. Meredith anne babamın kutlama hıçkırıkları arasında beni duydu. Gözlüğü burnunun ucuna doğru kayd. Kalın dosyamdaki kâğıt yığınlarına göz gezdirdi. “Eminim, Alice. Akyuvar sayın normale dönüyor ve son kemik iliği örneğinde de kanserli hücreye rastlanmadı. Laboratuvar görevlilerine iki kez, hatta üç kez kontrol ettirdim. İyileşme sürecinin sebebi için gerileme ya da büyüme olmaması diyebiliriz. Elbette her hafta röntgen ve kan tahlili için geleceksin. Durumunu yakından takip edeceğiz. Hastalık her zaman daha da güçlenerek geri dönebilir, bu nedenle her zaman tetikte ve hazırlıklı olmak en iyisi.” Önünde duran dosyayı kapattı; benim dosyayı.

Midem burkuldu. Bunun iyi hissettirmesi gerekiyordu ama hissettirmedii.

“Güçlendirme tedavisi başlayıp ardından da bakım terapisi görmem gerekecek ama iyileşmeyi neyin tetiklediğini öğrendikten sonra. Şu anda bu dağın zirvesindeyiz, millet ama henüz fazla rahatlamayalım. Müteşekkir, ama temkinli olalım. Önümüzdeki birkaç ay boyunca bu bizim mantramız olacak.”

Bunun üzerine annem ve babam kendilerine geldiler ve sandalyelerine dönüp benimle yüz yüze geldiler. Bana baktılar, gerçekten baktılar; sanki beni bir yıldır görmüyorlarmış gibi; sanırım bir bakıma görmüyorlardı.

Hastalandıktan sonra biraz da olsa beni sevmekten vazgeçmeye çalışıp çalışmadıklarını merak ettim. Bilerek değil, ama belki bu şeyden sağ çıkabilmek için. Demek istediğim, annemle babam beni seviyordu. Ama herkes tamamen kaybetmek üzere olduğu bir şeyden uzaklaşmaya çalışmaz mıydı? Ben onların tek çocuğuydum ama benim hayatım onlarınkini hiç tüketmemişti. Sonra hastalandım ve on dört ay boyunca hastalığım onların dünyasının ekseni oldu. Artık bana bakmaktan ziyade, beni görmeden, bakışlarının sanki içimden geçtiği bir noktaya gelmişlerdi. Bu, tam da bu ana kadar bütünüyle fark etmediğim bir şeydi; şu ana, tekrar gerçekten bana, kızlarına baktıkları ana kadar. Bu, burada değil, herhangi başka bir yerde olmak istememe sebep oldu. Bir avuç sözle hayatım rayından çıkmıştı.

Ben öldükten sonra onlara ne olacağını merak ederdim. Annem o adam için babamı terk edecek miydi? Ama şimdi, şimdi ne olacaktı? Başka bir ilişkisi olduğunu bize söyleyecek

miydi? Bu fırtınayı beraber atlattıktan sonra bizi terk mi edecekti?

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark edince kelimelerimi yuttum. Bedenim her yöne esneyerek hissedilmek için yalvarıyordu. Liste—son yapılacaklar listem—neredeyse her şeyi yoluna koymuştu. Ama hiçbir şey bunu yoluna koyamazdı.

Görüşüm bulanıklaştı ve sonra gördüğüm tek şey, geçtiğimiz yıl boyunca yaptığım şeylerdi. Söylediğim her şey. *Harvey*. Dün gece ona söylediğim şeyin ağırlığıyla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum; sözcükleri kullanmadan söylediğim şeyin.

“Bununla birlikte,” diye devam etti doktor, “Bunca yıldır hiç... Hiç böyle bir şey görmedim. Mesleğim bu kelimeyi hoş karşılamaz, Alice ama bu bazılarının deyimiyle mucize gibi görünüyor. Zaman zaman böyle, bilimi alt eden durumları duyarsın. Görünüşe göre biz kemoterapini askıya almaya karar verdikten sonra vücudun savaşmaya başladı. Günlerce teoriler üretebilir ve olasılıklardan bahsedebilirim, hatta önümüzdeki haftaki asıl randevumuzda bunu yapacağım da. Ayrıca böyle son dakikada, özellikle de Noel’den önce aradığım için özür dilerim. Emin olduğumuz anda hepinizin bilmenizi istedim.”

Kemoterapi tedavini askıya almaya karar verdikten sonra. Tedaviyi durdurduğumuz gün hiçbirimiz umudumuzu kestiğimizi söylememiştik; sesli söylememiştik. Ama umudumuzu kestik; ben kestim. Teşhis konulduğu gün umudu kesmiştim. Kemoterapi korkunçtu ve benim gözümde ölmeyi daha da aş-

ğilayıcı hale getiriyordu. Neredeyse bir yıllık kemodan sonra artık karşı çıkmak zorundaydım.

Birdenbire oda ve içindeki her şey üstüme gelmeye başladı. Suyun altındayken ve hemşirelerin koridordan gelen sesleri ile dezenfektan kokusu duyularımı tıkamışken yüzeye çıkıvermiştim. Her şey boğuk ve bulanıkken şimdi çok keskin ve aşırı berraktı.

En çok seni özleyeceğim. Şimdi nasıl Harvey'yle olacağımı bilmiyordum. Bizi mahvetmeden. Ya çoktan mahvettiysen? Gidecek başka yerimiz yoktu.

“Anasını satayım,” diye mırıldandım.

Annem beni duydu ve arkasını döndü. İsmim, eski bir alışkanlık gibi dudaklarını büzdü. Ama kendini tuttu. Onu neredeyse duyabiliyordum. *Alice Elizabeth*, derdi uyumda bile duyabileceğim sert bir fısıltıyla. Ama hayır, bunun yerine annemin akli tümüyle karışmıştı; sanki cevabı olmayan bir denklemmişim gibi. Onu rahatsız eden küfretmem değildi; burada, doktorumun ofisinde, bana bir tür mucize olduğumu söyledikten sonra küfretmiş olmamdı. *Bağır bana*, demek istedim. *Normalleştir bunu.*

Yaşlarla lekelenmiş gözlerini kolunun içiyle sildikten sonra babam Dr. Meredith'le tokalaşmak için ayağa kalktı. “Çok teşekkür ederiz, Dr. Meredith, biz, o kadar...” Annemin eline uzandı ve annem bir anda babamın yanı başındaydı. Sözlerini, “Buna inanamıyoruz,” diye bitirdi.

Geçen yıl boyunca, anne babamın, bu trajedinin onları bir arada tutmasına izin vererek, aralarındaki mesafeyle tanımlanan mıknaatlara dönüştüklerine şahit oldum. Ama birbir-

lerine ne kadar muhtaç görünürlerse görünsünler, benim bütün gördüğüm, yalanın annemin yaşadığı gerçeğe dönüşmesiydi. Bilmeyi ne kadar hak etse de babama asla söyleyemediğim gerçeğe.

Dr. Meredith babamın uzattığı elini tuttu. “Alice’i haftaya göreceğiz. Her zamanki takvimimize sadık kalacağız,” dedi, “Çünkü ne olacağı belli olmaz. Bu, fırtına öncesi sessizlik olabilir. Bilmiyoruz. Acı gerçek bu. Ama bugün mutlu olun.”

Annem dönüp beni parmak uçlarıyla belimden dürterek öne doğru itti. Ne istediğini biliyordum, ben de istediğini yaptım. Anne babam için kibarlık sergilemeyeli epey zaman olmuştu ve bundan sonra bir şeyleri telafi edecekmişim gibi gözükiyordu. Dr. Meredith’in omzunu sıvazlamak için uzandım, ama o bunun yerine bana sımsıkı sarıldı. Gömleğinden ter sızıyordu ve kendimi geri çekmek istedim ama bunu yapmadım. Çünkü yapsaydım annemle babam yanaklarımdan süzülüp Dr. Meredith’in önlüğüne dökülen birkaç damla gözyaşını göreceklerdi. Yaşamımın şartlarına –durumuma– o kadar alışmıştım ki, şimdi iyi ile ve kötüyü nasıl ayırt edeceğimi bilemiyordum. Ama biliyordum ki kanser geri gelmezse, yaşayacaktım. Şimdi artık kimle ve neyle yaşayabileceğime karar vermem gerekiyordu.

Harvey.

Şimdi.

A nahtarlarımı kapıp elden düşme arabama ilerledim. Diğer çalışanlar gibi titreşen Pazar Yeri tabelasının yanına park etmiştim. Çocukluğumun çoğu bu arabayla geçti; doksanlı yılların ortasından beri benimle beraber olan, kırmızı bir Geo Metro. Küçüktü ama her zaman sadece annem ve ben vardık, bu yüzden sorun değildi. On altıncı doğum günüm için annem kendisine gıcır gıcır yeni bir Jetta aldı, Geo'nun sürücü kapısına Bayan P'nin Bale Akademisi çıkartması yapıştırdı ve arabayı benim doğum günü hediyem ilan etti.

Teknik olarak stüdyo bir bale akademisinden fazlasıydı. Ben küçükken annem caz ve tap dans dersleri vermesi için talep aldı, böylece işteki ilk birkaç yılından sonra ders verdiği alanları genişletti. Ben dokuz ya da on yaşlarına geldiğimde bir hip-hop, caz ve modern dans eğitmenleri de tuttu. Daha fazla öğrenci çekmek için stüdyonun ismini Bayan P'nin Dans Akademisi olarak değiştirmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama önerimi reddetti. İsim, ödün vermeyeceği bir şeydi. Bir bale

okulu açmaya ilk karar verdiğinde adını Poppovicci Bale Okulu koymak istemişti ama Bernie anneme insanların ismini telaffuz edemediği yerlerle iş yapmaktan hoşlanmadığını söyledi. Sonunda annem pes etti ve Bayan P'de karar kıldı.

Geo'nun tamponu resital çıkartmalarıyla (Alice'in babası Martin her yıl yenisini tasarlıyordu) doluydu. Bir gün onları kazımaya çalıştım ama annem beni çıkartmalarına dokunursam arabayı derhal geri almakla tehdit etti. Yani aslında arabam ile rideki bir tarihe kadar annemden ödünç alınmış bir arabaydı.

Pek erkeksi bir araba değildi ama benim arabamdı. Bir motoru ve tekerlekleri olduğu gerçeği, çevirirken direksiyonun dizlerime değdiği ve her inip bindiğimde başımı çarptığım gerçeğine ağır basıyordu.

Park yerinden çıkmadan önce cep telefonumdaki arama kayıtlarına bir göz attım. Cevapsız arama yoktu. Son birkaç ayı *malum* haberin geleceği korkusuyla deliliğin sınırında, dişlerim takırdayarak geçirmiştım.

Kulağa gerçekte olduğundan daha kötü gelen saat beş trafiğini atlatmayı umarak Alice'in evine arka sokaklardan gittim. Trafığın yalnızca modern otoyolların olmaması nedeniyle var olduğu küçük bir banliyö olan Hughley'de yaşıyorduk. Her sokak iki şeritliydi ama çoğu tek şeritliydi.

Stüdyonun önünden hızla geçerken annemin dışarıda, kapıda öğrencilerini geçiriyor olmamasını diledim. Eğer öyleyse Little Bulvarı'ndan hızla geçen Geo'yu görür ve işten erken sığıştığımı anlardı. Yine.

Aslında bu akşam için büyük planlarım yoktu ama Alice son zamanlarda çok yorgundu ve ben de korkuyordum. Her

akşam son akşam olabilirdi. Vardiyam yedi buçuk civarında bittiğinde genellikle uyumak üzere oluyordu, ben de mümkün olan her akşam erken çıkmaya çalışıyordum. Bedeni onu yarı yolda bırakmaya başlamıştı, her gün ruhunu biraz daha boğarak eriyip gidiyordu. Ölümün böyle olmasını beklemiyordum.

Ben Geo’yu park ederken Alice’in evinin ön kapısı kapandı. Bernie ya da Alice’in babası eve yeni gelmiş olmalıydı. Dennis’e de söylediğim gibi bu akşam menüde *Steve Zissou ile Suda Yaşam* vardı. Dennis filmin hem komik, hem de hüznü olduğunu söylemişti. Hüznle başa çıkabilirdim; beni endişelendiren komik olan kısımlarıydı. Komedi filmleri izlemesi en zor olanlardı çünkü gülmek gerekiyordu ama Alice gülemeyecek kadar yorgun oluyordu. Gülemediği zaman onun için gülüşünü hatırlamaya çalışıyordum, kendim için de; unutursam diye. Ama her anımsadığımda sesi, kafamın içinde uzaktan ve bozuk geliyordu; sanki perili bir evin önünde sıraya girdiğinizde duyacağınız çığlıklar gibi.

Pazar Yeri önlüğümü çıkarmaya tenezzül bile etmeden yolcu koltuğundaki DVD’yi kaptım. Alice’in annesinin arabasının yanından koşarak geçerken motordan yayılan sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum.

Formalite icabı kapıyı çaldım. Zaten anahtarım vardı. Ama daha anahtarı kilide sokamadan Bernie kapıyı açtı; normalde kusursuz olan yüzü kıpkırmızı ve darmadağındı.

“Harvey, eve daha yeni...”

Sözünü kestim, çünkü söyleyebileceği şeyden korkuyordum. “Selam, Bernie. Başka bir film getirdim,” diye söze başladım. Ona bakıp, “Alice odasında mı?” diye sorarken içeri

adım atmaya yeltendim. Ama Bernie beni içeri almak üzere çekilmedi. Vücudu gibi kapı ile sineklik arasında öylece duruyordu; sanki bir tehditmişim gibi.

“Bir dakika bekle, Harvey.” Başka bir şey söylemeden kapıyı kapadı. Sonra kilit döndü.

Sırtımdaki kaslar gerildi.

Kapının arkasından Bernie’nin, “Harvey geldi. Ona söylemelisin,” dediğini duydum.

Sessizlik.

Boğazım düğümlendi ve kalbim neredeyse göğsümde delik açacak gibi atıyordu.

“Ona söyleyen sen olmalısın,” dedi bu kez daha ısrarcı bir şekilde.

Çıt yok.

Görebileceğim şeyden korkarak perdelerden içeri bakmayı denedim ama sıkı sıkıya kapalıydı. Kısık sesle konuşmalar duydum. Ve anladım. Bana onun öldüğünü nasıl söyleyeceklerini bulmaya çalışıyorlardı. Doğrudan içeri girip zaten bildiğimi söylemek istedim. Dün gece bana söylediği zaman bildiğimi. *En çok seni özleyeceğim.*

Bernie ve Martin’le en önemli bağlantımı kaybettiğimden emin, kapılarında duran bir yabancıydım. Boş elimi kot pantolonumun cebine sokup bozuk para aradım ve listeyi düşündüm. Bana listeden ilk bahsettiğinde onun deli olduğunu düşünmüştüm. Ama liste olmasaydı, geçtiğimiz yıl boyunca onu tamamen kendime saklayamayabilirdim. Böylece sanırım ikimiz de istediklerimizin bir kısmını elde etmiş olduk. O son sözü söyledi, ben de onu kaptım.

Bir dakika sonra Martin kapıya geldi. Bernie tabii ki bana söylemesi için Martin'i yollayacaktı ama ben onu her gördüğümde bu anı hatırlamak istemiyordum. Her zamanki yırtık kot pantolonu, eski püskü tişörtü ve makosenlerini giymişti. Bernie'den bile daha bitkin görünüyordu. Ön verandaya çıkarken kapıyı ardından kapadı. Kimse Martin'in hayatımdaki baba figürü, erkek rol modelim ya da buna benzer bir şey olduğunu söylememişi ama öyleydi. Ve ben onu bu anıyla ilişkilendirmek istemiyordum; onun öldüğünü öğrendiğim bu anla.

Ya içerideyse? Onun cansız bedeni hâlâ içeride, –belki de yatağında, sanki uyuyormuş gibi örtünmüştü– cenaze evinin ya da ambulansın ya da bu işleri kim yapıyorsa onların gelip almasını bekliyor olabilirdi. Gözlerimi kapadım, ama yüzünü tam hatırlayamayınca panikledim. Onu görmek istedim ama bu yanlış olurdu ve zaten fazla ödlektim. Onu o halde göremezdim. Bir cenaze evinden başka bir yerde cansız bir vücut görmek öğretmenini bir restoran ya da bir konserde görmek gibi olurdu.

“Selam, Harv,” dedi Martin. Eliyle kısa saçlarını karıştırdı ve yanaklarını havayla şişirip sonra yavaşça indirdi.

Gülümsedi. Gülümsüyordu.

Hayır. Bu yanlış olmalıydı. *Gülümseyemezsin; o öldü. Bana acılarının dindiğini söyleme. Sakın huzura kavuştuğunu söyleme, o gitti.* Bütün bunları ona haykırmak istedim. Kanım kaynıyor; parmaklarım suratıyla birleşmek için yalvarıyordu. Bütün o öfke ağzımda ekşi bir tat yarattı ama Alice gitmişti ve ben şimdi diğer yarımın da kaybolmasını bekliyordum.

“Yok oldu, adamım.” Martin havalı olabilmek ya da “gençlerle iletişim kurabilmek” için ergen gibi konuşan adamlardan değildi. Bir ergen gibi konuşurdu çünkü bir bakıma hâlâ bir ergendi. Ama Martin’in bana hiç adamım dediğini duymamıştım; normalde bu en azından dudağımın bir köşesinin kıvrılmasına sebep olurdu. *Yok oldu* dediğini işittim. *Yok oldu* derken ne demek istediğini anlamadım.

“Yok mu oldu?” diye sordum. Sesim yüksek ve boğuk çıktı; sanki ergenliğin henüz benimle işi bitmemiş gibi.

Cevabı beklerken kocaman bir gözyaşı nehri gözlerimin arkasında birikti. Verandalarında mahvolduğumu hayal ettim. Nasıl görüneceğimi ya da kimin beni göreceğini umursamadım bile. Beni rahatlatmak için içeri mi davet ederlerdi yoksa onlar da kendi yaralarını sarmakla mı meşguldüler? Belki beni arabama geri gönderip, annemi arar ve onu felaket hakkında uyarırlardı. En çok üzen, öldüyse bunu çoktan bilmem gerektiği idi. Bunu hissetmem gerekirdi.

“Kanser.” Martin kendi kelimelerinde boğuluyor gibiydi. “O iyileşiyor.”

İki kelime. Asla duymayacağımı düşündüğüm iki kelime. Beni sonsuza kadar idare etmeye yetecek kadar gelecek yaratabilecek iki kelime.

“Gelip onu görebilir miyim?” diye sordum kapıya uzanarak. Aslında, onun hâlâ burada, hayatta olduğuna dair kanıtı ihtiyacım vardı.

Kapıyı açıp başını içeri uzattı. Holde duran her kimdiyse ona birkaç şey mırıldandıktan sonra bana döndü. Bakışları biraz yön değiştirdi. “Dinleniyor. Vücudunun hâlâ yapacak çok işi var ama Natalie’yi arayıp bir kutlama yemeği ayarla-

yacağız.” Omuzlarını silkti, sanki bana başka bir şey anlatmak istiyor gibiydi, ama ben anlamadım.

Bana ilk defa hayır demişlerdi; ilk defa beni evlerine almamışlardı.

Ama o hayattaydı. Martin bana uzandı ve kollarıyla bana sımsıkı sarılırken ben şoka girmiş bir halde, orada öylece durdum. Beni o kadar çok sıktı ki elimdeki DVD parmaklarımdan kayıp takırdayarak verandaya düştü.

Alabama yürüdüm; ayaklarım, beynim onlara hiç söylemeden ne yapacaklarını biliyordu. Birlikte olabilirdik. Alice ve ben. Hayatım o olabilirdi. Arabamın kilidini açtım ve direksiyonun başında bir an oturup, geçen bütün yılın bana hücum etmesine izin verdim. Okulda kaybettiği bir sürü zamanı telafi etmesi gerekecekti. Ama sorun değildi. Her şey iyi olabilirdi. Beyaz parmaklarım, derisi soyulmuş direksiyonu kavrarken dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Dikiz aynasını aşağı indirdiğimde, yüzümde birkaç dakika önce Martin’in suratındaki sersem gülümsemenin aynısını gördüm.

Geri vitese aldım ve araba yolundan çıkmadan önce gözlerimi kısıp Alice’in evine baktım. Ve işte orada, çalışma odasındaki büyük çıkma pencerede, perdelerin arasından beni izliyordu. Jaluzi kapandı ve Alice gitmişti. Kendime, beni içeri almamasının bütün sebeplerini hatırlattım. Özellikle de şimdi, bunca şeyden sonra. Ve kendime sorun olmadığını çünkü şimdi zamanın bizden yana olduğunu söyledim.

Sonumuz olması gereken şey başlangıcımız olmuştu.

Alice.

Önce.

Başım dönüyordu; üç hafta içindeki altıncı baş dönmesi nöbetimdi. İlki o gün annem ile o adamı gördükten sonra Luke'un arabasında olmuştu. O kadar bunalımına karşı bir tepki sanmıştım ama geçen hafta Dünya Tarihi dersindeyken dördüncü kez baş dönmesi nöbetine kapılınca bir sorun olabileceğini düşünmeye başladım. Ama doktora gitmek için aptalca bir sebep gibi geldi. Ne diyecektim? “Annemi bir herifle gördüm ve o zamandan beri başım dönüyor” mu? Büyük ihtimalle demir eksikliğim falan ihtiyacım vardı. Sonra geçen gece titreyerek ve ter içinde uyandım ve şimdi de sorunun ne olduğunu bilmiyordum.

Soyunma odasındaki banka oturdum. Diğer herkes okulun dağıttığı altın rengi şort ve gri tişörtünü giyip beden eğitimi dersi için odadan çıkmıştı. Gözlerimi kapatıp tişörtümün yakasını çektim. Boğazıma fazla yakınmış gibiydi; sanki nefes alamıyordum.

“Gerçekten yorgun görünüyorsun.”

Bu sesi tanıdım. Gözlerimi açmadan önce bir derin nefes daha aldım. Celeste benden birkaç adım ötede durmuş, spor çantasında tişörtünü bulmaya çalışırken kollarını göğsünün üzerinde tutuyordu. Siyah-beyaz çizgili sutyeninin askıları omuzlarını kesiyordu.

“Neye bakıyorsun öyle?” Göbeğini saklamaya çalışırken, döndü ve gözlerini devirdi. “Şimdi de buna mı sardın? Soyunma odasında kızları mı dikizliyorsun?”

Celeste her zaman baledeki vücudu en iri kız olmuştu. Altıncı sınıftayken Natalie’nin anneme bütün sınıf için başka bir kostüm seçmek zorunda kaldığını çünkü Celeste’in artık çocuk kostümlerine sığmadığını ve kostümlerin de yetişkin bedeninde yapılmadığını anlattığını duymuştum. Şişman değildi. Sadece vücudu baleye uygun değildi ve bu da çalışarak değiştiremeyeceği bir şeydi. Uzun bir boy ve kıvrımlar, bu Celeste’ti. “Detoks” adına altı hafta boyunca limon suyu içip marul yerdi. Onun için üzölmek istiyordum ama bunu çok zorlaştırıyordu. Bir dansçının fiziğine sahip olmayabilirdi ama Celeste iyiydi. Ben hâlâ bale dersleri alırken sololarda hep o ve ben finale kalırdık. Bale onun için, benim için olduğundan farklıydı. Bale benim hayatımdı. Onun içinse bir araçtı. Celeste’in üçlü bir tehdit –hem dansçı hem şarkıcı hem de oyuncu– olmaktan daha fazla istediğı hiçbir şey yoktu ve konu dansa gelince onu her zaman alt etmem onu mahvediyordu. Büyük ihtimalle ben lise bire başlamadan hemen önce baleyi bıraktığımda aramızdaki çekişmenin biteceğini düşünmüştü. Ama sonra Luke’la çıkmaya başladım ve rekabet daha da kötüleşti,

Çünkü Luke, Celeste’in kazanmak için seçmelere girebileceği bir Şey değildi.

“Evet, seni çok arzuluyorum,” dedim tekdüze bir sesle. “Zaten o yüzden bir erkek arkadaşım var.”

Bir an irkildi, ama spor çantasında tişörtünü ararken serinkanlı görünmeye çalıştı. “Gerçekten bok gibi görünüyorsun.”

Parmaklarımla yanaklarıma dokundum; ılık ve nemliydi. “Luke pek aldırıŐ ediyor gibi görünmüyor. Hem sen küçük yordakın olmadan burada ne yapıyorsun ki?” diye sordum, en fazla güzellik yarışmalarındaki ikincilik dereceleriyle tanınan ebedi ekürisi Mindi’yi kastederek. Kaybetmekten daha kötü olan tek Şey neredeyse kazanmaktır.

Celeste sorumu duymazdan geldi ve tişörtünü başından geçirdi. Bir saniye için dudağını ısırıdıktan sonra, “Annenin olayını duydum,” dedi.

Ayağa kalktım. Keşke kalkmasaydım, ama refleks gibi bir Şeydi ve onun tam da istediği tepki buydu. “Neden bahsediyorsun?”

Çantasını dolabına fırlattı. “Zor bir Şey olmalı,” dedi, “Anneni başka bir herifle yakalamak.”

Luke. Aman Tanrım. Hatırlamaya değer bir Şey gördüğünü düşünmemiştim. Üzerimden panik, ihanet ve öfke akarken dişlerimi sıktım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum. O deli saması detokslar beynini ele geçirmeye baŐlamıŐ herhalde.”

Dudağı seyirdi ve bana doğru üç adım attı. Burun buruna geldik, aramızda sadece birkaç santim kaldı. “Öyle mi? Hiçbir fikrin yok mu? Hayal bile edemiyorum. Milli olmak için okulu

asıp, annenin senin ömründe göreceğinden çok muamele görmesi.” Dudaklarını büktü ve omuz silkti. “Zor işler.”

O gün öğrendiklerimi tek bir kişiye –babama bile– söylememiştim. Luke görmüş olmalıydı. Neden ona söylemişti ki? Bilmiyordum ama Celeste’e bunu sormamın zevkini tattırmayacaktım. “Siktir git, Celeste.”

“Hayır,” dedi, “Erkek arkadaşın o kısmı gayet güzel halletti.” Arkasını dönüp spor salonuna doğru gitti.

Bense oturdum. Banka değil, doğrudan yere. Sözleri beni kurşun gibi delip geçmişti; o kadar çabuk olmuştu ki yaranın etrafı kan gölüne dönene kadar fark etmemiştim. Ona yalancı demek kolay olurdu ama bunu öğrenebilmesinin başka bir yolunu düşünemiyordum.

Belki Celeste tepki gösteriyordu. Belki de Luke milyoncu kez onun için benden ayrılacağını söylemişti. Belki onu çileden çıkarmıştım ya da belki benden o kadar nefret ediyordu. Bunu asla bilemezdim ama yalnızca rekabet eden arkadaşlardan, ölümcül düşmanlara o zaman dönüşmüştük. Luke’un başka kızlarla takıldığına inanabilirdim. İçimde zaten her zaman şüphe vardı. Ama beni *onunla* aldatıyordu. O kadar kişi arasından onunla. Ve bu da yetmezmiş gibi onun bile olmayan bir sırrı paylaşmıştı. İkisini de mahvetmek istedim ama bütün hissettiğim aptallık ve güçsüzlüktü. Ağlamaya başladığım ve göğsümü yakıcı bir his kapladı.

Liseye başlıyorsun ve her şey yeni ve ıslıl ıslıl geliyor ama kimse sana ikinci, üçüncü ve dördüncü sınıfların bir sürü numarası ve bir süredir oynadıkları oyunlar olduğunu söylemiyor. Birinci

sınıf oryantasyonu sırasında söylemedikleri şey bu işte. Ve saf saf bakınan birinci sınıf öğrencilerinden başka herkes de bunun farkında. Luke’la çıkmayacak kadar akıllı olmalıydım. Laurel beni uyarmıştı; ona inanmam gerekirdi.

Gerçeği bilmek canımı acıttı. Luke’u sevdiğimden değil, bu hatayı yaptığım için kendime kızdığım için. Ondan ayrılmam gerekiyordu ve bunun herkesin içinde olması gerekiyordu. Bir mesaj verecektim.

Ertesi sabah beni yine dolabımın önünde buldu.

“Sıkıldım ben,” dedim, dikkatle kontrol ettiğim bir sesle.

Luke, “Bugün erken kaçmak ister misin? Bu kadar sıkıcı olmayan bir şeyler yaparız belki?” diye sordu ve kaşları beklentiyle havaya kalktı.

İki gün önce olsa çok sevimli olduğunu düşünürdüm ama şimdi Luke gözüme ileri derecede bir herpes hastası gibi görünüyordu. Gözlerimi devirdim. “Hayır, Luke, sıkıldım. *Bizden*. Arabanın arka koltuğunda geçmeyen hiçbir şey yapmıyoruz.”

“O zaman cuma yemeğe çıkar, sinemaya gideriz.”

Sesimi yükselterek, “Anladığımı sanmıyorum,” dedim. “Bizim *sen* kısmımızdan daha çok sıkıldım.”

Luke bana doğru eğildi. “N’oluyor, Alice?” Kelimeler ağzından acele bir fısıltıyla çıktı. “Benden ayrılmaya mı çalışıyorsun?”

“Ayrılmaya *çalışmıyorum*. Senden *ayrılıyorum*.”

Etrafımızdaki bütün vücutlar donup kaldı ve hayat, tıpkı bir kar küresini çevirdikten sonra her şeyin tekrar yerine oturuşu kadar yavaş hareket etmeye başladı. İzleyenler arkamızdan fısıldıyor, birkaç kız da bizi işaret ediyordu. Bana yakın

mesafedeki bazı çocuklar ısıklık çalıp, “Fena yakalandı,” gibi şeyler söylüyordu. Tam Luke’un arkasında duran bir başka kız grubu avlarının üstüne atılmaya hazır, gülümsüyordu. Harvey’nin de izliyor olmasını umdum ama ona bakınma riskini göze alamadım.

Luke, “Sen neye bakıyorsun, homo?” diye bağırdı.

Dönüp bakınca Tyson’ın –okulumuzdaki gey olduğunu saklamayan birkaç kişiden biri– hızla ters yöne ilerlediğini gördüm. Gözlerimi devirdim. “Tam bir pislisin.”

Luke elini dolabıma yapıştırdı ve bir kez daha dönüp bakmadan önce bir saniyelğine bakışlarımı yakaladı. “Başka biri mi var?”

Ona bağışlamak ve tabii ki başka biri olmadığını söylemek istedim ama tek düşünebildiğim Celeste’in, “Sert şeyler,” deyişiydi. Beni aldatması canımı yakmıştı, ama Celeste’e anemden bahsetmesi affedilemezdi. “Ah, Luke,” dedim, “başka bir sürü adam var.”

Döndüm ve bütün okulun gözleri üzerimde, koridorda yürüdüm. Arkamı dönmeden elimi kaldırdım ve hafifçe salladım. *Hoşça kal, Luke.*

Harvey.

Önce.

Yollar biraz kaygandı ama bu üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi. Her zaman iyi bir şoför olmuştum. Annem, bildim bileli araba kullanmaktan nefret ederdi. Ben doğana kadar pek araba kullanmak zorunda kaldığımı da sanmıyorum.

Annem popüler rock çalan bir radyo istasyonunu açıp yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Bir annenin, on beş yaşındaki oğlu aile arabasının direksiyonuna geçerken sergileyeceği normal davranış değildi.

Her akşam stüdyoyu kapadıktan sonra, “Anne, bu akşam eve giderken arabayı ben süreyim,” derdim.

“Ha-ha, Harvey, haydi bin,” diye cevaplardı.

Ama ben on dört yaşında, sekizinci sınıfı yarılamışken, bir akşam, anahtarı bana attı ve, “Sadece arka sokaklardan gideceksin. Unutma, gaz sağda, fren solda,” dedi.

Bu, haftanın dört günü için akşam geleneğimiz oldu. Bundan önce annemin park yerlerinde arabayla gezinmeme

izin verdiği olmuştu ama o akşam, gerçek sokaklarda araba kullanmama ilk defa izin vermişti.

Bundan sonraki her akşam vücuğu sanki yolcu koltuğunda eriyordu. Stüdyoya giden yolu bir kere doğru düzgün gidip geldikten sonra da başını yaslayıp yol boyu gözlerini kapama alışkanlığı edindi. Bazen uyuyor, bazen de sadece dinleniyordu. Sanırım annem uzun zamandır araba kullanacak kadar büyümemi bekliyordu çünkü her akşam bizi eve götürerek onun ihtiyaçlarından birini karşılıyordum. İlk kez böyle hissetmiyordum. Böyle bir ortaklığımız vardı. Yalnızca ikimiz olunca sorumlulukları paylaşmamak imkânsızdı. Ben doğmadan önceki hayatından pek bahsetmezdi. Anne babanızın bambaşka bir dünyası olduğunu ve sizin bununla hiçbir ilginiz olmadığını düşünmek garip geliyor.

Dört yaşına girdiğimde, annem onun sanatını öğrenmemin zamanının geldiğine karar verdi. Benim için sorun değildi; gerçekten. Ben çoğu erkek çocuğu gibi değildim. Baleyle büyümüştüm ve dört yaşındaki halimle bile hem kızların hem de erkeklerin dansçı olabileceğini biliyordum. Sorun şuydu ki balede berbattım.

Tabii ki dört yaşındaki herkes balede berbattır ama ben sıradışı şekilde korkuntum. Baleyi bırakmama izin vermesi için anneme yalvardım. Baleyle hiçbir sorunum yoktu; katlanılmaz olan, benim baleyi becerememdi.

Beşinci doğum gününden birkaç hafta sonra annem beni ilk piyano dersim için Bayan Ferguson'ın evine götürdü. Bu da ilk görüşte aşk değildi ama bale kadar dehşet verici de olmamıştı. Sekiz yaşına geldiğimde orta seviye sınıflardan birkaçı

için piyano çalışıyordum ve salı ve perşembe günleri okuldan sonraki vaktimin çoğunu Bayan Ferguson'ın evinde geçiriyordum. On iki yaşındaysa, derslerim sadece pazar sabahlarıydı ve pazartesten perşembeye kadar annemin derslerinden çoğunda ben çalışıyordum. Annem, stüdyoların bir köşesinde duran kaba saba siyah hoparlörlerden hep nefret etmişti ama bir piyanist tutmak da bütçesini altüst ederdi. Onun dersleri için piyano çalmam da, on dört yaşındayken, bana arabanın anahtarını attığı akşamki gibi bir şeydi. Hazır olmamı bekliyordu.

Sadece ikimiz olduğu için, her şeyi kendimiz halletmekten başka bir seçeneğimiz yoktu ama bazen, okuldan sonra eve gidip televizyon seyretmek ya da Dennis'le bilgisayar oynamak nasıl olurdu diye merak ederdim.

Bir gün, park yerinden çıkıp eve doğru giderken, “Anne, konuşabilir miyiz?” diye sordum. Bir ay içinde, ekim ayının sonunda direksiyon sınavım olduğu için sinyal lambalarımı kullanmaya ve iki tarafa da bakmaya özen gösteriyordum.

“Harvey, konuşabilir miyiz diye sormana gerek yok.” Duraksadı. “Tabii ki konuşabiliriz.”

“On altı yaşına bastığımda belki okuldan sonra gidebileceğim bir işe girerim diye düşündüm. Böylece araba sigortamı ve benzimi ödeyebilirim.” Kulağa sıradan bir şeymiş gibi, sanki ne olursa olsun önemli değilmiş gibi gelmesi için elimden geleni yaptım. Ama önemliydi. Hem de çok.

“Harvey, bunun için pek zamanın yok. Yardım etmek istediğin için teşekkür ederim ama gerek yok. Durumumuz iyi.

Hem piyano ne olacak?” Bu soru ağzından çıktığı anda cevabı anlamış gibiydi. “Ah.”

İkimiz de tek bir kelime etmeden, birkaç dakika sessizlik içinde yola devam ettik.

“Pek keyif almıyorum, anne.” Trafik ışıklarına gelmiş, vitesi boşa alıp yeşilin yanmasını bekliyordum.

“Hep böyle mi hissediyordun peki?”

“Bilmiyorum. Sanırım bir ara vermek istiyorum.” Büyüdükçe zamanın ve onu nasıl harcadığımın daha çok farkına varmıştım. Vaktimi yeni bir hobiyle de doldurmak da istemi-yordum; en azından hemen değil. Zamanımı on beş yaşındaki Harvey’nin seçeceği bir şeyle değerlendirmek istiyordum; beş yaşındaki Harvey’nin, annesi söyledi diye yaptığı bir şeyle değil.

Ortalama bir piyanisttim. Piyano çalmak için mükemmel, uzun ve ince parmaklarım vardı ve çalmak kolay geliyordu ama öyle mucize çocuk falan da değildim. Hayatını müzik gibi bir şeye adayacaksan, onun hayatındaki tek şey olması gerekiyordu. Belki piyanoyu kendim keşfetseydim durum farklı olurdu, bilmiyorum.

Bunun, annem için kabul etmesi zor bir şey olduğunu biliyordum. Annem bir balerin olmak istediğini her zaman bil-mişti. Piyanoyu, tiyatro, resim ya da onun gibi bir şeyler için bırakacağımı söyleseydim bu durum onun için daha mı kolay olurdu diye düşündüm. Belki yalnızca yetenekli bir oğlu olsun istiyordu ama benim sanata olan yeteneğim vasat düzeydeydi. Belki ben de yalnızca hoşuma giden şeyi bulma şansını elde etmek istiyordum; annemin baleyi bulduğu gibi. Ve evet, her

gün okuldan sonraki bütün zamanını bale stüdyosunda geçiren lisedeki tek çocuk olmak da istemiyordum.

Annem bir süre düşündü ve sonra, “On altı yaşına bastığında ve ehliyet sınavını geçtiğinde bir işe girersin. Ama o zamana kadar derslerde piyano çalmaya devam edeceksin. Bayan Ferguson’la derslerini iptal ederim.”

Bu kadar kolay ikna olmasına biraz şaşırmıştım.

“Teşekkürler, anne.”

“Ben seni esir almıyorum, Harvey. Biz gezici sirk değiliz. Eğer piyano çalarken mutlu değilsen çalmanın bir manası yok.” Arabayı bizim apartmanın önündeki park yerine çektim ve annem usulca ekledi, “Ama resitallerde yardım etmek için çalmaya devam edersen gerçekten çok sevinirim.”

Elimi dizine koydum. “Tabii ki anne. Yapabilirim. Sorun değil.”

Üzülmişti, bunu anlayabiliyordum.

Piyano her zaman beni ona bağlamıştı; balenin annemi Alice’e bağladığı gibi. Alice liseye başlamadan önceki yaz baleyi bıraktığında annem çok üzülmişti. Dansçılar arasında, eğer dansçı değilsen anlayamayacağın gizli bir dil vardır. Ama onlar için piyano çalarak annem ve Alice’in sırrına ortak olmuşum. İkisi pek çok yönden birbirine benziyordu. Onlar için piyano çalarken aralarına katıldığımı hissediyordum. Sanki birkaç dakikalığına, benimkinin dışında kalan bu dünyanın bir parçasıydım. Ama yalnızca misafirleri olarak bulunduğum o dünyada, onlara sadece eşlik ediyordum. Ve herkesin lanet olası aksesuarı olmaktan bıkmıştım.

Piyano, beni babama da bağlıyordu. Görünüşünü hatırlamıyordum, ama parmaklarını —iş yapmaktan kurumuş, kısa kesilmiş tırnaklar ve yumruk gibi eklemler— gözümün önüne getirebiliyordum ve eğer piyanonun sevdiğim tek yanı, babamla ortak noktamız olmasıysa, buna değer diye düşünüyordum. Ama o bizi terk etmişti, öyleyse ben de onun için burada kalmak zorunda olmamalıydım.

Harvey.

Önce.

Kafeteryanın öbür ucundan, kalan yemeklerini atmak için çöp sırasına giren Alice'i izledim. Anneme piyanoyu bırakmak istediğimi söyleyeli birkaç gün olmuştu. Alice bu konuda ne söylerdi diye merak ettim; ya da bir şey söyler miydi diye. Gerçi fark etmezdi çünkü liseye başladığımızdan beri pek konuşmuyorduk. Onu ara sıra, annem beni peşinden Bernie ve Martin'lere sürüklediğinde görüyordum. Üçü masada oturup şarap içerken Alice ve ben de sessizlik içinde, televizyon izliyorduk; rahatsız edici bir sessizlik içinde. Beraber büyüdüğümüz zamanlardaki gibi doğal gülüşmeler yoktu. Gerçi son zamanlarda bahaneler uydurmaya başlamıştım. Ev ödevi, Dennis'le yapılmış bir program, iş görüşmesi; neden gidemeyeceğime dair çeşitli sebepler.

Floresan lambaları tepede vızıldarken, gürültü parlak parke zeminden yansıyor. Luke'la ayrıldıklarını duymuştum. Haberin, sosyal totem direğinde Dennis ve bana kadar inmesi birkaç günü almıştı. Ne olduğunu tam olarak bilmiyordum

ama Alice'in Luke'un yanındaki yerini şimdi peşinde Mindi'yle beraber Celeste'in işgal ettiğini biliyordum. Mindi annemin stüdyosunda her zaman ders almıştı ama hiçbir zaman dansı çok ciddiye almamıştı. Stüdyoya, annesinin onu soktuğu bütün o yarışmalarda sergileyecek bir yeteneğe ihtiyacı olduğu için ve Celeste için gidiyordu.

Artık Luke'la oturmadığı için Alice bir masada tek başına oturuyordu. Ama her gün yanında başkaları da oturuyordu. O hiçbirisiyle konuşmuyordu ama hepsi onun etrafında konuşuyor, Luke'un eski kız arkadaşının sıradaki büyük sosyal hamlesini bekliyorlardı.

Alice'le en son lise başlamadan bir hafta önce doğru dürüst konuşmuştum. Bernie çalıştığı hukuk bürosunda ortaklığa terfi etmişti, Martin de onun için bir parti düzenlemişti. Davetliler, haki pantolon ve çorapsız kösele ayakkabı giyen şişman, yaşlı adamlar ile eşlerinden oluşuyordu. Arka bahçe barbekü, puro ve bira kokuyordu.

Alice, okulla ve özellikle de henüz bırakmış olduğu için baleyle ilgili sorular sormaya çalışan bütün o yaşlı insanlara sözlü olarak cevap vermeyi kestiği bir noktaya gelmişti. Eşlerini evde bırakmayı başaran ihtiyarlarsa, her zamanki simsiyah kıyafetini giyip, saçlarını topuz yapmış annemin başına üşüşmüşlerdi.

Tatlı masasının yanında durduğu yerden Alice'le göz göze geldim. Ağzını oynatarak bana, *Garaj yolu. Soru oyunu*, dedi.

Kendimi gülümsemekten alıkoyamayarak başımla onayladım.

Vasat bir piyanist, berbat bir dansçı ve biraz fazla rahat biri olabilirdim ama her zaman harika dudak okurdum.

Garaj yolu arabalarla dolu olduğundan çimlere oturup Alice'i bekledim.

Pat diye yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı.

"Nasıl aşırдын bunu?" diye sordum. Bernie bizi denetleyebilmek için düşük alkollü biralar ile alkolsüz biraları ayrı tutmaya dikkat etmişti. Alice'in anne babası küfür etmek gibi şeyleri sorun etmiyor olabilirlerdi ama *sorun olmayanlar* listesinde alkol yoktu.

Omuz silkti. "İhtiyar adamlar beni seviyor."

"İğrenç!" Ama büyük ihtimalle doğrudu.

"Öyle değil," dedi. "Tamam, belki öyle. Ama kimin umurunda?"

Paçaları kesik bir kot şort ve gerçekten dar, üzerinde küçük çiçekler olan koyu mavi bir atlet giymişti. Onu öpmeyi çok istiyordum. O üzerimdeyken ve aramızda kıyafetlerden başka bir şey olmadan çimlere uzanmanın nasıl olacağını bilmek istedim.

Birasını kaldırdı. "Şerefe!"

İlk defa bira içmiyordum ama tadı hatırladığım kadar ekşiydi.

"Soru oyunu," dedi.

Soru oyunu, küçükken oynadığımız bir oyundu. Eh, aslında sanırım oyun değil, sadece bir sohbet şekliydi. Ama sanırım çocukken, oyun olarak adlandırabildiğin her şey daha eğlenceli oluyordu. Annem temizlik yapmaya, temizlik oyunu derdi. Alice'le dağınık oyuncaklarımızı ya da kartonlarımızı önce toplamak için yarıştık. Sonucunda hiç bir şey kazan-

mazdık. Eh, böbürlenme hakkı hariç ki bu da Alice için, kazanmaya değer tek şeydi.

  nce Alice sordu. “Hayatının geri kalanı boyunca sırtüstü ya da yüzüstü yatmak zorunda olsan hangisini seçerdin?”

“Yan yatamaz mıyım?”

“Seçeneklerden biri değil.”

Biradan bir yudum aldım. “Yüzüstü.”

“Ben de.”

“Sıra bende,” dedim. Ona neden baleyı bıraktığını sormak istiyordum ama Alice’in baleyı bırakması, benim babamı tanımamama çok benziyordu. Y  zle  mekten ka  ıyorduk. “Yepyeni bir isim seçecek olsan hangi ismi seçerdin?”

Hiç duraksamadan, “Joey,” dedi.

“O bir erkek ismi.”

Bacaklarını   imlerin üzerine uzattı. “Kızların erkek isimleri olması bana seksi geliyor.”

Hormonlarımın, onun çıplak bacaklarıyla ve *seksi* kelimesiyle, aynı anda ba   edip edemeyeceğini bilemiyordum.

“Senin ismin ne olurdu?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Mike gibi bir şeyler olurdu. Normal ve kulağa ya  lı gelmeyen bir isim.”

Güldü ve eli elime dokundu. “Ben senin ismini seviyorum.” Yavaşça, iki heceyi de vurgulayarak, “Har-vey,” dedi.

İsmimi böyle söylemeye devam etmesinin benim için hiç sakıncası olmazdı.

“Eğer   imdi bir sınava girip lisenin dört yılını da doğrudan atlayabilecek olsan, yapar mıydın?”

Biranın yarattığı baloncuğu göğsümde hissederek, “Güzel soru,” dedim. Bir an düşündüm. “Yap... mazdım. Çok berbat geçecek. Herkesin bize tek söylediği bu ama bence yaşamaya değer bir şeyler de olabilir ve ben kaçırmak istemiyorum; ne olur ne olmaz. Sen?”

“Gözümü bile kırpmam,” dedi. “Keşke yarın mezuniyetten sonrasına uyansam.”

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. “İyi olacak.”

Bernie evin yan tarafından, “Alice,” diye seslendi. “Seninle tanışmak isteyen biri var.”

“Ah, sıçtık. At şunları.” Alice yarı dolu bira şişesini bana uzattı ve arka bahçeye doğru koştu.

Bu son konuşmamızdı. Her şey bana, kafamdaki Büyük Alice ile Harvey’nin, çarpıtılmış bir gerçek olup olmadığını düşündürdü -bahsettiğim gerçek, annelerimiz birbirinin en iyi arkadaşı olduğu için birlikte takılmaya zorlanmış çocuklar olduğumuz, ama şimdi bu bile olmadığımız oluyor.

O gün öğlen yemeğinde Dennis karşıma oturmuş dün gece internette izlediği bir *stand-up* gösterisini prova ediyordu. Başımı sallıyordum, ama ne dediğini doğru dürüst dinlemiyordum. Alice, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışık, arkasındaki kızlardan birinin söylediği bir şeye gözlerini devirdi ve sonra görüş alanımdan çıktı. Onu aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıp dikkatimi Dennis’e vermeye çalıştım. Aslında hiç önemli bir şeyin olmadığı, ama hayatın yerle bir olmadan önce sağlam olan her şeye tutunmaya çalıştığın için her zaman en ince ayrıntısına kadar hatırlayacağın o aptal anlardan biriydi. Berbat bir araba kazasında olup, çarpış-

madan önce söylediğin şarkının her kelimesini hatırlamak gibi. İşte o an benim için buydu; Alice'e dair, kanserden önce son anımdı.

Sonra da çılgılığı duydum; çok sayıda, tiz çılgılığın takip ettiği, dünyayı sarsan bir çılgılık. Neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için ayağa kalktım. Sandalyem takırdayarak arkamda yere düştü.

Dedikodu dalgası kafeteryada sarmadan önce bir saniye sessizlik oldu.

Bir kız, "O, birden bayılıverdi!" dedi.

Çocuğun biri, "Birisi hemşireyi çağırırsın!" diye bağırdı.

Paniğe kapılmış başka bir ses, "911'i arayın," diye bağırdı, teknolojiyle silahlanmış bir ergen ordusunu telefonlarına uzanmaya çağırıyordu. Gözlerim Alice'in başını aradı, ama görünürde bir şey yoktu.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama o olduğunu biliyordum. Sanki onun varlığı kadar yokluğunu da hissedebiliyordum. Ona ulaşmak için bir yığın çocuğun içinden geçtim. Bağırıp beni geri ittiler ama umurumda değildi. Celeste ve Mindi gibi tanıdık yüzler gördüm ama hiç duraklamadan kalabalığın ön tarafına doğru yolumu açtım. Her şey ölüm sessizliğine gömülmüştü, tek duyabildiğim kanımın kulaklarıma pompalanışının sesiydi.

Yere uzanmış bedeninin önüne gelince aniden durdum. Garip bir yöne bükülmüş diziyle doğal görünmüyordu. Elindeki şişeden karnının her tarafına su dökülmüştü ve şimdi de açık ağzından su damlayan şişe yanında ileri geri gidip geliyordu. Suyu silmek istedim. Alice'in eteği açılmış, vücudunu,

herkesin görmesini istemeyeceğim kadar çok gösteriyordu. Ceketimi belden aşağısına örttüm ve sağlık görevlileri gelene kadar yerde, yanında oturdum; sanki bir işe yarayacakmış gibi.

Görevliler geldiğinde güreş takımından birkaç çocuğu, beni oradan çekmeleri için görevlendirdiler ki bu da durumu fazlasıyla açıklıyor çünkü sarhoş falan değildim. Sağlık görevlileri akraba olup olmadığımızı sorup durdular.

Tekrar tekrar, “Birlikte büyüdü,” dedim.

Alice’i taşıyan sedye için kafeterya kapısını açık tutarken, “Kardeşi misin?” diye sordu sağlık görevlilerinin en genç olanı.

“O benim arkadaşım. O benim...” Alice’in neyim olduğunu bilemedim. Eleman başını salladı ve kapıyı bıraktı; kapı arkasından kapandı.

Yalan söylemeliydim. Onun kardeşim olduğunu söylemeliydim, ama söylemedim. Günlerce zihninde tekrar tekrar canlandırdığın aptal hatalardan biriydi.

Ertesi hafta Alice okula döndü ve bana bakmadı bile. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı ve ben de olan biten her şeyi uydurup uydurmadığımı merak etmeye başladım. Bir depremdi bu; görünüşe göre bir tek benim hissettiğim bir deprem.

Alice.

Şimdi.

Hâlâ hasta *hissedi*yordum.

Böyle olacağını biliyordum ama hasta *olmay*t hasta *hissetmekten* ayıramıyordum. Anlaşılır gibi değildi. Vücudum ne zaman ölmeyi bırakıp yaşamaya başlamıştı? Dahası, vücut böyle mi çalışıyordu ki?

Plan, “durumum” istikrarını bozmadığı sürece, ki şimdiye dek bozmamıştı da; bu yaz daha fazla kemoya başlamakti. Dr. Meredith, anne babama, en kısa zamanda bir tür rutine dönmemin benim için en iyisi olacağını söylemişti. Haftalardır işi ağırdan alıyor, bizimkilerden en azından iki hafta daha koparırım diye umuyordum. Ve bugün benim on yedinci doğum günümdü; görecekt kadar yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir gün.

Vücudum o harika ara bölgede –ne sağlıklı ne de hasta–olabilirdi, ama annem kesinlikle hastalığımı geride bırakmıştı. İlerlemeye hazırdı. İyileşme konusunda hiç doğru dürüst konuşmamıştık, ki sanırım bu da başka bir sorundu ama annemin,

hiç ona göre olmayan, o “Alice’e özenli davran” tavrı solmaya başlamıştı. Yine de dün okul yönetiminden bir zarfla eve geldiğinde kendimi ihanet uğramış hissettim.

Zarfı bana gösterdi ve, “18 Ocak’ta okula dönmeni bekliyorlar,” dedi.

Ellerimi iki yanımda sımsıkı yumruk yaparak durdum.

İç çekti. “Seni tekrar rayına oturtmaya odaklanalım. Yaz okuluna gidersen zamanında mezun olabilirsin. Tabii sonra bir de üniversite var. O kadar geri kalmış değilsin. Hâlâ bir sürü seçenek var.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. *Üniversite*. Üniversite hakkında, gitmeyecek olmam dışında pek düşünmemiştim. Birdenbire önümde bir gelecek belirmişti ve görünüşe göre ben hariç herkes bunu nasıl değerlendireceğimi biliyordu. Bizden ne beklediğini bilmek için Harvey’yle konuşmam gerekmiyordu. Kalıcılık isteyecekti. Bunu ona vadetmiştim bile; hem de vadedebilecek bir kalıcılığım yokken. Şimdi de anne babam ve okul mevzusu çıkmıştı.

Zarfı elinden almaya hiç niyetim olmadığı açıkça belli olunca annem onu tezgâhın üzerine bıraktı ve arkasını dönüp koridorda odasına doğru ilerledi. Odasının kapısından bana seslendi, “Hayattan saklanamazsın, Alice Elizabeth. Her zaman seni bulur.”

Neden seni bulmadı o zaman? Sen nasıl hâlâ bir yalanı yaşıyorsun?

Zarfı odama götürdüm. Okul yönetiminden gelen kâğıtlara göre üçüncü sınıfın ortasından devam edecektim. İkinci sınıfın son birkaç ayında evde eğitim görmüştüm ve yaz boyu

üçüncü sınıfın ilk yarısındaki açığımı kapatmak için yaz okulunda çürüyecektim. Kulağa çok kolay geliyordu; sanki hiçbir şey olmamış gibi. Kemoterapi ile yaz okulu arasında tatilim şimdiden harika bir rezalete dönüşüyordu. Gerçi kanser her an nüksedebilirdi. Zihnimin gerisinde, beni bile ürküten kuytu bir yerde, kanser nüksederse o kadar da kötü olmayabileceğini düşündüm. Ölmeyi biliyordum. Beni korkutan yaşamaktı.

Ama şu anda iki sorunla karşı karşıyaydım. Bu akşam Alice'in On Yedinci Doğum Günü/Artık Ölmüyor Partisi vardı ve yarın sabah da okulla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ve okulla birlikte Luke, Celeste ve Mindi de geliyordu. Birdenbire hayat kapıma gelmiş, cevap vermemi bekliyordu ama benim elimde sorulardan başka bir şey yoktu. Eğer ölüm ve yaşam arasında gidip gelmek gibi hayatını baştan aşağı değiştiren bir şey başından geçmediyse, bunu açıklaması zor.

İyileşme döneminde olmamı aklım hâlâ almıyordu. Haftada iki kere doktora gidiyordum ve herkes bana her an patlayabilecek bir balonmuşum gibi davranıyordu.

Kapı çaldı ve Natalie ile Harvey'nin, botlarını çıkarıp kapıyı arkalarından kilitleyerek içeri girdiklerini duydum. Aslında bu parti konusunda neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Parti bile değildi. Sadece ben, annem, babam, Natalie, Harvey ve biraz dondurmali pastadan ibaretti. Dakikalar geçti ve ben de belki beni burada, odamda unutmuşlardır diye umdum. İçim, sahte bir rahatlamayla dolarken birisi kapımı tıklattı.

Annem, "Haydi gel, Al," dedi. Kafasını içeri uzattı; dalgalı sarı saçları çenesinin etrafında sallanıyordu. Uzamaya baş-

lamışlardı. Benim saçlarım döküldüğü zaman uzun, dağınık buklelerini kısa kestirmişti. Eminim iş yerinde herkes saçlarını, bana ve benim kel kafama destek olmak için kestirdiğini düşünmüştür. Ama ben bunun erkek arkadaşı ya da nesi oluyorsa onunla bir ilgisi olduğundan emindim. Dudaklarını ısırıp beni incelerken gözlerinin kenarları kırıştı.

İç çektim ve kot pantolonuma baktım. On üç yaşımdan beri bu pantolonu giyiyordum. Paçaları biraz kısaydı ama beli tam oturuyordu. İyileşme dönemine girdiğimden beri bir buçuk kilo almıştım ama çoğu yiyecek hâlâ midemi bulandırıyor. Terliklerimi giyip annemin arkasından kapıdan çıkıp koridorda ilerledim. Onu görmeden anneme bakamıyordum. O adamı. Evimizdeki adamı. Artık sonumu beklemediğim için bununla yaşamam gerekecekti.

Noel'in üstünden neredeyse bir ay geçmişti ve evimiz hâlâ süslerle doluydu. Süslerin ve çelenklerin üzerinde toz birikmişti. Sezon-dışı süsleme bizim evimizde köklü bir gelenektir. Annemle babam kutlama havasına katkıda bulunduklarını söyleyerek süsleri kaldırmak için her zaman doğum günümün geçmesini beklerdi. Bense sadece tembellik ettiklerini düşünüyordum ama yine de yılbaşı ışıkları olmayan bir doğum günü düpedüz hakaret sayılırdı.

İyileşme dönemine girdiğim söylendiğinden beri, kanımdaki kanser tespit edilebilirken olduğundan daha fazla dürtüklenir olmuştum. Doktor randevuları ile yorgun taklidi yapmak arasında Harvey'yi ancak özleyebilmişim. Neredeyse bir aydır onu görmekten kaçıyordum, yine de o her gün arıyordu. Onu görmek istiyordum ama onunla konuşmak is-

temiyordum; sanki herhangi bir söz bizi koparabilirmiş gibi geliyordu. Onu yılbaşında görmüştüm. Bu sene yılbaşı biraz garipti. Çok fazla, önceki bütün yıllardan çok daha fazla hediye vardı ve ben bizimkilerin ölçüyü Dr. Meredith'in haberi vermesinden önce mi sonra mı kaçırdığımı merak ettim.

Beni gördüğü an Harvey'nin yüzü aydınlandı. "Seni özledim," dedi ve bana sımsıkı sarıldı. Omzunun üstünden, Natalie'nin pürüzsüz yüzüne dökülen yaşları gördüm. Harvey beni öyle sıkı sardı ki, sırtımda kavuşan kollarının ağırlığını hissettim. Kendimi incecik, kırılgan hissettim.

Nihayet bıraktığında sıra Natalie'deydi. Onu bir aydan fazla bir süredir görmemiştim ve bir daha da göreceğimi düşünmemiştim. Uzun, ince kollarını omuzlarıma dolayıp çenesini başımın üstüne koydu. Benim bir metre yetmiş beş santim boyumu birkaç santimetre geçen, ceylan gibi bir kadındı. Saçlarının içine doğru, "Tekrar hoş geldin," diye fısıldadı.

Ben hariç, hayatımdaki herkes buna hazırды.

Babam arkamızdan yaklaşarak, "Mutlu yıllar sana..." diye şarkıyı söylemeye başladı. Sesi başta tereddütlüydü ama diğerleri de katılınca yükseldi.

Ona döndüm. Kocaman bir çilekli dondurmali pasta tutuyordu; çocukluğumun olmazsa olmaz parti yemeğı. Natalie omuzlarımı sıkıp dilek tutmamı söyledi. Sıcaklık yüzümü ısıtıyor, sayısız mum her şeyin ve herkesin bulanık görünmesine sebep oluyordu. Gözlerimi kapatıp dilek tutuyormuş gibi yaptım ama tutmadım. Dileyecek bir şeyim kalmamıştı. Hem kalmış olsaydı bile, dilemezdim; gidip *yapardım*.

Gözlerim fazla uzun süre kapalı kalmış olmalı çünkü annem boğazını temizledi. Gözlerim açılıverdi. Hepsi beklentiyle bana bakıyordu. Bir tanesi hariç bütün mumları söndürmem için üç defa üflemem gerekti. Harvey hiç tereddüt etmeden başparmağı ile işaret parmağını yalayıp son inatçı alevi söndürdü.

Sonra, hediyeleri açtık. Bizimkiler bana para vermişlerdi, ki zaten her yıl hediye olarak istediğim şey buydu. Natalie ve Harvey'dense sıradan bir doğum günü kartı ve şampanya rengi hediye paketine sarılmış dikdörtgen bir kutu aldım. Daha açmadan ne olduğunu biliyordum ama istemeden de olsa açtım. Küçük, kahverengi bir kutunun içinde, beyaz ince kâğıtlara sarılı yeni bir çift *pointe* duruyordu.

Kutuyu açtığım an Natalie açıklama yapmaya çalıştı. “Biliyorum.” Durup düşüncelerini topladı. “Artık dans etmediğini biliyorum ama bir yerlerde eğer egzersiz yaparsan vücudunun daha çabuk toparlanacağını okumuştum.”

Natalie hiçbir zaman hislerini sözlü olarak dışa vuran biri olmamıştı. Hatta bazen utangaç olduğunu bile düşünürdünüz ama duygularını hareketleriyle gösterirdi. O yüzden bu hoş bir jest gibi görünse de, aynı zamanda Natalie'nin, *Stüdyoya dönme vakti geldi*, deme biçimiydi. *Pointe*'ları elime alıp pürüzsüz ipeği ve çiziksiz deri tabanları parmaklarımla hissettim. Boğazım kurudu ve parmak uçlarım uyuştı. Sıkıntı içime bir çapa gibi çöktü. Nasıl karşılayacağımı bilemediğim bir beklenti daha. En azından bu seferki yatağımın altında bir kutuda durabilirdi.

Hepsi için o insan olabilmek istedim –hafızalarına kazıdıkları kişi, Alice’in hatıralardaki versiyonu– ama o ben o kız değildim. Ve bu beni korkuttu. Anlaşılan, beklentiler hayattaki en büyük korkum haline gelmişti.

Natalie bir anneme bir babama baktı. Babam onun sırtını sıvazladı. Annem de beklentiyle bana baktı. Ne söylememi istediğini bilemeyerek, kafa karışıklığıyla alnım kırıştı. Kaşlarını kaldırıp başını Natalie’ye doğru eğdi.

“Ah,” dedim. “Teşekkürler.”

Tıpkı eski bir arkadaş gibi, baleyi yakın mesafede tutmak istiyordum ama bu biraz fazla yakın olmuştu. Bu ölü vücutla, sınırlarımı test etmeye pek hevesli değildim. Ayakkabıları kutuya geri koyup dudaklarımı gererek Natalie ile Harvey’ye gülümsedim.

Birinci sınıftan önceki yaz, anneme baleyi bırakmak istediğimi söylemiştim. O da Natalie’ye kendim söylemem şartıyla razı olmuştu. Görünürde, sanırım liseye temiz bir sayfa açarak başlamak istiyordum. Her gün bale dersine giden kız olmaktan bıkmıştım. Küçük bir kasabada yaşıyorduk ve evet, burada iyi bale yapıyor sayılıyordum. Ama kime kıyasla? Natalie gibi olup, bir tanesinden bir şey çıkar umuduyla öğrenci üstüne öğrenciye ders veremezdim. Eğer bale hayatım haline gelecekse, bunu yalnızca sahnede yaparsam mutlu olabilirdim. Bir stüdyoda daha birçok yıl harcadıktan sonra bir oyuncu yönetmeni ya da jürinin yeterince iyi olmadığını söylemesindense, hayal kırıklığını şimdi kabul etmeyi tercih etmiştim.

O gün, stüdyonun kapısından girip koşarak soyunma odasına gittim ve topuzumdaki firketeler dökülürken kot şortum ile atletimi çıkarıp siyah, daracık bale mayomu giydim. Siyah taytımı mayomun üstüne çektim ve sırt çantamı Natalie'nin masasını altına atıverdim.

Natalie, "Alice, saçların dağılmış, gel buraya," diye seslendi.

Tek kelime etmeden, oturmam için ofis sandalyesini çevirdi, ben de oturdum. Ellerini omuzlarıma koydu ve sıkarak, sızlayan kaslarımdaki gerginliğin birazını aldı. Nazikçe bütün firketelerimi çıkarırken saç diplerim rahatlama hissiyle inledi. Bir bale topuzunu açmak, soğuk su içtiğinde beyninin donması gibi keskin, ama kısa süreli bir baş ağrısına sebep olur. Çıkarıldığı firketeleri koymasına için avucumu uzattım. Saçlarım tamamen omuzlarıma dökülünce başıma biraz masaj yapmaya başladığında ağızımdan kaçan iç çekişi durduramadım. Tekrar sıkı bir topuz yapmak yerine Natalie saçlarımı ortadan ayırdı ve iki uzun örgü şeklinde ördü. Bitirdiğinde avcumdan birkaç firkete alıp, örgüleri kafatasımın kökünde birbirine geçirerek tutturdu.

O akşam ders bitip bütün diğer öğrenciler evlerine gittikten sonra, Harvey arabada beklerken, en geniş stüdyonun zemininde Natalie'yle birlikte oturdum. Ona sonbaharda derslere devam etmeyeceğimi söyledim. Dimdik oturdum ve zihnimde bir fısıltıdan ibaret olan sözleri keskinlikle telaffuz ettim.

Karanlıkta stüdyonun alarmını kurmak üzere, ayakucumuzda çantalarımızla durana kadar pek bir şey söylemedi.

“Fikrini değiştirmek için pazartesiye kadar vaktin var. O zamana kadar yerini tutacağım.” İçerisi zifiri karanlıktı, ben de çoğu insanın karanlıkta bir şey duyduğunda yaptığı gibi, duymamış numarası yaptım.

Küçük yaşlarımdan beri bütün doğum günü kutlamalarımnda her zaman yemekten önce pasta yerdik. Bir sene, doğum gününde anneme önce pastayı yememiz için yalvarmıştım. Dayanamayıp izin vermişti ve o zamandan beri de bu, geleneğimiz olmuştu. Hem zaten en güzelini en sona saklama fikrinden her zaman nefret etmiştim.

Pastayı yedikten sonra Harvey iki tabak pizza alıp yanıma oturdu; ikimize de birer tabak. Dilimlerini yalayıp yuttu ve ben hâlâ birinci tabağımı didiklerken o ikincisini almaya gitti. Ebeveynlerimiz bir çember halinde oturmuş, fısıltıyla konuşurken babam her iki dakikada bir omzunun üzerinden Harvey ile bana bakıyordu.

İkinci porsiyonu aldıktan sonra Harvey mutfak masasının üzerindeki alçak lambanın altına geçip, “Yarın seni okula götürmemi ister misin?” diye sordu.

Isınmak için ellerimi bir aşağı bir yukarı kollarıma sürterek, “İlk günüm olduğu için annem götürmek ister herhalde,” diye yalan söyledim. Henüz onunla yalnız kalmaya hazır değildim.

Ağzından pizza dilimi sarkarken fermuarlı kapüşonlu ceketini çıkarıp omuzlarımı örttü. Omuzlarımı çekip ceketini yere düşürmemek için kendimi tuttum. Bunun yerine ona sıkıca sarındım. Harvey gibi kokuyordu. Benzin, meyve sebze ve erkek deodorantı.

O akşam, üşümekle meşguldüm. Harvey’yle yarın ilgile-necektim.

“Gergin misin?” diye sordu.

“Niye gergin olayım?”

Sandalyesini bana doğru çekerek kucağımda duran ellerimi tuttu. Masanın altında parmaklarımı tutup ısıttı ve “Yanma yaklaşmalarına izin vermem. Celeste’in de Luke’un da,” dedi.

“Yapma. Yapma sakın.” Ellerimi çektim, tabağımyı kenara ittim ve başımı diğer tarafa çevirip masaya yasladım. Yarın beni bekleyen her şey üstüme çökmüştü ve ben başımı kaldırmakta bile zorlanıyordum. Masanın altından dizimi sıktı. Geri çekildim. Harvey de çekilerek aramızdaki mesafeyi iki katına çıkardı. Daha kısa süre önce, istediğim tek ilaç Harvey’nin dokunuşuydu.

Buna rağmen bütün gece, ara sıra masanın altından parmaklarıma uzanarak sessizce yanımda oturdu. Üşümek ve terlemek arasında gidip geliyordum. Ona yaslanmakla, onu uzaklaştırma isteği arasında. Ebeveynlerimiz hâlâ kafa kafaya vermiş, mutfakta duruyor, bardaklarındaki şarap boşaldıkça sesleri yükseliyordu.

Nihayet, saat on bire çeyrek varken Harvey annesinin çantasından anahtarı aldı ve arabaya yöneldiler. Verandada vedalaşırlarken anne babam ve Natalie’nin yanakları kızarmış, dudaklarında yamuk gülümsemeler vardı. Harvey benimle beraber geride, kapının önünde durdu. Ocak ayının soğuşundan yanakları ve burnu kızarmış Harvey, ellerini ovuşturuyordu. “Yarın öğle yemeğinde birlikte oturabiliriz. Bu hafta sonu da bir şeyler yaparız diye düşündüm. Dennis iş yerinden Lacy’ye

çıkma teklif edecek; kız geçen yıl mezun oldu, o yüzden kabul edeceğinden şüpheliyim. Ama ederse, onlara katılabiliriz diye düşündüm. İki çift olarak çıkarız yani. Onlar için de ortamı yumuşatmış oluruz.”

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı hâlâ gülen, veda etmeye pek hazır olmayan ailelerimize çevirdim. Ceketini üzerimden çekip, “Dışarısı soğuk, al bunu,” dedim.

“Yarına kadar sende kalsın.”

Başımı hayır anlamında salladım. “Böyle iyiyim.”

Ceketi omzundan sarkarak öne doğru bir adım attı ve dudaklarımla yanağımın birleştiği noktadan öptü. “Doğum günün kutlu olsun.” Durakladı. “Seni seviyorum.”

Sözleri ciğerlerimdeki havayı emdi. Kalbim, vücudumdaki her boşlukta yankılanarak çarpıyordu.

Cevap vermemi beklemeden merdivenlerden inip annesinin arabasına doğru gitti. Anahtarları parmaklarından sarkıtıp annesine, “Motoru ısıtayım,” diye seslendi.

Bizimkiler hâlâ dışarıda olmasına rağmen kapıyı ardımdan kapadım. Yukarıya, odama koştum ve çalışma sandalyeme gömüldüm. Harvey’yi kazanmıştım; ona sonsuza dek sahiptim. Bütün istediğim bu değil miydi? Sonsuza dek bu kusursuz anlarda yaşamak? Ama şimdi kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum; sanki hayallerindeki ev kendisine bahşedilmiş bir evsizmişim, ama yoğun bir dışarıda olma arzusuyla kıvranıyormuşum gibi. Çünkü insan bir şeyi sadece elde edene kadar ister.

Üzerinde kontrol sahibi olabileceğim bir şey düşünmeye çalıştım; saçım. Ya da saçsızlığım.

Tedavim aylar önce askıya alındığından kaşlarım tekrar çıkmıştı ve saçlarımın durumu da iyiye gidiyordu. Gerçi, yine de başımı tıraş etmeye devam etmiştim. Kafamda rastgele yerlerde çıkan bir avuç tüyden, kel olarak ölmeyi tercih ederdim. İyileşme dönemine girdiğimi öğrendikten sonra kafamı kazımayı bırakmışım. Seyrek ve tutam tutam da olsa saçlarım uzamaya başlamıştı.

Muhtemelen bir zamanlar annemin olan, o kırmızı bir bereyi bulana kadar dolabımı deştim. Pek işe yarayacağından değil. Kanserli kızdım ben. Bu saklaması kolay bir şey değildi.

Natalie ve Harvey gittikten ve bizimkiler bütün ışıkları söndürdükten sonra biri sessizce kapımı tıklattı. Yatağıma girip uyuyor taklidi yaptım. Bu değerli alışkanlığı hastalığım sırasında kazanmışım. İnsanlar uyuyan hasta insanlara konuşmaya bayılır. Ölmüş biriyle konuşmak gibi bir şey ama nefes alan bir ölü; yani o kadar da kötü değil.

Adımların sesinden gelenin babam olduğunu anlamışım. Kenarına otururken yatağım gıcırdadı. Soğuk parmaklarımı alıp avucuna sardığında uyuyormuş gibi yapmıyor olmayı dedim.

“Alice Elizabeth, hepimizi kandırdın.” Bir an beni yakaladığını düşündüm, ama sonra uyku taklidimden bahsetmediğini anladım. Şaraptan ağırlaşmış sesiyle, “Eğer bunu yenecek biri varsa, o da *sendin*,” dedi. “Kaya gibi sağlamsın sen, Al. Lanet bir kaya gibi sağlam.” Ayağa kalkarken yatağımdaki yaylar öttü.

Anne babam hiçbir zaman yanımda sansür uygulamaya çalışmazlardı. Bu küfürden finansal sıkıntılara kadar her şeyi kap-

sıyordu. Özellikle annem, bir şeyi saklamanın onu daha yasak, daha kaçak bir şey haline getirdiğine inanırdı. Bir bakıma haklıydı ama annem her zaman her şeyi uç noktalarda düşünürdü. Ve belki de kaçak olduğunu hissettiği için bize gizli ilişkisinden bahsetmemişti. Belki de bir sırrı olması hoşuna gidiyordu.

Alıştığım bütün bu dürüstlük, hasta olmayı bir o kadar zorlaştırmıştı, çünkü birdenbire sanki incecik kabuklu lanet bir yumurtaya dönüşmüştüm. Başımı belaya sokmayı bıraktım; aslında pek bıraktığım söylenemezdi ama artık hiçbir şey için cezalandırılmıyordum. Hastane faturalarıyla ilgili tek bir söz işitmedim. Ve genellikle her sabahımız kavgayı önce kimin başlatacağına dair bir yarışmayken, annem benimle tartışmaz olmuştu.

Şimdi her şey yanlış geliyordu ve hiçbir şey aynı değildi. Bizimkiler ve okul. Harvey ve ben. Natalie ve bale. Bu kadar planın karşısında benim elimde yalnızca kocaman bir soru işareti vardı. Dolapta gizlenen büyük canavar kanser olsa da, endişelendiğim şey hastalığın nüksetmesi değildi. Orada, karanlıkta, evin temelinden gelen gıcırtilar eşliğinde uzanırken, vücudumun uyuduğu ve zihnimin tamamen uyanık olduğu o anlarda beni asıl korkutan şeyi gördüm. Bilinmezlik. Beni yiyip bitiriyordu.

Harvey.

Önce

Alice yatağının ucuna oturdu. Kafeteryada bayıldığı o günden sonra onu ilk görüşümdü. Onu bu kadar canlı bir şekilde önümde görmek vücudumdaki bütün kasları gevşetti. O günden beri her gün Alice’e ne olduğunu öğrendi mi diye anneme sorup durmuştum, ama bana sadece hâlâ test yaptırdıklarını söyledi. Tek düşünebildiğim, sağlık görevlilerinin bana tekrar tekrar akraba olup olmadığını sormasıydı. Sonra bugün, okuldan sonra Alice beni dolabımın önünde buldu ve işten ne kaçta çıkacağımı sordu. O akşam geç saatlerde babasının onu bize bırakacağını ve bir süre de kalacağını söyledi. Ağzım açık kalmıştı, ben de sadece başımı salladım.

O an ile şimdi arasındaki saatleri, neyin değiştiğini, bizim eve neden geleceğin merak ederek geçirdim. Liseye başladığımızdan beri içimden gidip onunla konuşmak geliyordu ama ona her yaklaştığımda Luke’la birlikte oluyordu. Ve artık Luke’la olmadığını öğrendiğimde bile aklıma aramızdaki sessizliği bozmaya gelecek bir şey gelmemişti. Ona bir şey söy-

leyeceksem, bunun *selam*'dan biraz daha önemli bir şey olması gerektiğini düşünüp durmuştum.

O akşam Alice elleriyle gözlerini kapayarak odama girdi ve "Pornolarını saklamak için beş dakikan var," dedi.

Oyununa katılıp, "Beş dakikadan daha fazla süre vermen gerek," dedim.

Gülmedi, ama kendini yatağımın üzerine bıraktı.

"Küçükken annenin bana baktığı ve seni doktora götürmek zorunda olduğu için beni de götürdüğü günü hatırlıyor musun?"

Cevap vermedim. Küçükken böyle şeyler hep oluyordu.

"Biz muayene odasında beklerken annen tuvalete gitmişti. Sen sandalyeye oturdun ve ben de etrafta gezinip her şeyi kurcalıyor, elimi pamuk toplarının içine daldırıyordum. Bana otur deyip durmuştun." Bana döndü. "Şimdi hangi günden bahsettiğimi anladın mı?"

Güldüm. "Evet," dedim. "Kapının arkasındaki plastik kapı tutucunun burun temizleyicisi olduğunu söylemiştin. Sonra da, 'Burnundaki de ne öyle, Harvey?' deyip durdun, ben de eğilip burnumu o plastik şeye sürttüm."

"Sonra hemşire içeri girdi ve kapıyla sana çarptı. Tanrım, sonra da annen geldi!" Parmaklarıyla gülümseyen dudaklarına bastırdı. "Çok kızmıştı."

Yanına oturdum. "Evet. Bunu uydurduğunu, on yaşına gelene kadar falan anlamadım." Ona neden burada olduğunu sormak istedim ama bu anın bitmesini istemiyordum.

Birinci sınıfın başından beri muhtemelen bana yirmiden az kelime sarf etmişti. Ve şimdi kelimelerini saymamak için çok çaba gösteriyordum. *Yüz on üç.*

Konuyu değiştirerek, “Piiano çalmaktan hoşlanmıyorsun bile, değil mi?” diye sordu.

Senin vücudunun ritmini yaratmak hoşuma gidiyor. Bunu söylemek istedim. Konuşmayı bilen biri olsam, kızların üstündeki kıyafetleri düşürecek, böyle şeyler söyleyebilirdim. Konuşmaya devam etmesini istiyordum, bu yüzden ona doğruyu söyledim. “Bilmiyorum. Bıraktım.”

“Salaklık etmişsin.”

Söylemesini istiyordum. Her ne söyleyemeye geldiyse onu söylemesine ihtiyacım vardı. Çünkü bir yıllık bir sessizlikten sonra başka neden buraya gelmişti ki? “Alice...”

“Ben lösemiylim, Harvey.”

Bazen hayatın değişir ve geçmiş ile şimdi arasındaki uçurumu birbirine bağlamak için yalnızca birkaç kelime yeterlidir. İlk tepkim şoka girmek oldu. Mantıklı gelmiyordu. O hasta *görünmüyordu*. “Üzgünüm.” Söyleyecek bir tek bu gelmişti aklıma.

“Tabii üzüleceksin,” dedi Alice, “çünkü bana senden geçmiş olmalı.” Kayarak bana yaklaştı. “Üzülme.”

Başımı salladım. “Peki şimdi bu, hani vücudundan kesip aldıkları ve ‘Hey, millet, hatırlıyor musunuz, hani bir keresinde kanser olmuştum?’ dediğin kanserlerden mi yoksa kötü türden mi?” Sizi ve tanıdığınız herkesi paramparça eden türden.

Cevap vermedi ve ben de o yüzden ikincisi olduğunu varsaydım. Eğer sorun olmasaydı, eğer iyi olacağını düşünseydi,

ama ciddi bir şey değil, falan gibi bir şeyler söylerdi. Konuşmaya çalıştım, ama sözcükler boğazıma takılıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu.

“Akut lenfositik lösemi. Kemoterapinin ilk dozuna haftaya başlıyorum.”

“Nasıl hissediyorsun?” Kelimeler, çıkardığımı bilmeden çıkardığım sesler gibiydi.

“Aynı, sanırım. Bilmiyorum. Aradaki farkı anlamayacak kadar uzun süredir böyle mi hissediyordum yoksa gerçekten farklı mı hissediyorum, emin değilim. Anlatabiliyor muyum?”

Yüz doksan altmış kelime. Dakikalar içinde söylenen onca kelimedenden yalnızca üç kelimenin önemi vardı. Sadece o üç kelime kafamda dönüp duruyordu.

Ben lösemiylim, Harvey. Ben lösemiylim, Harvey. Ben lösemiylim, Harvey. Nasıl söyleyeceğini prova edip etmediğini merak ettim. *Ben lösemiylim, Harvey. Lösemiylim ben, Harvey.* Belki de kelimelerin yerlerini değiştirerek denemişti. Ben olsam öyle yapardım. *Ben lösemiylim, Harvey.* Benden önce söylemiş olabileceği herkesi düşündüm –kısa bir listeydi– ve anne babasından sonra ilk bana söylediğini umdum. Bencilceydi ama boka batarken bile onun için ilk sırada olduğumu bilmek istedim.

Sorusunu cevaplamadım çünkü söylediklerinin mantıklı gelip gelmediğinden emin değildim ve ayrıca bunun, cevap verilmeyen türden bir soru olabileceğini düşündüm. “Kötü mü?” Birisi size ölümcül bir hastalığı olduğunu söylediğinde sorulacak uygun soruları öğreten bir internet kursu falan olmalıydı, ama hiçbir şey beni içimde büyümeye başlayan boşluğa hazır-

layamazdı; onu kaybetmenin düşüncesiyle bile hissetmeye başladığım eksikliğe...

“İyi değil.” Çatlamış dudaklarını yaladı ve o anda bile, bir hastalığın onu yiyip bitirdiğini söylerken bile, lanet hormonlarım ben ele geçirdi.

Annemi düşündüm, çünkü cinsel dürtülerimi yok edecek bir şey varsa, o da annemdi.

Annemin haberi olup olmadığını düşündüm. Bernie muhtemelen ikimizin de aynı anda öğrenmesinin bir yolunu bulmuştur. Böylesi adil olurdu; Bernie adıldı.

“Ne kadar gençsen, iyileşme şansın o kadar yüksek diyorlar. Ama bilmiyorum. Doktor bunun şansa bağlı olabileceğini söyledi. Şansa bağlı,” diye kendi kendine tekrarladı. “Güzel her şey büyüdüğü zaman oluyor. Ehliyetler, konserler, seks. Yani bu cidden acayip ironik,” diye fısıldadı.

“Böyle, bir sürü tahlil falan yaptılar mı?”

Ayaklarını esnetti. “Evet. ‘Tesirsiz’ ya da ‘ileri tetkikler için yetki’ gibi şeyler söyleyip durdular. Kemik iliği biyopsisi yaptılar ve nihayet teşhis koydular.”

Kulağa acı verici geliyordu. “Acıdı mı?”

“Yaparlarken uyuşmam için bir şeyler verdiler, şimdi sadece sızlıyor.”

Buna verecek bir cevap, her şeyi düzeltmenin bir yolu olsun istedim. “Şimdi ne yapacağız?” *Yapacağız*. Kulağa biraz küstah gelmişti ama ağzımdan çıkıvermişti. Hem, her ne kadar öyle olmadığını bilsem de, geçen yıl önemsiz gelmişti; şimdi söylediklerinin ağırlığının yanında ufacak kalıyordu.

“Işığı kapatıp tavanındaki fosforlu yıldızlara bakalım.”

Beklediğim yanıt bu değildi ama yine de yapmak istedim.
“Tamam.”

Işığı kapatıp ay ışığının yardımıyla yatağıma geri döndüm. Alice uzandı ve eliyle yanındaki boşluğu işaret etti. İsteğini iletmedim.

“Korkuyor musun?” Yine soru oyununu oynuyorduk ama bu sefer bütün soruları ben soruyordum.

“Korkmak istemiyorum.” Söylemediği sözleri duydum.

“Ben korkuyorum.”

“İyi,” dedi, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

“Okula devam edecek misin?”

“Bizimkiler aksini söylemedi.” Bir an sessiz kaldık.
“Okuldaki insanlara söyleyecek miyim? Nasıl olacak bu?”
Başka kimseye söylememişti.

“Amigo kızlar bununla ilgili bir okul gezisi düzenlemek isteyebilir.”

“Ah, Tanrım,” diye inleyerek gözlerini ovuşturdu ve o sırada tişörtü açılıp yumuşacık teninin ince bir şeridini ay ışığı altında parladı. Ellerimi sırtımın altına koydum. *Bak ama dokunma.*

“Sanırım öleceğim.” Sesindeki tüyler ürpertici sakinlik beni herhangi bir kanserden çok daha fazla korkuttu.

“Öyle söyleme, Alice.”

“Hepimiz öleceğiz. Ölüyoruz. Ben sadece hızlı şeritteyim sanırım, siz kaplumbağalardan daha hızlı ölüyorum.”

Lösemiye dair bilgim sınırlıydı. Löseminin kanla ilgili olduğunu ve iki tür ciddi lösemi olduğunu biliyordum; kronik ve akut. Bir de biz beşinci sınıftayken Katie Curtis’in üçüncü

sınıftaki küçük kız kardeşi Emma'nın lösemi olduğunu biliyordum. Okul o ve ailesi için bir sürü bağış toplama etkinliği düzenlemişti. Para toplandıkça Emma iyileşti ve artık iyiydi.

Kanserin ilacı paraydı.

Zengin olmayı diledim.

Alice'i, onun adına düzenlenecek bir bağış toplama etkinliğinden daha fazla kızdıracak bir şey düşünemiyordum. Gü-lümsedim ve güldüm.

"Ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiç," dedim. "Engelli park yeri kul-lanma belgesi almaya hakkın olur mu dersin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Cevap vermem için bir aralık vermeden devam etti. "Harika olurdu." Duraksadı. "Gerçi henüz araba kullanmıyorum."

"Evet, ama eminim seninkiler bir tane alabilir."

"Evet," diye onayladı ve bir süre sonra, "İnternette falan satabilirim belki," diye ekledi.

"O şekilde işlediğini sanmıyorum."

İç çekti.

Ona, şu anda aramızda olan şey her neyse, ışığı açtığımda ve o odamdan çıkıp gittiğinde sona erip ermeyeceğini sormak istedim.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var." Karanlık odam onun sesiyle doldu.

Midem beklentiyle hopladı. "Tamam."

"Ama önce biraz araştırma yapmam lazım." Yatağımdan kayarak inip çeşitli kütüphane ve yüksekliklerdeki giysi ve kitap yığınlarının üzerinden geniş adımlar attı. Kapıya doğru gidi-

yordu ve ben, hiç gidemesin diye, kapının dışarıdan sürgülü olmasını diledim. Hiç gidemeyelim diye.

“İyi geceler, Harvey. Arayı açmam,” dedi, sanki kanserin efendisiymiş gibi. Işığı açtı ve odadan dışarı süzülüverdi. Kanserli kızlar süzülebilir miydi ki? Alice süzölmüştü.

Her şey rüya gibiydi. Bu gece hayatımın en iyi ve en kötü gecesi olmuştu ve bunun tek mantıklı açıklaması rüya olması olabilirdi. Ayaklarım yatağımın kenarından sarkarak, bir denizyıldızı gibi uzuvlarımı esnettim ve parlak ışığın altında renkleri solan plastik yıldızlarıma baktım. Odam, içimdeki şeyler için fazla küçüktü.

Bir süre sonra annem kapıyı çalmadan odama girdi. Normalde ergenlik çağındaki erkeklerin kapalı kapılar ardında yaptığı şeyler hakkında ukala bir laf ederdim ama bu gece etmedim.

Yatağın kenarına oturdu; yalnızca birkaç dakika önce Alice’in olduğu yere.

Gözleri, önündeki boşluğa odaklanmış bakarken iki yanından da birer damla gözyaşı sildi. Bir kez elimi sıktı, ayağa kalktı ve tek kelime etmeden gitti. Çıkarken lambamı kapatıp beni yıldızlarımla baş başa bıraktı.

Alice.

Önce.

Mutfagımızda bir yere oturup, “Harvey, geldiğin için minnettarım,” dedim.

Harvey’yi okulda görüyordum ama geçen hafta, bana konulan teşhisi söylediğimden beri onunla konuşmamıştım. Geçtiğimiz yıl içinde, o çirkin kıvrıcık saçları dalgalı saça dönüşmüştü ama yüzündeki uykulu ifade her zaman kalacaktı. İnce, kaslı vücudu nihayet benim bir yetmiş beşlik boyumu en az birkaç santim geçmişti. Küçükken, Harvey evleneceğimizi söylerdi; sanki, gözlerimizin rengi gibi önceden belirlenmiş bir şeymiş gibi. “Öyle bir şey olmayacak,” derdim. “Sen benden kısasın ve kızlar kendilerinden kısa oğlanlarla evlenemezler.”

Geçen hafta ona lösemi olduğumu söylediğimde ilk defa kanser bana ait olmuştu; ilk defa bu haberi paylaşma hakkı bana aitti. Harvey’nin iyimserliği beni mahvetmişti, ama mahvolmaya zamanım yoktu.

Mutfak masasına oturup, “Ee, şu anda niye okulda değilsin?” diye sordu.

Sanırım Natalie taklidi yaparak okulu arayıp acil bir ailevi durum olduğunu söylememden etkilenmemiştii. Uslu bir çocuk olduğu için Harvey okul saatleri içinde cep telefonunu kapalı tutuyordu, ben de onu dersten çıkarmak için eski yöntemleri kullandım. Telefonunu açtıktan sonra benden şu mesajı alacaktı: BENİ ARA. Ve aradı da, ama hiç memnun değildi.

“Hasta numarası yaptım. Bizimkilere kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Beni yastıklara gömüp bir yığın dergi, gazoz, bir paket mini marshmallowla bıraktılar.”

“Biraz duyarsızca Al, sence de öyle değil mi?”

“*Duyarsızca* derken ne demek istiyorsun?”

“Lösemi olduğunu daha yeni öğrendin ve anne babana hasta numarası yapıyorsun. Bence okula gitmemek için onlara yalan söylemeden de yeterince diken üstündeler zaten.”

Son gelişmeler ışığında, söylediğı şeyi anlayabiliyordum. “Bunu düşünmemiştim.” Gerçekten de düşünmemiştim. Teknik olarak, yalan söylememiştim. Lösemiye, yani sonsuza kadar kötü olacaktım. Sadece durumumdan yararlanmıştım ama yine de birazcık suçlulukla midem burkuldu.

İki sebepten evde kalmıştım. Birincisi, annemin çalışma odasını karıştırmaktı ki babamı aldattığına dair herhangi bir kanıt çıkmadı. Ve ikincisi, kafamı toplamak için zamana ihtiyacım vardı. Teşhis konulduğundan beri kimse beni yalnız bırakmamıştı ve sadece kendime ait bir gün istemiştim. Babam “unuttuğı bir şeyler” için iki kere eve gelmişti. Beni kontrol etmek için geldiğini biliyordum ve bunu söylememesi sinirimi bozmuştu.

“Evde yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Sandalyemi Harvey'ye doğru çektim. Her şeye göğüs geren görüntüsünün altından kin sızıyordu. Ona doğru dönerek bütün vücudumu ona dayayıp elimi bacağına koydum. Dokunuşumla iradesi dağılınca bütün bedeni gerildi. Onun üstündeki kontrolümün bana hissettirdiği bu şeyi seviyordum. Bu his beni korkutuyordu ama bu konuda bir şeyler yapacak kadar değil, çünkü şimdi bütün hissettiğim güven ve kararlılıktı.

Elim hâlâ bacağında, "Yardıma ihtiyacım var," dedim.

Elimi izledi. "Ne konuda?"

"Hastayım. Biliyorsun. Bu yüzden de yapmam gereken bazı şeyler var ve vakti geldiğinde bana yardım edeceğini bilmeye ihtiyacım var."

"Bazı şeyler derken ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim.

"Ölmeden Önce Yapılacaklar Listesi gibi bir şey mi diyorsun?"

"Eh, sanırım öyle de diyebilirsin ama bence Yapmak İçin Ölüyorum Listesi kulağa daha iyi geliyor."

"Hayır," dedi Harvey sert bir sesle. "Onlar yaşlı, emekli insanlar için." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturup başını iki yana salladı; elim bacağından kaydı. Bir süre sonra kollarını havaya kaldırıp, "Tanrım, ne yapıyorsun sen, Al? Bu berbat. Bir yıl boyunca benimle konuşmuyorsun ve şimdi... Hayır, çok saçma."

Henüz anlamıyordu. Vücudumda akan kanın bana karşı ayaklandığını anlayamıyordu. Gecenin bir yarısında soğuk terler dökerken o yoktu. Zavallı bir umut kırıntısı uğruna ke-

moterapiye gitmek zorunda olup kendini daha da hasta eden o değildi. Bunu anlamasını sağlamak zorundaydım; benim için. “Harvey, ‘Lösemiyim’ lafının nesini anlamıyorsun? Yani, diyorum ki belki hepimizin bir listesi olmalı. Yarın sana bir araba çarpabilir ve bakir olarak ölebilirsin.”

“Benim bakir olduğumu nereden...?”

“Harvey.”

Diğer tarafa, lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktı.

“Harvey, eğer... eğer ölürsem ve bana yardım etmezsen bundan sonsuza kadar pişman olacaksın. Bunları seninle birlikte yapmak, bir nevi listemin bir parçası.” Dudağımı ısırdım. “Belki senin listende de benimle yapmak istediğin şeyler vardır, ha?”

Kucağında birbirine geçmiş parmaklarına bakarak sessizce oturdu. “Listede ne var?” diye sordu kısık ve çatallı bir sesle.

“Söyleyemem.”

Kendi kendine buruk bir şekilde gülerek gözlerini ovuşturdu. “Bana söylemeyeceğin şeylerden oluşan bir liste için sana yardım etmemi istiyorsun.” Hafifçe öne doğru eğildi ve başparmağının kenarındaki deriyi ısırdı. “Tam senlik.”

“Gerektikçe söyleyeceğim.”

Bir liste yazıp Harvey’ye göstermek bu olayı daha somut bir şeye ve bir vaade dönüştürdü.

“Öyle sahilde çıtırçıplak ata binmek gibi saçmalıklar olmayacak, değil mi?”

Gülümseyerek ona yaklaştım; aramızda yalnızca birkaç soluk kalmıştı. “Hayır,” dedim. “Hayır, öyle olmayacak.” Kanseri pek çok şeyi alıp götürecekti. Saçlarımı, vücudumu,

hayatımı. Ama daha önce hiç fark etmediğim şey, ölmenin bir tane ayrıcalığı olduğuydu: sonuçlarına katlanmadan yaşama hakkı.

“Varım öyleyse.” Bunu sanki kaçınılmazmış, hayır diyebilirmiş ama bir şey değişmezmiş gibi söyledi.

“Pişman olmayacaksın.”

“Bir planın var ama, değil mi?”

“Hâlâ detaylar üzerinde çalışıyorum.”

“Ama...”

“Harvey,” dedim kısık sesle. “Güven bana.”

Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyordum. Harvey’yi kullanıyormuşum gibi görünüyordu. Ama durum gerçekte öyle değildi. Hayatım yarı kalıcı bir şeyden, büyük ihtimalle geçici bir şeye dönüştüğünde, elimde her zaman kalıcı olan ne varsa ona tutunmaya karar vermiştim ve benim için Harvey beton gibi kalıcıydı.

Harvey.

Şimdi.

Bugün Alice'in okula döndüğü ilk gündü. Üçüncü derse kadar onu görmedim. Aslında sabah onu evden almak istemiştim. Yine koptuğumuzu hissedebiliyordum; birinci sınıftaki gibi. Ama bu seferki farklıydı. Daha kötüydü. Bu sefer kaybedecek çok daha fazla şey vardı. Dün akşam ona onu sevdiğimi söyledim. Sanki büyütülecek bir şey yokmuş gibi söyledim. Bunu hep biliyordu zaten, ayrıca iyileşme dönemine girmeden önce de söylemiş sayılırdım. Ama dün gece aklında en ufak bir şüphe bil varsa onu silmek istedim.

Sınıfa girdiğinde bakışları sıraları taradı ve üçüncü sırada oturduğumu görünce, gözlerinde tanıdık birini görme ifadesi belirir gibi oldu. Kırmızı bere, bol kot pantolon ve yedinci sınıftan hatırladığım çizgili, mor bir kazak giymişti. Alice her zaman zayıf olmuştu ama şimdi neredeyse görünmezdi. Yine de, uyumsuz kıyafetine rağmen havalı görünüyordu.

Bana bakmadan sıraların arasından geçti. Tam beni tamamen görmezden geleceğini düşünürken onun için ayırdığım

yere oturuverdi. Bacak bacak üstüne attı ve bir eli yanağının altında, diğeri sıradan sarkacak kadar ileri uzanmış bir şekilde koyup, başını sıraya yasladı. Ve gözlerini kapadı.

Dün akşam çok garip davranmıştı; ondan önce de haptalarca benden uzak durmuştu. Bir yandan onu anlayabiliyordum. Bütün bunların onun içi ne kadar zor olabileceğini anlıyordum; gecenin bir yarısı yaniveren parlak bir ışığın şoku gibiydi. Ama şimdi, okuldayken, bu uzaklığı fazlasıyla kasıtlı gibi gelmişti. Ve Alice... ürkek görünüyordu, ki bu düşünebildiğim en *anti-Alice* kelimeydi.

Son zil çalmadan önce Celeste, bu dersi alan Mindi'yle birlikte kapıda belirdi.

Celeste, haince bir gülümsemeyle Mindi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. O da başını salladı ve yanımdan sınıfın arkasına doğru geçerken Alice'in sırasını tekmeledi.

Alice irkildi, ama kalkıp Mindi'nin sırtını gördükten sonra sınıf kapısının dışındaki Celeste'i fark etti.

O garip kızlara özgü anlardan birini yaşadılar. Kimse tek kelime etmedi; birbirlerine dik dik bakmalarını bozan tek şey de, Celeste'i omzuyla iterek içeri giren Margaret Schmidt – sınıf başkanı yardımcısı ve dünyanın en zavallı bandosunda sancak tutucusuydu- oldu.

Margaret, Alice'i görünce ağzı açık kaldı. "Biz, senin, bilirsin işte, hâlâ hasta olduğuna sanıyorduk." Margaret'ın yay gibi bukleleri sallandı; hareket ettiği için değil, sanki saf enerjiyle hareket ediyorlardı. Dennis onun muhtemelen her sabah aldığı hiperaktivite ilacını burnundan çektiğini söyledi. "Ee, iyileştin mi peki?"

Bütün sınıf ona döndü.

Alice her birinin yüzünü izledi ve sanki biraz daha küçüldü. “Öyle söylediler.”

“Aman Tanrım,” dedi Margaret defterini göğsüne bastırarak. “Bu inanılmaz. Bu, mucize gibi bir şey.”

Alice dudağını ısırды ve başını evet anlamında salladı.

Daha çok öğrenci –ki bunların çoğuyla Al’in hayatında hiç konuşmadığına emindim– sırasının etrafına doluştu; sanki Margaret Schmidt abartana kadar onu görmemişlerdi bile.

“Aynen,” dedi Doug Halbert. “Babam geçen pazar günü kilisede senden bahsetti.”

“Hissediyor muydun? Kanseri yani?” diye sordu Tasha Winters.

Tabii, dünyanın döndüğünü de hissedebiliyor.

Seri ateş altındaydık. İki kız ona daha yakından bakabilmek için sıramın üstüne eğildi.

“Saçın ne zaman uzayacak? Teyzemin saçı eskisi gibi uzamadı,” dedi göremediğim ama tekmelemek istediğim bir çocuk.

Bunaldım, o yüzden durumun Alice için ancak çok daha kötü olabileceğini biliyordum. Duyduğum kadarıyla hiçbirine cevap vermedi. Pisliklerin umurlarında olduğunu da sanmıyorum, çünkü hiçbiri ona cevap verme şansı bile tanımadı.

Bazıları gerçekten nazikti. “İyi olmana sevindim,” ya da “Senin için dua ettim,” veya “Derslere yetişmek için yardıma ihtiyacın olursa haberim olsun,” gibi şeyler söylediler.

Alice’in bugün girdiği her ders bunun gibi mi geçti diye merak ettim.

“Sınıf, oturun.”

Bir öğretmen. Şükürler olsun.

Bay Slaton masasına yerleşirken gürültü giderek azaldı ve herkes yavaşça sırasına döndü. Alice bakışlarını sırasının üzerine sabitledi. Kulağının arkasında bir kalem duruyordu. Ensesini sıkarken parmak uçları beyazlaşıyordu. Onu korumak istiyordum.

Bay Slaton yüksek sesle elleriyle masasına vurarak yoklamadan önce çenelerini kapamaları için herkese son bir uyarıda bulundu. Sonra isimleri saymaya başladı ve sonra Alice’e geldi.

“Bayan Richardson?” diye seslendi Bay Slaton.

Soyadını duyunca zar zor biraz kımıldadı.

“Tekrar hoş geldiniz,” dedi gülümseyerek. “Eminim bugün bunu bin kere duymuşsunuzdur ama aramıza dönmenize sevindik. Yetiyecek epey bir konu var. Dersten sonra yanıma gelin, programınıza çekidüzen verelim.” Alice’in başını sallamasını bekleyip gülümseyerek sıradaki ismi söyledi.

Önümde duran matematik kitabı olmasaydı, o kırk beş dakika boyunca hangi derste olduğumu bile bilemezdim. Ben bütün dersi Alice’e bakarak, Alice de bütün dersi uyuyormuş gibi yaparak –nefes alışından anlayabiliyordum– geçirdik. (Garip olduğumu biliyorum ama geçen yıl boyunca uyuduğuna çok şahit oldum.) Ders bittiğinde ayağa kalktı ve Mindi’nin yanından geçmesini bekledi. Alice ona arkasından omuz attı, Mindi yalpaladı ve kitaplarını düşürdü. Bir tanesini aldım ve Alice’i yakalamak için neredeyse onu ezip geçtim ama Alice Bay Slanton’ın istediği gibi dersten sonra kalmadı. Ortadan

kaybolarak, aramıza karanlık gibi çöken şey her neyse onu biraz daha büyüttü.

Bütün gün onu aradım ama birlikte aldığımız diğer derslerden hiçbirine gelmedi. Son dersten sonra telefonumu açtım ve Martin'den, Bernie'nin adliyedeki işi uzadığı için Alice'i eve benim getirip getiremeyeceğimi soran bir sesli mesaj vardı. Alice'i memnuniyetle eve bıraktırdım, önce onu bulabilseydim.

Hizmetli odalarından kızlar tuvaletlerine kadar, kırk beş dakika boyunca okulun her karışını aradım. Alice görünürde yoktu. Bahçıvanın yolun diğer tarafındaki barakasına bile baktım. Yürüme mesafesinde bakabileceğim her yere baktıktan sonra otoparka gitmeye karar verdim.

Telefonu beni tekrar tekrar telesekretere yönlendiriyordu. Muhtemelen aramalarımı meşgule alıyordu. Ya öyle yapıyordu ya da telefonunun şarjı bitmişti. İkisi de oldukça makul seçeneklerdi. Dört sesli mesaj bıraktım. Ustaca bıraktığım mesajlar şöyle bir şeylerdi:

Sesli Mesaj Bir: "Alice."

Sesli Mesaj İki: "Benim, Al. Ne-re-de-sin?"

Sesli Mesaj Üç: "Pardon, neredeyim demiştin?"

Sesli Mesaj Dört: "Alice, merak ediyorsan söyleyeyim, erkekler tuvaletinde değilsin ama buraya en son kim geldiyse her yere işemiş. Gerçekten bunu senin yapmadığını umuyorum. Benden bu kadar. Otoparkta olacağım."

Soğuk hava suratıma bir tokat gibi çarptı; ben de eldivenlerimi giydim ve yanaklarımı yakıcı rüzgârdan korumak için ceketimin yakasını kaldırdım. Okuldan sonra etüt ya da provalar için geç saate kalan öğrencilere ait araba sıralarının

arasında ilerlerken, bir kamyonet ile bir Cadillac arasında birbirine sokulmuş iki siluet gördüm. Bir tanesinin kafasında kırmızılı bir şey gördüğümü sandım ve tekrar baktım. Buz gibi kaldırımda oturan Alice'i gördüm ama beresini takmamıştı. Yanakları ve burnu kıpkırmızıydı. Ve ona bakmak kemiklerimi daha da çok titretti.

"Selam," diye mırıldandı ve dirseğiyle burnunu sildi. "Bu Eric," dedi yanında oturan çocuğu göstererek.

Oturduğu yerden serseri tipli, geniş omuzlu ve kaslı olduğunu görebiliyordum. Benim vücudumun kaldırabileceğinden daha kaslıydı. Tam olarak, sevdiğin kızın yanında oturduğunu görmek istemeyeceğin her şeyi temsil ediyordu. Genç bir oğlandan ziyade bir adama benziyordu ve Alice'in neredeyse kel kafası dondurucu soğuğa maruz kalırken Al'in beresini takmıştı. Ya Al'den de bencildi ya da o kadar salaktı.

"Selam, adamım," dedi.

Adamım? Kim insanlara *adamım* derdi? Gözüm onu bir yerden ısıırıyordu. "Beraber hiç dersimiz var mı?" Gerçekten Alice'in otoparkta tanıştığı herifin biri olmadığını umuyordum.

"Olabilir," dedi çalışılmış bir rahatlıkla omuz silkerek. "Yeni sayılırım herhalde."

"Eric, bu benim... bu Harvey."

İrkildim. "Ama sen bana *adamım* diyebilirsin."

Alice kollarını sıkıca göğsünde kavuşturdu. Durumdan hoşnut değildi.

Sonra kafama dank etti. "Etüt salonu! Geçen pazartesi günün bizim etüt salonundaydın. Johnson'un etüt salonuna falan mı geçtin?" Onu sadece bir kez görmüştüm.

Yüzüme bile bakmadan, “Öyle sayılır,” dedi ama Alice’e bakıyordu; sanki yalnızca ikisinin anlayacağı bir şaka yapmış gibi.

Aralarına koca bir kıta sokmak istedim ama bunun yerine eldivenli elimi uzattım. Serseri genç çocuk-adam elime sanki cansız bir objeymiş gibi öylece baktı.

“Anladım... Peki,” dedim elimi cebime soktum dikkatimi Serseri Majesteleri’nden Alice’e yönlendirdim. “Al, seni milyarlarca kere aradım. Seni eve götürmem gerekiyor.”

“Arabada buluşuruz.” Bana bakmadı bile; gözleri Adamım Eric’e kilitlenmişti.

“Uzağa park ettim.”

“Tabii, tamam.” Bana minik bir gülümseme sundu.

Başımı iki yana salladım ama o çoktan Eric’e dönmüştü. “Hemen döneceğim.”

Bu sırada klimayı açıp arabayı otoparkın ön tarafına çektim. Sırtı bana dönük Alice’in yakın zamanda arabaya binmeye hiç niyeti olmadığını görebiliyordum. Adamım Eric’le konuşuyordu. Benimle konuşamıyordu, ama bu pislikle konuşabiliyordu. Ben de korna çaldım. Otuz saniye boyunca, kesintisiz. Sonra da garantiye almak için bir kere daha çaldım. Alice döndü gözlerini kısarak bana baktı.

Normalde özür dileyen bir ifadeyle gülümserdim, ama bugün yapmayacaktım. Penceremi indirdim ve soğuk taze havayı içime çektim. Ona öyle kocaman sırtıttım ki otuz iki dişimi de görebildiğinden eminim. Gözlerini devirip Eric’le konuşmaya devam etti.

“Alice, *haydi!*”

Adamım Eric onun elini tutup arka cebinden tükenmez kalem çıkarırken Alice bana hareket çekti. Çocuk tam kalemi onun avucuna değdirecekken Alice sanki fikrini değiştirmiş gibi elini çekti.

Nefesimi verdim.

Ama sonra kalemi çocuğun elinden aldı, ceketinin kolunu sıvayıp adını ve numarasını uzunlamasına koluna yazdı. Kalemi ona fırlattı ve suratında sinsi bir gülümsemeyle yavaşça arabaya ilerledi.

Yolcu kapısını çarparak kapadı. Hâlâ açık olan pencere-remden, “Hey, adamım!” diye seslendim. “Bere!” dedim başımı göstererek. “Ver bakalım.” Alice bacağıma yumruk attı. “Hemen.” Arabaya acele etmeden yürüyerek James Dean karizmasının zavallı bir versiyonunu sergiledi ve bereyi kucığıma fırlattı.

“Seni arayacağım, Allie.”

“Onun adı Alice, dingil,” dedim ve gaza bastım.

“Tanrım, Harvey. Derdin ne senin?”

“Derdim sensin!” Sözcükler daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı. “Gayet açıkça derdim sensin.” Duraksadım. “Neden aramızda bir şey olduğu halde olmamış gibi davranıyorsun?”

Cevap vermedi. Böylece yetişkinler gibi davranıp, tepkimizi tepkisiz kalarak verdik. Elini koltuğunun üstünde defalarca aynı hareket yaparken gözleri penceresinden, bulanıklaşarak geçen ağaç ve binaları izliyordu. İyi hissettirmişti; ona karşı çıkmak; sanki bir şey kazanmışım gibi. Ama bu his uzun sürmedi.

Onu evine bıraktığımda, hızlıca yanağıma bir öpücük kondurdu; bu ufacık jestin beni yatıştıracağını biliyordu. Böyle olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ettim ve böyle yaptığı için de ondan nefret ettim. Ama onu gerçekten seviyordum ve canımı en çok yakan da buydu çünkü onun çöplüğü olmaktan bıkmıştım.

Alice.

Önce.

Kemoterapi gören hemen herkesin saçla ilgili bir hikâyesi vardır.

Bir sürü insan bana o kadar kemoterapiden sonra saçım tekrar uzadığında farklı görüneceğini, farklı hissettireceğini söylemişti; dokusu değişecekti, hatta belki bambaşka bir renk olacaktı. Bunu bana ilk söyleyen, Pazar Yeri'nde karşılaştığım, tanımadığım bir kadındı. Meyve sularının bulunduğu reyonda arkamdan gelip sanki kırılıp ufalanabilirmişim gibi nazıkçe dirseğime dokundu. Göğüs kanseri ve deli gibi kıvrıcık saçları vardı ama iyileşme dönemine girdikten sonra saçları pırasa gibi dümdüz çıkmıştı. Sonra güven verici bir şekilde gülümsedi ve sarıldı ki dürüst olmam gerekirse bu tüylerimi ürpertti.

Harvey, Pazar Yeri önlüğü ve ters takılmış isimliğiyle birkaç metre ötemizde durmuş raflara elma suyu dizerken bizi gördü. Çenem bu yabancı kadının omzundayken onun bakışlarından kaçıp işine odaklanışını izledim.

Saçlarımı birkaç hafta önce kaybetmiştim. Çoğu insan, artık pes edip hepsini kazımaları gerekene kadar saçlarını yavaş yavaş –küvetin giderinde ya da saç fırçasında birikerek– dökülmeye bırakır. Ama sanırım ben hiçbir zaman pek sabırlı biri olmadım.

Noel Arifesi'ydi ve ilk kemoterapi seansımı bir hafta önce bitirmiştim. Bunun arkasından ne geleceğini bilecek kadar televizyon filmi izlemiştim; ayrıca “Demek kemoterapi görüyorsunuz” broşüründe altı çizilen önemli bir noktaydı. Broşürde ayrıca dökülmeden önce hasta saçını kendisi keserse saç dökülmesi sürecinin daha başa çıkılabilir olacağı yazıyordu. Kemoterapiye başlamadan önceki gece banyoda, elimde makasla durdum. İlk makası atmadan önce lavabonun yanında duran tokalarımı fark ettim. Yapamadım. Broşürde bir destek grubuna katılmam gerektiği de yazıyordu ama bu tavsiyeye de uymadım. Bana kendimi, ölmekte olan insanların oturup duygularından bahsettikleri bir odada durmaktan ölü hissettirecek daha hızlı bir şey yoktu.

Tedaviler sırasında saçlarına eşarplar saran kızlar görürdüm ve bana sanki bütün sırlarımı biliyormuş gibi bakarlardı. Muhtemelen biliyorlardı da.

Genellikle Noel Arifesi'ni evde geçirirdik. Natalie ile Harvey gelirdi ve büyük bir akşam yemeği hazırlar, beşimiz farklı sıralarda dizilip aile fotoğrafları çekerdik. Natalie *amandine* –bu deli gibi lezzetli çikolatalı kek demek– gibi bir sürü geleneksel Romanya tatlısı yapardı. Biz küçükken Natalie ve Harvey o gece bizde kalırdı ve sabah hediyelerimizi hep birlikte açardık.

Lavabonun önünde durdum ve suratıma su çarptım. Önceki günün tamamını, neredeyse sadece baktığım yiyecekleri bile kusarak geçirmiştim. Noel Arifesi daha iyi geçecek gibi görünüyordu; bulantı beni öldürmediği sürece.

Toplamak için ellerimi saçlarımın içinden geçirdiğimde avucumda bir tutam saç buldum. Daha önce duşta ve saç fırçamda da görmüştüm, ama bu seferki bir seferde en fazla dökülen tutamdı. Saç tellerini saymayı umarak tutamı lavaboya koydum. Klozetin kapağını kapadım ve üzerine çöktüm.

Daha önce dış görünüşümü hiç bu kadar önemsememiştim.

Tamam, bu bir yalan. Ama daha önce hiç dış görünüşüm için çaba sarf etmemiştim. Kendi halim her zaman yeterliydi.

Dizlerimi çenemin altına koyup saçımdan küçük bir tutam daha çektim; sadece öncekinin bir tesadüf olması umuduyla. Parmaklarımı açtım ve telleri, banyonun beyaz fayanslarına bıraktım.

İyiydim.

Kesinlikle iyiydim; ta ki saçlarımla oynayan son kişinin Luke olduğunu fark edene kadar. Ve bir daha saçlarımı bale topuzu yapamayacaktım. Ölüme dair içimde bir kesinlik vardı ve benim için saçlarımın tekrar çıkması ihtimal dâhilinde değildi. Çoğu insanın ertesi sabah uyanacağından emin olması gibi, ben de bundan emindim.

Annem kapının arkasından, “İyi misin?” diye seslendi. “Herkes fotoğraf için hazır.”

“Bir dakika,” dedim sesim biraz titreyerek.

Parmaklarımı saçlarımda bir kez daha gezdirdim ve bir avuç dolusu saç lavaboya döküldü.

Annem kapıyı çaldı. “Alice?”

Tokmağı çevirip kilidi açtım ve kilit açılır açılmaz annem kapıyı açtı. Bana şöyle bir bakıp lavaboya ve tişörtüme düşmüş saç tellerini gördü. Uzanıp beni kollarının altına aldı. Geri çekilemeyecek kadar yorgundum. Sadece ikimizin bildiği, yatıştırıcı bir dille konuştu benimle. O an için yalanları kayboldu ve onun bedenine gömüldüm. Beni, sanki bir tek onun gücü beni bu dünyada tutmaya yetermiş gibi tuttu.

Ertesi gün, annemin babama yılbaşı hediyesi olarak aldığı yepyeni elektrikli tıraş makinesiyle, mutfakta saçlarımı kazıdık.

O yıl aile fotoğrafı çekilmedi.

Alice

Şimdi.

Harvey bana çok kızgındı. Gerçi benim pek umurumda değildi. Okuldaki ilk günüm korkunçtu; beklediğimden de kötüydü. Harvey'nin hissettikleri de o an listemde üst sıralarda değildi. Yol boyunca çok öfkeliydi; ayağı fren ve gaz pedalı arasında gidip gelerek keskin dönüşler yaptı.

Evin önüne geldiğimizde her zaman yaptığı gibi eve girmek için motoru bile kapamadı. Elleri direksiyonda, uzun parmaklarıyla tempo tutarak öylece oturdu. Uzanıp yanığından öptüm. Harvey'yi etrafımda tutmak için yapmam gereken şey buydu. Çok da yakınlarımda değil, ama hâlâ görüş alanımda tutmak için.

Annem verandadan bizi izliyordu.

Arkamdan eve girerken, “Geç kaldın,” dedi.

“Evet, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

“Anlıyorum. Ben de şimdi geldim; adliye bugün berbattı. Seni okuldan almaya yetişemeyeceğimi biliyordum.”

Onu geciktiren tek şeyin adliye olduğundan şüpheliydim. *Erkek arkadaşın nasıl, anne?* Ona dair bu bilgiyi o kadar uzun zamandır içimde tutuyordum ki, bu da kanser kadar bir parçam olmuştu. Ve şimdi ona bakınca başka bir şey görmüyordum.

“Harvey’nin seni eve bırakması çok hoş.” Annem doğası gereği sabırsız biriydi ve mesleği de her zaman insanların en kötü yanlarını sergilemekti, bu yüzden başkalarına ilgi gösterme konusunda pek cömert davranmazdı. Ama Harvey’yi severdi. Sevgili annemin gözünde Harvey yere göğe sığmazdı. Hatta *göğün* kendisiydi. “Neden içeri davet etmedin?”

“Bilmiyorum, anne. *Sen* neden etmedin?”

“Tavır yapmayı bırak, Alice.” Çay kutusu içindeki poşet çaylara göz gezdirdi ve ayrı ayrı paketlenmiş iki farklı çay poşeti çıkardı. Çayları havaya kaldırıp, “Okul sonrası çay vakti. Lavanta çayı mı nane mi?” diye sordu.

“Hiçbiri,” dedim. “Sıcak çikolata.”

Çay kutusunu kapadı.

“Ekstra kremalı,” diye ekledim.

Paketteki toz kakaolarımız tüten birer fincan sıcak çikolataya döndüğünde mutfak masasında yanıma oturdu.

“Konuş benimle.”

Konuşmak. Eskiden her zaman yaptığımız bir şeydi; sadece konuşmak. Ona okulla, dansla hatta Celeste’le ilgili ne varsa anlatırdım. İki yaz önce, onuncu sınıfa başlamak üzereyken, yakın zaman içinde doğum kontrolüne başlamam hakkında bile konuşmuştuk. Anneme Luke ile seks yapmadığımızı tekrar tekrar söylemiştim ama tedbirli olmamız ve ona karşı her zaman dürüst olabileceğim konusunda ısrar etmişti.

“Nasıldı?”

Korkunç. “Anlatılacak bir şey yok.”

“Canını sıkan oldu mu?”

“Pek olmadı.” Yalan.

“Celeste?” diye sordu.

“Onu görmedim.” Başka bir yalan.

“Kızlar çok gaddar olabiliyor. Ama biliyor musun, sen de öylesin.”

“Kız mıyım gaddar mıyım?”

“İkisi de.” Duraksadı. “Bu sabah işe giderken Natalie’ye uğradım. Bu yıl stüdyoda yarıyıl tatilinde kamp açmayacak. Belki beşimiz minik bir tatile çıkabiliriz diye düşünüyor. Ne dersin? Yani eğer hâlâ iyi hissediyorsan tabii.”

Ne diyebilirdim gerçekten? Bu kulağıma aynı anda hem muhteşem hem de korkunç gelmişti. “Fark etmez.”

Annem dudaklarını büzdü. Muhtemelen bana şımarık bir çocuk gibi davranmayı kesmemi söylemek istiyordu, ama söylemedi. “Duruma göre hareket ederiz.” Orada öylece otururken ve sıcak çikolatasına da neredeyse hiç dokunmamışken odama gitmek için ayağa kalktım. Ama annemin diyecekleri bitmemişi. “Ödevin var mı?”

“Sanırım,” diye seslendim arkama doğru. Aynı derecede sinir bozucu bir cevap vermek yerine tek kelime etmeden mutfaktan çıkmama izin verdi.

Bana bağırmasını istiyordum. Gerçeği duymak istiyordum. Gerçeğin eksikliği; onun hâlâ aldatıyor olduğunu işte bu sayede anlıyordum. Ve bugün, adliyeden çıkamayınca, buna inanmakta güçlük çektim. Ne kadar gerçek olma ihtimali olsa

da her zaman şüpheleniyordum. Çünkü yasak ilişkisine bir son vermiş olsa babama söylerdi ve birlikte bana da söylerlerdi. Annem ağır ceza davalarında çalışıyor, her gün yalanların sonuçlarıyla karşılaşılıyordu ve evde de buna göz yummuyordu. Beni yetiştirirken her zaman, “Biz evimizde her zaman doğruyu söyleriz. Yarardan çok zararı olsa bile,” derdi.

Odamda, telefonuma baktım ve aynı bilinmeyen numaran, muhtemelen yeni tanıştığım çocuk Eric’ten gelen üç cevapsız çağrı gördüm. İlginç, pek ısrarcı biri gibi gelmemiştii.

Aylarca okuldan uzak kaldıktan sonra, döndüğüm ilk gün ilk derse Luke’la başladım. O son sınıfta olduğu için ortak dersimiz olmaması gerekiyordu ama Luke tarihler ve isimler konusunda o kadar kötüdür ki onu on birinci sınıfların tarih dersinde gördüğümüne şaşırmadım. Boş kalan tek yere oturdum ki bu sıra da sınıfın ortasındaydı. Öğretmenimiz Bayan Morrison bir proje için gruplara ayrılmanızı söyledi ve ben de Luke’la aynı gruba düşme riskini almamak için izin alıp dışarı çıktım. Zaten hava almaya çok ihtiyacım vardı. Koridorda, dolap numaramın ve şifresinin yazılı olduğu minik kâğıdı bulmak için ceplerimi karıştırdım.

Birkaç deneme yanılmadan sonra dolabım açılıverdi ve ben içine koyacak hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Okula getirdiğim tek şey bir tane kalem idi. Kalemimi dolabımın içine bırakıp iki parmağımda döndürdüm. *Üniversite*. Dün gecedən beri aklımdaydı. Üniversite beni her yere götürebilirdi. Çok, çok uzaklara götürebilirdi. Ama üniversite demek plan yapmak demektii. Ve plan yapmak da umut etmek demektii. Tıp bilimi

sihirli bir şekilde devrim geçirmediği ve iyileşme dönemine girmek ile tedavi olmak aynı anlama gelmediği sürece planlar ve beraberlerinde gelen bütün lanet umutlar beni endişelendiriyordu. İç çektim, kalemimi kulağımın arkasına taktım ve dolabımın kapağını çarparak kapadım.

“Seni tekrar göreceğimi hiç sanmıyordum,” dedi bir ses.

Arkamı döndüğümde Luke’u gördüm.

Burada, bu koridorda, Luke’la birlikteyken ne kadar yalnız olduğumu fark etsem de, “Defol git başımdan,” dedim soğuk bir şekilde. Daha önce hiç bu tip şeyleri fark etmezdim, bunun için iyi bir sebebim de olmamıştı.

Elini omzuma koydu. “Alice, ben daha karşılama komitesinin ilk dalgasıyım.” Elini omzumdan attım.

Geri çekildi. “Beni daha çok göreceksin. Unutmadım,” dedi, “Celeste’in unuttuğunu da sanmıyorum.”

Bu Luke’un son senesiydi, yani Mayıs ayına kadar dayanabilirsem gerisi kolaydı. Kanser nüksetmezse seneye Celeste’le birlikte okuyacaktım ve onunla başa çıkabilirdim. Celeste’in istediğini elde edip Luke’la sonunda yatıp yatmadığını merak ettim. Sonuçta Luke’un pek bir kriteri falan yoktu.

Celeste ile Mindi arasında yalnızca Mindi benim derslerimi alıyordu. Yine de Celeste’i kısa bir süre için, bulunduğum sınıfın kapısından bana dik dik bakarken gördüm. Margaret Schmidt’le yaşadığım sahne, birinci ve ikinci derslerimde yaşadıklarım ile aynıydı. Sorular, birkaç iyi dilek; özgün ve özgün olmayan dilekler. Bütün bunlar bana kendimi başka biriymişim, kırılğan, yalnız, bütün duygularını aptal günlüğüne

dökmek için eve koşan, hiç olmak istemediğim biriymişim gibi hissettiriyordu.

Mindi ve Harvey'yle birlikte aldığım, ikinci ders saatindeki matematikten sonra okul o günlük benim için bit-miş-ti. Yani teknik olarak bitmemişti ama kalan dersleri ve Bay Slaton'la yapacağım küçük görüşmeyi ekdim.

Sınıf olmayan herhangi bir yere giderken tuvalete uğradım. Ellerimi yıkarken kapı açıldı.

“Senin olduğunu tahmin etmiştim.”

Aynadan Celeste'i izledim. Kollarını kavuşturmuş duruyordu; küçük özel tasarım bilekliği bileğinden sarkıyordu.

“Biliyor musun, cenazede giymek için bir elbise almıştım bile. Fiyatı çok uygundu; hem herkesin bir siyah mini elbiseye daha ihtiyacı olmaz, değil mi?”

“Hastasın sen.”

“Ben de elbiseyi yılbaşında giydim. Luke beni Three Forks'a götürdü.”

Güldüm. “Ah, yani küçük oyununuz hâlâ devam ediyor mu? Işıklar açıkken yapmayı seviyor musunuz? Biz hiç o kadar ileri gidemedik ama hep merak etmiştim.”

Soruma cevap vermedi, ama bir an dudağı seyirdi ve bu da bana Celeste'in ideal erkeğinin o kadar da ideal olmadığını düşündürdü. Gözümü kapayıp açtığımda o sinsî gülümsemesi geri dönmüştü. “Annenden n'aber?”

Arkamı döndüm, kollarımı kavuşturdum ve lavaboya yaslanarak onunla yüz yüze geldim. Onun söylediği kadar alçakça bir şey söylemek istedim; mesela kendi vücut ölçülerine sahip biriyle olmanın Luke için ne kadar hoş olabileceği gibi.

Ama söylemedim ve bu Harvey'nin suçuydu. Benim için lanet vicdana en yakın şey oydu. "Ne istiyorsun, Celeste?"

"Tek istediğim burada hoş karşılandığını hissetmen. İnsanların seni tekrar aralarında gördüklerine bu kadar sevinmeleri çok şirin." Bana doğru iki adım attı. "Onlar benim bildiğim şeyi bilmiyor. Kanser gitmiş olabilir ama kaltak hiçbir yere gitmemiş."

Celeste'le atışmamdan sonra, spor salonundaki tribünlerin altında Eric'le karşılaştım. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sanki haftalardır, belki aylardır derse girmemiş gibi görünüyordu. Yanı başında bir yığın *SPIN*¹ dergisi vardı; sanki kendine orada bir yuva kurmuştu. Fal bakarak ayçekirdeği yiyor ve hademeler temizlesin diye de kabuklarını yere tükürüyordu.

Onu gördüğümde neredeyse gitmesini söyleyecektim, çünkü Mayıs ayına kadar orada kalmaya niyetliydim. Ama benden önce davranıp yerden kalktı. Paçaları asker botlarının içine sokulmuş bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Çoğu öğrenciden daha büyük gösteriyordu; gerçekten öğrenci olup olmadığını merak ettim. Yerde, dergi yığınının yanında zeytin yeşili bir asker ceketi ile kıpkırmızı bir atkı duruyordu.

"Selam," dedi beni süzerek; sanki onun için bir tehdit oluşturuyor muyum diye anlamaya çalışıyordu. Beni tehdit altında hissetmekten ziyade ilgisini çektiğime karar vermiş olacak ki kollarını iki yana açıp minik alanını gösterdi. "Saklanacak bir yer mi arıyorsun?"

"Evet, gerçekten de arıyorum." Bir uyarı olarak, kırmızı beremi çekerek seyrek saçlı kafamdan çıkardım: *Hasarlı mal*.

1 Aylık bir müzik dergisi. (ç.n.)

İrkilmedi bile. Hoşuma gitti.

Yere oturduktan sonra bana saç tutamlarımı soracağını sandım ama o sadece bir avuç ayçekirdeği uzattı.

“Ben sadece üzerlerindeki tuzları emmeyi seviyorum, o kadar. Zıyan oluyolar,” dedi.

Soğukkanlıydı. “O zaman tuzlarını emdikten sonra bana ver. Ben de sadece içlerini seviyorum.”

Normalde böyle bir şey midemi kaldırırdı, ama içimde zaten çok geçmeden mikrop alışverişinde bulunacağımıza dair bir his vardı. Eric, cumartesi sabah çizgi filmlerini izleyen küçük bir çocuk gibi yüzükoyun uzandı ve yumruklarıyla çenesinin altına koydu.

“Okulda ilk günü mü?” diye sordu.

Bir an düşündüm. “Evet. Evet, öyle. Senin?”

“Yok. İki hafta oldu.”

Ve hayatımda ilk defa yeni gelen öğrenci olmuştum. Başka soru sormadım; o da sormadı çünkü bence ikimiz de cevaplarla o kadar ilgilenmiyorduk.

Günün geri kalanında tribünlerin altında takıldık. Öğle yemeğinde bana yiyecek otomatı açık büfesinden yemek ısmarladı. Berem bütün gün yerde durdu ve ürperdiğim zaman bir battaniye olarak kullanılacak kadar büyük ceketini bana verdi. İzin almadan, parlak kırmızı beremi başına taktı; sanki ödeşmişiz gibi. Sonra da bu küçük kart oyunumuza devam ettik. Günün sonunda Eric, ilişkimizde “Babam beni sevmiyor,” hikâyelerimizi paylaşacağımız noktaya geldiğimizi düşünmüş olacak ki bir anda bana, “Kimden saklanıyorsun bakalım, küçük kız?” diye sordu.

“Öcülerden. Kart çek.”

Alice.

Önce.

Noel'den sonra, kemoterapimin ikinci dozu yüzünden okula herkesten bir hafta sonra başladım. Devam etmek manasız geliyordu ama annemle babam böyle düşünmüyor gibiydi. Öğretmenler ve okul yönetimi dışında kimse hasta olduğumu bilmiyordu. Ama okula kel kafayla geri dönünce sağlığım özel bir konu olmaktan çıktı. Fısıldaşmalar ve sorular havada uçuşuyordu ki başta hepsini duymazdan geldim ama sonra anladım ki fısıldaşmaları durdurmanın en hızlı yolu sorulara cevap vermektir.

Bir hafta içinde Hughley Lisesi'nin kanser simgesi olmuşum. İnsanların öğle yemeği için benim yerime sıraya girmeyi ya da derslere girip çıkarken çantamı taşımayı teklif etmeleri düzenli bir olay haline geldi. Teklif eden Harvey değilse genellikle reddediyordum.

Nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum, derdimi sadece doktorlar anlıyor gibiydi ama bedenim sızlıyordu ve ağrılarımı dindirmek için bana Tramadol verilmişti. İlacı okul sınırları

içinde yanımda taşımam yasaktı, bu yüzden okul hemşiresi Bayan Shelly haplarımı benim için saklıyor ve ilacın yarattığı baş dönmesi geçene kadar odasında kalmama izin veriyordu.

Bugün İngiliz Edebiyatı dersini ekip hemşirenin odasında takılmayı tercih ettim, çünkü her hareketimde vücudumda yankılanan batma hissine katlanamıyordum. Bayan Shelly ilaçlarımı verdi ve bana kapıya en uzak köşedeki, perdesi kapanan sedyeyi hazırladı.

“Şimdilik başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Gözlerim kapalı, başımı iki yana salladım.

“Eğer ihtiyacın olursa, tezgâhın üstünde bir bardak su ve biraz kraker var.” Perdenin halkaları metal boru üzerinde kaydı. “Öğle yemeği ve Bay Welston’ın doğumgünü pastasından bir dilim için öğretmenler odasına gidip geleceğim. Uzun sürmez.”

Beynim başıma tamam anlamında sallanmasını söyledi ama bunu yaptığımı hissetmedim. Zihnim, vücudumun onu takip edebilmesini istediğim yerlere sürüklendi.

“Haydi, acele et,” diyen bir ses beni ilaçlı uykumdan uyardı. “Hemşire öğretmenler odasına gitti.”

“Yapmak istemiyorum,” dedi başka bir ses. “Öğrenmek istemiyorum.”

“Ah,” dedi ilk ses, “altı ay bekleyip kıyafetlerinin küçük geldiği ve lanet olası ayak parmaklarını göremediğin zaman mı öğrenmeyi tercih ediyorsun yani?”

Perdenin diğer tarafından bir sızlanma işittim.

İlk ses yine konuştu ve “Haydi ama,” dedi. “Muhtemelen hamile değilsin zaten.”

Zihnim birdenbire bunun bir rüya olmadığını kavrayınca gözlerim açılıverdi.

“Tamam,” dedi ikinci ses. “Ama etrafı kolaçan edeceksin, değil mi?” Panik içinde ama tanıdık bir sestti.

“Mindi, evet. Tabii ki edeceğim.” Mindi. Konuşanlar Celeste ve Mindi’ydi. Nefesimi tutup ses çıkarmamak için elimden geleni yaptım. Yüce Tanrım. Mindi hamile olabilirdi. Sessizce nefes verdim.

“Testi diğer tuvaletlerden birinde yapmak istemeyen sendin.”

“Umumi tuvaletlerde öyle işyemiyorum ben. Utangaç mesane sendromum var, biliyorsun.”

Bir fermuar ve kâğıt hışırtısı duydum. “Al.”

“Direk üstüne mi yapacağım?” diye sordu Mindi.

“Sanırım istersen bir kap da kullanabilirsin.” Bir dolap açıldı. Gözlerimi kapadım; onları Bayan Shelly’nin banyosunun hemen dışında, bir sürü malzemeyle dolu dolabın yanında görebiliyordum. “İstersen şunun içine işe.”

“Test ne kadardı?”

“Ödemedim ki,” dedi Celeste.

“Çaldın mı?”

“Ee, evet, çaldım. O şeyi alırken birilerine görünecek değildim. Acele et.”

Banyo kapısı kapandı ve birkaç dakika sonra tekrar açıldı.

“Kabı kullandım,” dedi Mindi.

“Şimdi on dakika bekleyeceğiz.”

“On dakika mı? Ciddi misin sen? Rusya’da olan biriyle aynı anda görüntülü konuşma yapabiliyorum ama bir çubuğun bana hamile olup olmadığını söylemesi on dakika mı sürüyor?”

“Beş dakika önce bilmek bile istemiyordun,” dedi Celeste. “Haydi. Otur şuraya.”

Mindi iç çekti ve Bayan Shelly’nin taburelerinden biri gıcırdadı; birkaç dakika boyunca sessizce oturdular.

Celeste’in, ihtiyacı olan bir arkadaşı için hamilelik testi çalma riskine girecek biri olduğunu düşünmezdim. Gerçi benim hiç o kadar yakın bir kız arkadaşım olmamıştı. Küçükken aynı okula gittiğimiz ve dans kursunda birlikte çok vakit geçirdiğimiz için Celeste’le arkadaşlık ama büyüdükçe aramızdaki rekabetin yarattığı gerilim de arttı. Birinci sınıfa başlamamdan bir ay, baleyi bırakmamdan birkaç hafta önce Mindi doğum günü için dans kursundaki bütün kızları evinde pijama partisine davet etti. Anne babası yattıktan sonra hepimiz litrelerce gazoz ve bir sürü şeker paketleriyle kanepeye doluştuk. Televizyondaki kanalları gezip durduk; ta ki *Carrie*’ye rastlayana kadar. Filmin çoğu boyunca, o kaltakların Carrie’nin üzerine domuz kanı döktükleri mezuniyet partisi sahnesine kadar güldük ve kıyafetlerle dalga geçtik. Çenelerimiz uyuşmuş bir halde, lisenin spor salonunun alev alışını ve Carrie’nin, yaptıkları şakayı herkesin kâbusuna dönüştürmesini izledik.

Filmden sonra Celeste’i mutfakta, kulağında telefonla, yanaklarından yaşlar süzülürken buldum. Kimi aradığını sordüğümde, annesinden gelip onu almasını istediğini söyledi. Film onu korkutmuştu ve eve gitmek istiyordu. Eğer giderse diğer kızların bununla sonsuza dek dalga geçeceğini söyledim ona.

Birkaç saniye düşünüp başını salladı ve telefonu kapadı. Ve bu kadardı.

İlk ben uyuyakaldım. Ve ertesi sabah uyandığımda, her yanımda tıraş köpüğü ve kalıcı mürekkeple yazılmış yazılarla kaplıydı. Her şeyi planlayan Celeste'ti. Sanırım onu mutfakta o halde bulmamdan utanmıştı. Bizimkiler ne olduğunu görmesin diye o mürekkepleri çıkarmam saatlerimi aldı. O gün benim için her şey değişti. Bir daha asla Celeste'e güvenme hatasına düşmeyecektim.

Daha üç dakika geçmeden Mindi ağlamaya başladı. “Drew’a nasıl söyleyeceğim? Annem ne olacak?”

“Hey,” dedi Celeste sesini alçaltarak; duymak için çaba sarf etmem gerekiyordu. “Bir şey olmayacak. Doğum kontrol hapı kullanıyorsun. Büyük ihtimalle sadece geciktin. Hem anneler seni bebeği doğurmaya zorlayacak değil ya. Drew zaten bebek sahibi olmaya hazır olmaktan çok uzak. Dandik bir üniversiteye gidiyor.”

“Sadece...” Mindi durakladı, tekrar konuşmaya başladığında sesi titriyordu. “Ondan gerçekten hoşlanmıştım,” durakladı. “Çok şişmanlayacağım. Ve çatlaklarım çıkacak ve göğüslerim de iğrenç olacak. Ve o beni terk edecek. Ben olsam, ben de beni terk ederdim. Ve bebek yüzünden bir de akşam okuluna gitmek zorunda kalacağım...”

“Tamam, yeter. Daha fazla ağlamak yok. Dört dakika içinde hamile olmadığını öğrendiğinde kendini aptal gibi hissedeceksin.”

Mindi biraz güldü.

“Resmen güzelim makyajının içine ediyorsun,” dedi Celeste.

Celeste’in birine böyle dostça davrandığını duymak çok garipti.

Mindi birkaç derin nefes aldı. “Tamam. İyiyim. İyiyim. Sana sormadım bile; *Oklahoma!* seçmeleri nasıl geçti?”

Okul müzikali. Celeste tabii ki seçmelere katılmıştı.

“Rol benimdir. Yani benimle yarışabilecek tek kişi Tyson ve her ne kadar Laurey’yi oynamaya can atsa da öyle bir şey olmayacak. Hem bale sahnesi var. Rol için en nitelikli kişinin ben olduğuma şüphe yok. Bay Achron’un bunu görmemesi imkânsız.”

Mindi, “Ya rolü alamazsan?” diye sordu.

“Öyle bir şey olmayacak. Buna izin vermem. Bizimkiler de izin vermez. Oyuna sponsor oldular ve sadece korist olursam vaatlerini yerine getirmeye çok hevesli olacaklarını sanmıyorum. En kötü durum ihtimalle, Achron’m uygunsuz şekilde bacağıma falan dokunduğuna dair bir hikâye uydururum ve okul kuruluna şikâyet etmekle falan tehdit ederim.”

“Hayır,” dedi Mindi ağzı açık kalarak. “Yapmazsın.”

“Bir gün bu benim kariyerim olacak ve ben de bitmiş bir öğretmenin bunu tehlikeye atmasına izin verecek değilim.” Eğer ondan bu kadar nefret ediyor olmasaydım, bu acımasız hırsı için Celeste’e hayranlık duyardım. “İşin oraya kadar geleceğini sanmıyorum ama ne gerekiyorsa yapmaya da hazırım. Müzikal bölümlerinin beni başrolde görmesi gerek. Bütün bunları birinin uyuşuk en yakın arkadaşını oynamak için yapmıyorum ben.”

“Evet,” dedi Mindi. “Daha ne kadar var?”

“İki dakika,” diye cevapladı Celeste. “Luke bu aralar biraz garip davranıyor. Sanki...” Durdu. “Neyse.”

“Haydi ama,” dedi Mindi. “Ben sana içimdeki her lanet şeyi kustum.”

“Böyle, sanki, çıkmaya başlamadan önce takıldığımız zaman çok heyecanlı geliyordu. Danstayken beni arayıp, ‘Otoparkta buluşalım. Sana ihtiyacım var,’ falan derdi. Böyle bir sürü şey yapardı ve bu acayip tahrik ediciydi. Ama şimdi onun evinde oturup film falan izliyoruz ve bu... Bir dakika. Tanrım, dur! Kutuyu al! Tek çizgi ne anlama geliyor?”

Ayakkabılar plastik zeminde öttü. “Hamile,” dedi Mindi, tekdüze bir sesle. “Hayır, bir dakika. Hayır! Hamile değil! Hamile değilim!”

Sözcükleri anlamsız ciyaklamalara dönüştü.

Mindi ağır bir nefes verdi. “Çok rahatladım. Lanet. Vücudumun ne kadar kasıldığını ancak rahatlayınca fark ettim.”

“Tanrım, hayatın nasıl *biterdi* farkında mısın?” diye sordu Celeste.

Mindi güldü. “Kaltak.”

“Neyse, buradan çıkmamız lazım.”

“Bekle,” dedi Mindi. “Ne diyecektin? Test sonucundan önce?”

Celeste iç çekti. “*Ondan* ayrıldığından beni pek birlikte olmadık.”

Gülümsedim. Birbirlerine layıktılar.

“Tanrım,” dedi Mindi, “inanabiliyor musun? Kız *kanser*.”

“Annem de öyle dedi. Çok acayip. Üzücü de bir bakıma.”
Duraksadı. Annem hakkında bir şeyler söylemesini bekledim.
“Ve bunu söylediğim için kötü bir insan değilim çünkü aslında niyetimi biliyorsun, karma tam bir kaltak.”

Mindi güldü. “Bu berbat.”

“Ah, haydi ama sen de aynı şeyi düşünüyordun.”

Haklıydı. Karma tam bir kaltaktır ama ben de öyleydim.

Alice

Önce.

Son birkaç hafta içinde burun kanaması nöbetleri ile yerli yersiz kusmalarım sayesinde çeşitli kızlar tuvaletlerine ve onların konumlarına aşına oldum.

Hiçbir zaman, üzgün birini gördüğümde neyi olduğunu soran biri olmadım. Tam tersine, duygusal bir at gözlüğü takan, kendi işine bakan biri olarak o gün, Tyson Chapman'ı kızlar tuvaletinde gözleri akana kadar ağlarken görene dek yapacağım şey de buydu. Tyson ve ben birinci sınıfta birlikte bale kursuna gitmiştik ama o nihayetinde kendine tiyatroda yer buldu.

Çoğu kız, kızlar tuvaletinde bir erkek gördüğünde panikler ama Tyson'ı orada, yerde bulmak sürpriz sayılmazdı. Tuvalette ağlayan çocuk olmak istenecek bir şey değildi ama erkekler tuvaletinde ağlayan gey çocuk olmak hiç değildi. Tyson lise birden önceki yaz gey olduğunu açıklamıştı ve o günden beri de sırf bu sebepten bir sürü şeye maruz kalıyordu.

Klozetin önünde on dakika boyunca dizlerimin üzerinde bekledikten sonra midemde kusacak bir şey olmadığını ve bulantıya katlanmak zorunda olduğumu fark ettim. Ve kemoterapi sağ olsun, pofuduk yanaklarım olmuştu; kemoterapi broşüründeki maddelerden bir diğeri Gerçekten, iki yanağım da sanki her birinde üçer top sakız varmış gibi görünüyordu.

Tuvaletten hiçbir şey olmamış gibi, sanki az önce parmaklarımı boğazımdan sokmamışım gibi çıktım. Tyson hâlâ yerde, aynı noktada oturuyordu. Aynada kafamı incelerken onu görmezden gelmekte iyi iş çıkardım. İki doz tedaviden sonra hiç iyiye gitmemiş, hastalığımın kötü kaderinde ilerliyordum. Kısa zaman önce kemik iliği nakli için uygun bir aday olmadığımı öğrenmiştik ama Dr. Meredith zaten başından beri bundan şüpheliydi. Başından beri kemo bir sözlü notu gibiydi; altın yıldızları olmayan bir not. Şimdi, sıradaki adımımızın ne olacağı kararıyla yüz yüzedik ve bizimkiler benden tedaviye devam etmemi istediler. Onlara nasıl hayır diyeceğimi bilemiyordum. Ama zamanım azalıyordu ve yapacak işlerim vardı.

Ellerimi sallayarak kuruttum sonra da sırtımla kanatlı kapıyı iterek açtığım anda Tyson, “Ondan ayrıldığın günün hayatımın en güzel günü olduğunu sanmıştım,” dedi.

Geri dönerek içeriye doğru bir adım attım. “Neden?”

“Luke’tan ayrıldığın zaman. Koridorda bütün olayı gördüm. Hani bana homo demişti, hatırladın mı?”

Başımı evet anlamında salladım. “İlgimi çekmeyi başardın,” dedim ve yanına, nemli zemine oturdum. Ortalık çamaşır suyuna bulanmış küf gibi kokuyordu, bunu düşünmemeye çalıştım. Zaten yeterince midem bulanıyordu.

“Pekâlâ. Şimdi, geçen hafta sonu Alton’da bir ev partisindeydim. Sanırım o da başka bir partiden gelmişti çünkü deli gibi sarhoştı. Neyse, tek başına ortalıkta dolanıp durdu. Sana yemin ederim, bunun bir işaret olduğunu düşündüm.” Bana yaklaştı. “Alice, ben *üçüncü* sınıftan beri ona âşığım.” Sanki bu canını çok yakmış gibi söylemişti ve eminim yakmıştı da. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti; sanki bunu görmeme-liymişim gibi rahatsız oldum.

Tyson’ın hangi ev partisinden bahsettiğini biliyordum. Yaşlı bir transeksüelin evinde her hafta düzenlenen bir partiydi. Kimse neyle karşılaşacağını bilmeden oraya gitmezdi.

“Arkadaşım Courtney Luke’u ne kadar sevdiğimi başından beri biliyordu, bu yüzden yanına gidip onu dans pistine sürükledi. Yani salonun ortasına; ne demek istediğini anladın. Kısa bir süre onunla dans etti ama bu sırada hep yanibaşında olmama özen gösterdi. Her yer insan kaynıyordu, o yüzden Courtney’nin onu benim son derece hünerli ellerime bıraktığını fark etmedi.” Tyson bana daha da yaklaştı. “Biraz paniğe kapılmıştım ama benimle dans ediyordu ben de devam ettim. Sanki Courtney’yle nasıl ediyorsa hâlâ öyleydi ama *benimle* dans ediyordu. Benim bir erkek olduğumu bilmemesine imkân yoktu. Böyle, birbirimize değiyorduk ve...”

Başımı iki yana salladım. “Daha detaylı açıklama almayayım, teşekkürler.”

Kıpkırmızı gözlerini devirerek, “Her neyse,” dedi, “Dışardaki bira varilinden bira almaya gittim ve o da peşimden geldi. Pek konuştuğumuz söylenemez. Orada sadece biz vardık.

İnanılmaz gergindim. Neden orada olduğunu soracaktım ki eğilip beni öper gibi oldu.”

Bir tür açıklama bekliyordum. Benimle yatmak için resmen yalvaran çocuktan bahsediyordu sonuçta. Hatta başka kızlarla da yatıp kalkan. Elimi kaldırıp, “Bir dakika,” dedim. “*Luke* seni öper gibi oldu?”

“Evet ve aklım başımdan gitti. Üçüncü sınıftan beri hayal ettiğim şeydi. Tamam, üçüncü sınıftayken insanların öpüşürken dillerini kullandıklarını fark etmemiştim ama anlarsın. Ondan sonra panikler gibi oldu ve çekip gitti.”

Luke’la öpüşmelerimizi anımsadım; yeterince de iyiydi, ama birinin hayalini kuracağı ya da olmasını umacağı bir şey olduğunu da düşünemiyordum. Aslında düşüncesi bile midemi bulandırdı ve Tyson’la gerçekten aynı çocuktan mı bahsediyoruz diye merak ettim.

Luke bir oğlanı öpmüştü. Buna inanamıyordum; bunu nasıl göremediğimi anlayamıyordum. Bir kız arkadaş böyle bir şeyi bilirdi.

“Courtney de inanamamış, bu yüzden de evin içinden, cep telefonuyla fotoğraf çekmiş.”

Zihnim deli gibi çalışmaya başlamıştı. “Ona benziyor mu?” diye sordum.

Tyson’ın başı yana eğildi ve kafa karışıklığıyla kaşları çatıldı.

“Fotoğrafta,” dedim, “o olduğu anlaşılıyor mu?”

Telefonunu çıkarırken, “Anlaşılıyor,” dedi temkinli bir şekilde. Bana fotoğrafı gösterdiği sırada nefesim kesildi. Sarhoş ellerle çekildiği için biraz bulanıktı, ama ah Tanrım; bu kesin-

likle Luke'tu. Hatta ön koluna birinci lig futbol takımının en değerli oyuncusu amblemi işlenmiş, kesinlikle ondan başka kimsenin olamayacak deri ceketini giymişti.

Telefonu gönülsüzce geri uzatıp, "Sonra ne oldu peki?" diye sordum.

"Eh, bugün beden eğitimi dersinden önce soyunma odasında yanma gittim. Bizden başka herkes çıkmıştı. İyi olup olmadığını sorduğumda, 'Bir ibne olarak sen iyi misin?' dedi." Tyson hıçkırıklarını yutuyordu.

Bu kelimedenden nefret ediyordum.

Tyson burnunu çekti ve devam etti. "Sonra onun kendisinin gelip beni öptüğünü hatırlattım. Çenemi kapatmamı söyledi ve sonra da bu oldu," dedi ve tişörtünü kaldırıp, bütün sol tarafını kaplayan ve görünüşe göre kot pantolonunun belinden aşağıya da devam eden rengârenk morluğu gösterdi. Kenarları sarı, orta kısma doğru daha yoğun ve koyu mordu.

"Vay canına. İyi misin?" diye sordum.

"Evet. Biraz acıyor, ama iyiyim."

"Peki ona hâlâ âşık olduğunu düşünüyor musun?"

"Muhtemelen." Yüzünde sert bir ifade vardı ama artık gözlerinde yaş yoktu.

Bazen aşk o kadar yoğun olur ki nefrete komşu, belirsiz bir alana denk düşer. Sevdığınız insanların, üzerinizde bir tür güçleri olduğunda olan budur.

Başımı gösterip, "Üzgünüm, biliyor musun," dedi.

Başımı evet anlamında salladım. "Fotoğrafı bana gönderebilir misin?"

Bana gözlerini kısarak baktı. “Neden? Fotoğrafla ne yapacaksın ki?”

“Ah, o pisliği mahvetmek istiyorum.” Tyson için üzıldüm; hatta Luke için de, ama bu bana yaptığı şeyi değiştirmezdi.

Bir saniye dudağının kenarını ısırarak düşündü. “Olur, fotoğrafı alabilirsin. İnsanlara yayılmadan önce bana haber ver, tamam mı?”

Ayağa kalktım. “Tamam.”

Başını salladı. “Hey, senin doğum günün bu hafta yok muydu?”

“Gelecek pazartesi. Tatlı on altı.” On altıncı yaş günümü hastanede geçirecektim. “Morluklar için üzgünüm, Tyson.”

“Sorun değil. Acım birdenbire azalmaya başladı.”

“Evet, intikamın öyle bir etkisi vardır.”

Harvey.

Önce.

Alice'in telefonundaki fotoğrafı tekrar açtım. "Bunun gerçek olduğuna eminsin yani?"

"Yüzde yüz," diye cevapladı.

Okulun otoparkında, arabamın kliması kirli sıcak hava üflerken Alice bacaklarında bir battaniyeyle yolcu koltuğunda oturuyordu. En son kemoterapi seansını bir hafta önce tamamlamıştı ve bu sefer kendine gelmesi o kadar hızlı olmamıştı. Daha önce fena görünmüyordu; iyi de görünmüyordu ama fena değildi. Şimdiyse hastalık her yanına işlemişti. Hep üşüyordu ve midesi bulanıyordu. Bulantı için yapabileceğim bir şey yoktu ama arabamın arka koltuğunda onun için battaniye bulundurmaya başlamıştım.

Hiç aklım almıyordu. Kemoterapinin ona yardım ediyor olması gerekiyordu. İlaç tedavisinin hastalığı yok etmek için hastalığı kullanıyor olması gerekiyordu ama bana sanki Alice hastalığa dönüşmüş gibi geliyordu. Doktorlar ona evde eğitim

görme seçeneğini değerlendirmesini söylediler ve herkes sanki bu kötü bir haber değilmiş gibi davranmaya çalıştı.

“Alice,” dedim, dönüp onunla yüz yüze gelerek, “Bunu yapmak istediğine emin misin? Bunun pek ahlaki bir şey olduğunu sanmıyorum.” Alice’in planının tamamını bilmiyordum ama Luke’un bir oğlanı öperken çekilmiş bir fotoğrafını içeriyordu. Tyson olduğunu bilmeden fotoğraftaki oğlanı tespit etmek biraz zordu ama Luke’u herkes tanıyabilirdi.

“Luke hiçbir zaman sana karşı nazik olmadı, hatta hiç kimseye karşı nazik olmadı. O bir sırrı olmasını hak etmiyor, Harvey.”

Alice bana Tyson’ın olayını, morluklarla beraber kelimesi kelimesine anlatmıştı. Her zaman Luke’tan nefret ettiğimi kabul ediyordum. Onun da hiçbir zaman herhangi bir ahlaki kurala uyduğu olmamıştı ve Alice’in bile sabrının bir sınırı vardı.

“Tyson’ın bundan rahatsız olmayacağından emin misin?”

“Kesinlikle onaylıyor. Bunu biliyorsun.”

Alice’in planına dair bildiğim tek somut detay, önceki gece Alice’in babasının basımına gidip fotoğrafı bilgisayara yükleyerek onun son teknoloji fotoğraf düzenleme programlarıyla mümkün olduğunca netleştirdikten sonra bir CD’ye kaydettiğimizdi. CD’nin üç kopyası vardı: biri benim sırt çantamda, biri Alice’in yatağının altında, diğeri de benim dolabımda duruyordu.

Martin’in dükkânına gizlice girdiğimiz için kendimi biraz kötü hissettim. Onun arkasından iş çevirmek hiç hoşuma gitmedi. O, bana hep çok iyi davranırdı. Alice ve ben okulda

ikinci senemizdeyken, farklı sınıflardaydık ve okulda kariyer günü düzenlenmişti. Anneme bunu söyler söylemez gidip Bernie'ye, onun yerine sınıfımda Martin konuşma yapabilir mi diye sormuştu. Annemden hiçbir zaman utanmamıştım ama o kariyer gününe bale öğretmeni olarak gelmesinin sadece okulun bahçesinde benimle uğraşılmasına sebep olacağını biliyordu. Bernie, Alice'in sınıfındaki öğrencilerle avukat olmak hakkında, Martin de benim sınıftakilerle bir basımevi işletmek hakkında konuşmuştu. Sınıftaki herkese karton bilekliklerden dağıtmıştı. O hafta, popülerliğe en çok yaklaştığım haftaydı; ta ki Mindi ve Celeste herkese Martin'in benim gerçek babam bile olmadığını söyleyene kadar; sonra sosyal piramitte tekrar alt sıralara düşmüştüm.

Babamın olmaması, ben aslında önemli olması gerektiğini kavrayana kadar pek önemsemediğim bir şeydi. İnsanlar bunu telafi etmeye çalıştıkça ben de eksik bir şeyler olduğunu daha iyi anladım. Eminim onu bulmanın bir yolu vardı ama o hiç bizi bulmaya çalışmadığına göre belki de bulunmak istemiyordur diye düşündüm. Küçükken, düzensiz birkaç nafaka çeki almıştık ama ben Noel Baba'ya inanmayı bıraktığım yaşlarda –ki Alice yüzünden bu oldukça erken olmuştu– bu çekler de gelmeyi bıraktı. Küçük bir çocukken bu durum beni pek rahatsız etmemişti ama son birkaç yıl içinde yeniden merak etmeye başladım. Hayatımda doldurulması gereken bir boşluk falan olduğundan değil. Zaten bir ailem vardı. Bana göre biz –Alice, annem, Bernie, Martin– kendimizce bir aileydik. Ama bazen merak ediyordum; hani insanın zihni malum büyük soruları, Tanrı var mıdır ya da nasıl olur da bir kız bir gün kendini

çirkin bulurken bir başka gün güzel bulabilir gibi soruları sorar ya, bu da öyle bir şeydi işte.

Diğer arabalar bir bir okul otoparkına girerken biz Alice’le arabada oturmaya devam ettik. Bugün, öğrenci birliği ile aile birliğinin yerel polisle işbirliği yaparak spor salonunda mesaj veren bir piyes hazırladıkları, her yıl düzenlenen alkollü araç kullanma seminerinin olduğu gündü. Bu da sadece aslında herkesin en az bir dersten yırttığı anlamına geliyordu.

Arabanın motorunu durdurdum. “İçeri girsek iyi olur.”

Ben bagajdan onun defteri ile benim sırt çantamı alırken Alice bacaklarına örttüğü battaniyeyi arka koltuğa attı.

“Al, ya birileri incinirse?”

“Kimse incinmeyecek.”

Göğsüme bir kaygı oturdu ve ayaklarım geri geri gitti.

Alice arkasını dönüp iç çekerek bana doğru geri geldi. “Sorun ne?”

“Tyson n’olacak? O da bununla yaşamak zorunda kalacak.”

Aramızda kalan son adımı da aştı ve yüzümü soğuk ellerinin arasına aldı. “Sana söz veriyorum Harvey, kimseye bir şey olmayacak. Bugün olacaklara katlanmak zorunda olacak tek kişi Luke.”

Böyle bir sözü nasıl verebildiğini bilmiyordum. Tabii ki birileri incinecekti. O kadar kolay pes etmemeliydim ama beni ikna eden şey onun dokunuşuydu. Tek düşünebildiğim dudaklarıma değen nefesi ve tenime değen teniydi.

“Peki,” dedim.

Birinci ve ikinci derslerimiz ayrı sınıflardaydı ama sonra Alice'nin yapmamı söylediği gibi onunla üçüncü derste buluştum. Tüm gün süren seminer nedeniyle, bugün herkesin aynı anda ders kaçırmaması için öğrenciler farklı programlara uyuyorlardı. Alice ile benim kaçıracağımız ders öğleden sonraki derslerden birine denk geliyordu ama önemli değildi. Önemli olan, Luke'un üçüncü ders saatinde ağırlık çalışması olmasıydı.

Alice'le spor salonunun kapısında buluştuk. Geldiğinde rengi biraz sarıydı ve hırıltıyla soluyordu.

“Hazır mısın?” diye sordum.

Başıyla onayladı ve burnundan nefes almaya çalıştı.

Alice arka cebinden bir anahtar çıkardı ve önümüzdeki penceresiz kapıyı açtı. Onu spor salonunun ses sisteminin olduğu kabine çıkan merdivenlerde takip ettim, buraya ulaşmak için spor salonunun dışındaki koridordan geçmek ve tribünlerin üstüne çıkan dik merdivenleri tırmanmamız gerekiyordu. Kabin, geçici sahnenin arkasında kaldığı için gösteriyi göremiyorduk ama zaten her yıl aynı şey sergileniyordu. Genellikle son sınıftan dört öğrenci kot pantolon ve beyaz tişörtleriyle, yüzlerinin her yanında morluklar ve sahte kanla ölmüş sarhoş sürücülerini canlandırıyorlardı. Birkaç acil çıkış tabelası dışında ortalık karanlıktı. Her öğrenci sırası geldiğinde kendi el fenerini çenesinin altında tutup yakıyordu. Sahnedeki öğrencilerin tepesinde kalan kocaman bir projektör ekranında araba enkazları görüntüleniyordu. Alice'le önümüzdeki masada, ekrandaki görüntüleri kontrol eden dizüstü bilgisayar duruyordu. Bu kadar gergin olmasam kendimi Tanrı gibi hissedebilirdim.

Öğrencilerin her biri farklı kelimelerle aynı şeyi söyledi. *Bunu yapmamalıydım. Bir içki için değmezdi. Kendimi ve kız arkadaşımı öldürdüm. Diğer arabada bir aile vardı ve benim sarhoş olmam onların suçu değildi, ama onların ölümü benim suçumdu. Uyarıları dinlemeliydim. Yola çıkmamalıydım.*

Tıpatıp aynı şeyleri geçen yılki seminerde de duymamış olsam bütün bunlar sanırım biraz daha etkili olabilirdi. Ama korkutma taktiği öğrenciler üzerinde pek işlemiyordu ve öğretmenler de genellikle tribünler arasında gezinerek öğrencileri, susmazlarsa disipline göndermekle tehdit ediyorlardı.

Alice elini uzatarak, “CD sende mi?” diye sordu.

Sırt çantamın ön gözünü açtım ve CD’yi çıkarıp ona uzattım. Alice bilgisayarın yan tarafındaki düğmeye bastı ve CD sürücü bölmesini açtı. Parmağını CD’nin ortasına geçirip diğer eliyle telefonunu çıkardı ve ezbere bildiği bir numarayı çevirdi. Telefonun hoparlör tuşuna basıp, “Başlıyoruz,” dedi.

Terlemeye başlamıştım. Her yerim terliyordu. Ellerim, sırtım, başım.

Telefon o kadar uzun süre çaldı ki onun açmayabileceğini...

Luke telefonu açtı. “Sanırım yanlış numarayı aradın.”

“Ah, hayır,” dedi Alice. “Kesinlikle aramadım.”

Spor salonuna doğru baktım; seslere bakılırsa gösterinin bu kısmı bitmek üzereydi.

“Neyse ne, psikopat,” dedi. “Kapatıyorum.”

Alice sırtıttı.

Midem burkuldu.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Luke. Şimdi beni dikkatle dinle.” Ayağa kalktı.

Luke bir şey söylemedi ama ahizeye soluduğunu duyabiliyordum.

“Elime biriyle tükürük alışverişi yaparken çekilmiş ilginç bir fotoğrafın geçti; hemcinsin olan biriyle.”

Sessizlik.

“Bak Luke, benim bununla bir derdim yok. Ama biliyorum ki senin o minik beyninin derdi var ve bu meselenin senin için sorunsuzca kapanamayacağı kadar çok insanı mahvettin.” Alice bir ileri bir geri yürüyordu. “Hâlâ dinliyor musun?”

Luke homurdandı. “Yalan söylüyorsun. Fotoğraf falan yok. Ben hayatta bir herifi öpmem. İğrenç.”

“Şimdi...” Alice bilgisayardaki saate baktı. “Spor salonuna gelip bu resmi herkesin görmesini engellemek için üç dakikan var.”

“Derdin ne senin, kaltak karı?” Sesi dehşet ve panikle alçalmıştı. Benim hissettiklerimi hissediyor gibiydi.

Bu yanılttı. Bunu yapmayı kabul etmemeliydim.

“Eh, ölüyorum ve bu bir sorun gibi görünüyor. Ama buradaki asıl mesele senin Tyson Chapman’a bahsettiğin morluklar. Bu araba fotoğrafları fazla sıkıcı olmaya başladı. Bence işleri biraz heyecanlandırmak lazım...”

Telefon kapandı. Luke fotoğrafın gerçek olduğunu anlamıştı.

Dudağımı ısırdım ve ağızımda bakır tadıyla, başımı salladım. “Buraya, yukarı gelmeyeceğini nereden biliyorsun?”

Alice telefonunu cebine koydu ve yanıma oturdu. “O kadar akıllı değil.” Eliyle bacağıma dokunarak, “Harvey, güven bana. İki dakikalığına güven.”

Kabinden dışarıyı seyrettik. Zamanlama daha iyi olamazdı. Işıklar kısılmıştı, bu yüzden kimse onu görmedi; biz de sadece siluetini görebiliyorduk ama Luke soyunma odasından fırlayıp telaşla, tam karşımızdaki tribünlerin arkasından projektöre tırmanan merdivene koştu. Luke’un üzerinde yalnızca bir havlu vardı ve bu Alice’e saf bir keyif vermişti. Olan biteni kıkırdayıp ellerini çırparak zıplıyordu.

Işıklar tekrar açıldığında Luke tribünlerin üzerinde, herkesin onu görebileceği bir yerde olacaktı. Sürekli belindeki havluyu kontrol ederek merdiveni tırmanmaya devam etti. Onu izlemek için öne eğildim.

Alice CD’yi parmağında çeviriyordu.

Dayanamadım. “Alice, bunu yapmak zorunda değilsin. Zaten şu anda yeterince aptal durumuna düşmek üzere. Senin istediğin zaten bu değil miydi?”

Solgun yüzünde bir an şüphe belirmişti ama bir an sonra öğrenci ve öğretmenlerin zorlama alkışlarıyla siliniverdi.

Tepedeki büyük floresan lambaların vızırdayarak açılması birkaç dakika sürdü. Bir sonraki basamağı çıkarken Luke’un bütün vücudu kasılmıştı.

Herkesin gözü ışığa alışmakta olduğundan bir an için kimse bir şey fark etmedi ve birkaç dakika boyunca konuşma yapacak polis memuru sahneye çıktı.

Luke donup kaldığında merdiven gıcırdadı.

Herkes aynı anda yukarı baktı ve onu gördü. Ani bir kahkaha patladı.

Ayağa kalktım ve Alice'in elini tutarak benim dokunuşumun onu, onunkinin beni etkilediğinin onda biri kadar etkilemesini umdum. "Yapma."

Luke gayretle birkaç adım daha atarken anlaşılmaz küfürler savurdu. Yeterince yaklaştığında, bir kolunu merdivene dolayıp güç kabloşuna uzandı. Kabin camından tam olarak görmek zordu ama havlusu bir yere takılmıştı. Belki gevşek bir çivi ya da bir kıymıktı. Tam kabloya yetişecekken Luke biraz daha öne uzandı ve havlusu belinden kaymaya başladı. Yakalamak için yeterinde hızlı davranamadı. Hepimiz, beyaz kumaş parçasının, derisinden başka bedenini örten bir şey bırakmadan yavaşça aşağıdaki tribünlere doğru kayışını onu izledik.

Öğrencilerin bu anı ölümsüzleştirmek için ceplerine attıkları elleri gözümde canlandırabiliyordum. Yanaklarım yanıyordu. İnsanların küçük düştüğünü görmekten her zaman nefret etmişim; hak etmiş olsalar bile.

Sunuma katılan polis memurlarından biri merdivene doğru seslenip Luke'a aşağıya inmesini söyledi.

Alice hâlâ CD'yi elinde çevirerek bilgisayara bakıyordu.

"Al, haydi ama." Sesim çaresiz çıkıyordu.

CD sürücüsünü parmağıyla yerine itip, "Gidelim," dedi. Beni boş bir sınıfa götürüp telefonunu çıkardı ve tekrar Luke'u aradı.

Öğretmen masasına yaslanarak sıradaki hamlemizi bekledim.

Telesekreter çıkınca bip sesini bekledi. “Tüh. Yanlış alarm. Utanç verici havlu kazası için üzgünüm. Kesinlikle planımda yoktu ama tebrikler. Şimdi, anlaşılmamış; eğer Tyson ya da bu minik hadiseyle alakalı olduğunu düşündüğün herhangi birinden intikam almayı aklının ucundan bile geçirecek olursan bu fotoğrafı herkes görür. Ben hayatta olsam da olmasam da.” Bunu sindirmesi için bir saniye bekledi. “Ve Luke,” dedi, “eğer kızlara ilgi duymuyorsan ve kendin dâhil herkese söylediğin yalanla yüzleşip dürüst olmaya karar verirsen, sana bu şans benim tanıdığımı unutma. Senin sırrını saklıyorum ama benim için aynı şeyi yaptığını söyleyemeyeceğim.” Telefonu kapadı.

Sözlerini anlamaya çalıştım. *Sır*. “Alice,” dedim, “Ne sırrından bahsediyorsun sen?”

Yere baktı. “Bir şey değil. Önemli bir şey değil.”

Ona bakarak konuşmasını bekledim.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. Bekleyebilirdim. “Fotoğraf konusunda,” dedim, “seninle gurur duyuyorum.”

“Herkesin dikkati dağılmıştı. Boşa gidecekti. Hem şimdi en azından elimde ona karşı bir koz var.”

Elini elimin içine aldım ve o da geri çekilmedi. “Haydi okulu asıp bize gidelim.” Alice esnedi. “Yorgunum ve başım zonkluyor.”

“Evet, kulağa güzel geliyor.”

Arabama yürürken elini hiç bırakmadım.

Ertesi gün spor salonuna yürürken Dennis bana Alice ve ben oradan ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlattı.

“Bir hafta uzaklaştırma aldı, biliyor musun?” dedi Dennis. “Anlaşılan, polislerden biri onu giyinmesi için soyunma odasına yollamış ve o da lavaboların üstündeki aynalardan birine yumruk atmış. Müdür Kirby de bahar sezonunun ilk üç beyzbol maçında oynamayacağını söylemiş.”

“Vay canına,” dedim şaşkınlıkla. “Sen bunları nereden öğrendin?”

“Bunlar olurken Debora da müdürün odasındaydı. Söylediğine göre Luke’un eli gazlı bezle sarılıymış.” Dennis, sınıflarına giden herkes yanımızdan geçip giderken koridorun ortasında durdu. “Alice’e ne yaptığını bilmiyorum ama asla onun tersine denk gelmemem gerektiğini bana hatırlat.”

Beden eğitimi dersinden önce, aynası olmayan tek lavabonun önünde durdum. Hademelerin gözünden kaçan küçük cam parçaları hâlâ beyaz seramiğin üstünde parıldıyordu. Suyu açtım ve kalan parçaları parmağımla lavabonun giderine dökerken kendimi nasıl bir işe bulaştırdığımı düşündüm.

Alice.

Şimdi

“**P**ekâlâ Alliecik, hafta sonun nasıl geçecek bakalım?” Bu Eric’in plan yapma girişimiydi ve ben plan yapmayı bırakmıştım. Planlar kılık değiştirmiş sözlerdir. “Belki cumartesi günü seni bir yerlere götürürüm diyordum?”

Eric’in hakkını vermem gerekti. “Şeyyy” dememe ya da duraksamama fırsat vermeden bana çıkma teklif etmişti.

“Cumartesi haber veririm,” dedim eski Range Rover cipinden inerken.

Umurundaymış gibi görünmüyordu. “Cumartesi,” dedi.

Okulun üçüncü günü beni eve o bırakmaya başlamıştı. Okula başladığımdan beri yaklaşık üç hafta olmuştu. Her gün Harvey’den biraz daha uzaklaşıyor gibiydim. Daha önce biriyle yüzleşmekte hiç bu kadar zorlanmamıştım ama Harvey’ye “biz” diye bir şey olması fikrinin ödümü patlattığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Ona istediği şeyleri vadedemezdim çünkü Harvey sonsuzluğu istiyordu. Ve sonsuzluğun bir sonu varken ona bu sözü vermek çok daha kolay olmuştu. Yine de

onu özlüyordum ve ondan uzak olmanın canımı bu kadar acıtmasını beklemiyordum.

Dün, koridorda, su sebillerinin arasından onu izledim. Tuvaletten çıkıp dolabına gitti. Peşine takıldım. Ne diyeceğimi bilmiyordum ama belki artık bir şey söylemeye hazır olabileceğimi düşündüm. Aramızda birkaç adım kalmıştı ki Dennis'in kız kardeşi Debora sınıftan çıkıp onun yanına geldi. Harvey'nin dirseğine dokundu ve ona bir şeyler söylemek için parmak uçlarına yükseldi. Harvey de onu duyabilmek için biraz öne eğildi. O anda midem burkuldu ve kulaklarımın kırdığını hissettim. Arkamı döndüm ve Eric'i bulmak için spor salonuna gittim.

Ölümden döndüğüm haberinin modası geçmişti ve şimdi okuldaki herkes kafeteryadaki vejetaryen hamburgerin gerçekten vejetaryen olup olmadığıyla daha çok ilgileniyordu. Luke ya da Celeste'le pek karşılaşmamıştım ama onları unutmuş da değildim. Bunu yapmak aptallık olurdu.

Eric araba yolunda geri geri gidiyordu. Onun hikâyesini merak ediyordum ama sormaya niyetim yoktu. Eğer yakınlaşırsak, ilişkimiz rahat olmaktan çıkıp devam edecek bir şeye dönüşürdü. Ön kapıyı açmadan önce zilin üzerindeki posta kutusuna baktım. Önemsiz şeyler ve reklam broşürleriyle doluydu. Destenin en altında ikiye katlanmış dev bir kartpostal vardı. Kartta minik trenler ve dönen çay fincanları içindeki aileleri gösteren bir fotoğraf vardı. Şöyle yazıyordu:

Kışın soğuğu moralinizi mi bozuyor? Quasipi Gölü Aile Eğlence Parkı'nda yaz tatili için erken rezervasyon yaptırmanın tam zamanı!

Bunun altında da yakınlardaki bazı ilgi çekici yerlerin bir listesi ile konaklama ücretleri de dâhil olmak üzere bütün rezervasyon bilgileri yazıyordu.

İçeri girdikten sonra bütün postaları çöpe attım ve salona gittim. Beşinci sınıfa kadar her yaz Quasipi Gölü'ne gitmiştik. Kapısında hiç kuyruk olmayan eski, yıkık dökük bir eğlence parkıydı. Quasipi Gölü'ne dair anılarım, herkesin mutlu sona kavuştuğu harika minik nostaljik görüntülerden oluşuyordu. Çocukken Harvey'yle birlikte minik maden trenine bindiğimizi hatırlıyordum ki bu aslında bir madenlerdekilere benzeyen tünelleri olan minik bir hız treninden başka bir şey değildi. Harvey'nin en sevdiği şeydi ve tekrar tekrar binmek için yalvarırdı. Bir keresinde önümüze kapanan kilit sıkıştı ve trenden inemedik. Parkın müdürü gelip treni çalıştıran genç çocuğun kilidi levyeyle açmasına yardım etmek zorunda kalmıştı. Sonsuza dek orada kalacağımızı düşündüğümüz için ikimiz de feryadı basmıştık. Annem yanımızda durup bizi sakinleştirmeye çalışırken babam şakalar yapıyor ve Natalie de elimizi tutuyordu.

İç çekip geri döndüm ve kartpostalı çöpten çıkardım. Düzelttim ve mutfak tezgâhının üstüne koydum. Sonra Harvey'yi aradım. Onu özlemiştim ve bu, ona ne söyleyeceğimi bilememden daha kötüydü. Telefon dört kere çaldıktan sonra telesekretere düştü ve telefonu kapatmayı beceremedi önce dört saniyelik sessiz bir mesaj bırakmış oldum.

Bekledim ama Harvey geri aramadı.

Bizimkiler işten geldiğinde akşam yemeğini dışarıda yiyeceklerini söyleyip katılmak isteyip istemediğini sordular. Sahte evliliklerinde rol almak istemediğim için pas geçtim.

Bir son dakika rezervasyonu yaptırdıktan sonra ikisi de aceleyle ön kapıdan çıkıp gitti. Arkalarından kapıyı kilitlediğim anda zil çaldı.

Harvey verandada durmuş anneme el sallıyordu.

“Selam,” dedim.

Bana döndü. “İçeri gelebilir miyim?”

Kapıyı açtım ve arkamdan mutfığa geldi.

Sanki ev tek başıma olduğumda olduğundan bile sessizdi.

Harvey mutfak tezgâhına yaslandı. “Beni aradın, ben de işten eve dönerken uğrayayım dedim.”

“Kapıyı açacağımı nereden biliyordun?”

Gülümseme beklentisiyle çenesi seyirdi. “Bilmem.” Tezgâhın üzerinde parmaklarıyla ritim tutuyordu. “Birkaç haftadır seni pek görmedim.”

“Evet. Okulda yetişmem gereken çok şey var.” Bu bir yalandı. Evet, yetişmem gereken tonla şey vardı ama aslında hiçbirisiyle uğraşmıyordum.

Başını yukarı aşağı salladı ve tezgâha dayanmayı bırakarak mutfığın öbür tarafına, Quasipi Gölü kartpostalının durduğu yere ilerledi. “Alice...” Adımı söyleme şekli... Sanki söyleyecek bir şeylerin olan ama bir süredir içinde tuttuğun birinin adını söyler gibiydi. Ama sonra kartpostalı gördü ve havaya kaldırdı. “Anıların mı depreşti?”

Omuz silktim.

“Aç mısın?”

“Sanırım,” dedim. “Ceketimi alayım.”

Kestane rengi denizci montumu ve eşarbımı almak için yukarı çıktım. Palto büyük geliyordu ve eşarp da uymuyordu ama şu anda umurumda değildi. Parmaklarımı, pek ilgilenilmemiş, 60’lı yıllar tarzına benzer bir modelde uzayan saçlarımda gezdirdim. Eşitlemek için önceki gece mutfak makasıyla uçlarından kırpmışım. Annem beni bir kuaföre götürmeyi teklif etti ama reddettim. O kadar az saçım vardı ki kuaföre gidip saçımı kestirmek, kör bir adama resimli kitap almak gibi hissettirecekti. Gereksizdi.

Dışarıda rüzgâr soğuk ve acımasızdı. Harvey benden önce çıktı ve yolcu kapısını açtı.

Kliması ısıtırken, soğuttuğundan daha çok gürültü çıkarıyordu. Ona nereye gittiğimizi sormadım ama Prespa’s’ın önüne park ettiğimizde şaşırmadım da. Her yıl Harvey’nin doğum gününde buraya gelirdik. Sarımsaklı ekmekleri aşırı yağlı olan, barın arkasında insanlardan kent simgelerine kadar baştan sona İtalyan olabilecek her şeyi sergileyen duvar resmi ve duvarlarında da ondan aşağı kalmayan üzüm resimleri bulunan, küçük, düşük kaliteli bir İtalyan restoranıydı burası.

İçeri girince, hepsi boş olmasına rağmen masa bekledik.

Oturduğumuzda Harvey, “Spesiyalleriniz neler?” diye sordu.

Kısa, kıvrıkcık, siyah saçları grileşmiş garson kadın kendimi bildim bileli burada çalışıyordu. Spesiyaller hiç değişmediği için de duvardaki tozlu tahtayı işaret etti.

“Ben Sicilya usulü tavuk ve bir de kola alayım,” dedi.

“Ben de köfteli spagetti ve su. Buz olmasın. Limonu bol olsun.”

Garson başını salladı ve içeceklerimizi almak için bara doğru gitti. İçeceklerimizi ve bir sepet dolusu mikrodalga fırında ısıtılmış ekmeği getirdikten sonra Harvey, “Soru oyunu. Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” dedi.

Soru oyunu bunca yıldır oynadıktan sonra sorulacak soru kalmayacağını düşünebilirsiniz ama öyle olmuyor. Aynı soruyu –*Büyüyünce ne olmak istiyorsun?*– birbirimize milyonlarca kez sormuştuk ama görünüşe göre cevap her seferinde değişiyordu.

“Geçen yıl bu zamanlar ‘canlı olmak’ istiyorum derdim. Ama bilmiyorum,” dedim ve bunu zihnimizde çözmek için bir süre sessiz kaldık. Meslekler falan daha önce hiç aklıma gelmemişti. Sanırım küçükken balerin olmak istiyordum ama kimse asla planladığı şeyi yapmadığı için kendimi o kadar da kaptırmamıştım. Bunu düşünmek şu anımı boşa harcamak gibi geliyordu ama sanırım her zaman olmak istediğim bir şey vardı. “Kontrolün bende olmasını isterim,” dedim.

Dudağının kenarı havaya kalktı ve sanki bir iddiayı kazanmış gibi başını salladı.

Garsonumuz sigara içmek içi dışarı çıkarken içeri esinti girdi; içim titredi.

“Sen?” diye sordum.

Ceketini çıkarıp bana attı. Bacaklarımı örtmek için battaniye gibi kullandım. Ceketin astarı Harvey’nin sıcaklığıyla ısınmıştı.

“Sanırım,” dedi, “Sanırım bir sürü şey yapmak istiyorum ama bir şeye sahip olmak istiyorum. Bir iş sahibi olmak falan gibi, bilmiyorum. Başka bir enstrüman çalmayı öğrenmek istiyorum. Gitar falan gibi mesela.”

Parmakları plastik masa örtüsündeki yapış yapış izleri takip ediyordu. Onun parmaklarının da benim ayak parmaklarım gibi yaratma eylemini özleyip özlemediğini merak ettim. Ne kadar iyileşirsem ayaklarım da hareket etmeye o kadar can atıyordu.

Sıra bendeydi ve ona iyileşme dönemine girdiğimi öğrenmeden önceki o son birkaç haftada aramızda olanları sormak istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilemedim. O yüzden, “Donarak ölmek mi yoksa yanarak ölmek mi?” diye sordum.

“Çok kolay, Al. Yanarak. Sen?”

“Ben yavaş yavaş ölmeyi çoktan deneyimledim, o yüzden yanarak ölmek.”

“Birlikte yanabiliriz,” dedi.

“Suç ortağı oluruz,” diye mırıldandım. Zihnimin derinliklerinde bir yerde, biz arabanın arka koltuğunda fısıldaşırken babamın dikiz aynasından bizi izleyip dudaklarında bir gülümsemeyle, “Suç ortakları,” diye mırıldandığını bir anı hatırladım.

“Sıra bende. Piyano çalmaktan hiç gerçekten hoşlandığın oldu mu?”

Arkasına yaslandı. “Birkaç kere.”

“Ah, haydi ama Harvey. Bu cevap fazla belirsiz.”

“Eh, soru da öyleydi,” dedi akıllıca.

“Cevap vermedin ki. Haydi ama.”

“Senin için çaldığım zamanlar,” dedi yumuşak bir sesle. “Senin için çaldığım zaman piyano çaldığımda hoşlanıyordum. Mutlu musun?”

Sözleri sanki bedenime fazla büyükmüş gibi göğüs kafesimi acıttı ama cevap vermedim. “Neden bıraktın?”

“Senin sıran geçti.”

Garson ikinci içeceklerimizle birlikte yiyeceklerimizi getirdi.

Suyumdan bir yudum aldım.

Harvey resmen tabağına yumulup yemeği ağzına tıktı. “Sen neden baleyi bıraktın?”

Derin bir nefes aldım ve dürüst olmaya karar verdim. “Asla yeterince iyi olamayacaktım.”

“Nasıl yani?” Yüzünü buruşturdu.

“Bunu kariyer olarak seçebilecek kadar bile iyi olamayacaktım.” Duraksadım. “Annemi seviyorum Harvey ama asla onun gibi bale öğretmezdim. Bu beni tatmin etmezdi. Ya dans edecektim ya da bırakacaktım.” Ve asla sahneye çıkacak kadar iyi olamayacaktım.

Öne doğru eğildi. “Ama sen inanılmazdın, Alice.”

Gülümsedim. “Kime göre, Harvey? Kurstaki diğer on beş kıza göre mi?” Baleye asla geri dönmeyecektim. Özellikle de şimdi olmazdı, vücudum hâlâ bu kadar zayıf ve hamlaşmışken. Beynimi her ne kadar aksine ikna etmeye uğraşsam da vücudum baleyi hâlâ özlüyordu. Bir de Natalie’nin bana verdiği *pointe*’lar vardı. Onları kendimden saklamaya çalıştım. Ama asla işe yaramadı çünkü tek yaptıkları her dolabımı açtığımda ya da yatağımın altına baktığımda aklıma takılmaktı.

Bu konuyu düşünmekten bıkmıştım. Bu konuda konuşmaktan bıkmıştım. “Şimdi sen cevap vermek zorundasın. Sen neden bıraktın?”

Ağzına bir lokma daha attı ve yuttu. “Çünkü başkaları için çalmaktan bıktım.”

Yemeğimizin geri kalanında sessizdik. Harvey benden önce bitirdi. Tabağını kenara itip, “Sanırım babam da piyano çalıyordu,” dedi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Harvey asla babası hakkında konuşmazdı. Onu hep merak ettiğini tahmin ediyordum ama bununla ilgili bir şeyler sormak bana hep yanlış gelmişti.

“Nerede olduğunu merak ediyor musun?” diye sordum.

“Etmemeye çalışıyorum.”

Gerçekten iyi bir insan olmaya çalışmadığım zamanlarda çok da iyi bir insan değildim. Ama her zaman Harvey’nin bu sorununu çözmek istemiştim. Çünkü benim oldukça iyi bir babam vardı ve Harvey bunu hak ediyordu; muhtemelen benden daha çok. Ama nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Bu yaşadığımız öyle samimi bir andı ki az kalsın ona anemden bahsediyordum. Ama Harvey’ye bunu söylersem aramızda hiçbir sır kalmayacaktı ve bana daha da yaklaşmış olurdu. Böyle bir şey olmamalıydı. O bana yaklaştıkça, benim ona vermem gereken cevaplar artacaktı.

Hesabımız geldiğinde Harvey ödemek için ısrar etti. Karşı çıktım ama sonunda teşekkür ettim.

Ayağa kalktığımızda ceketini geri verdim. Dışarıda, te-reddüt ederek elimi tuttu. Teninin tenime değmesi içimi tit-

retti ve bunu bana olan hislerinin değişmediğini öğrenmenin verdiği saf bir rahatlama hissi izledi.

Arabaya geldiğimizde kapımı açmadı. Tek adımla aramızdaki mesafeyi aşırp uzun vücuduyla beni arabaya itti. Havanın dondurucu soğuk olduğunu biliyordum ama sadece öyle olması gerektiğini bildiğim için, hissettiğim için değil. Ellerini yüzüme götürüp yanaklarımı avuçlarına aldı; kollarımı ceketinin içinden beline doladım. Bu bir tepkiydi; vücudumun zihnime karar vermesi için şans tanıdığı bir hareket değil.

“Seni öpmeyi özledim,” dedi. Bir eli enseme kaydı.

Midem kasıldı ve onun sırtında duran parmaklarım karıncalandı. Onu, o anda durdurup gerçeği söylemem gerekirdi; ona istediği şeyleri vadedemeyeceğimi. Çünkü artık kendime söz verme izni vermeyecektim. Tutamama ihtimalim olan sözler vermeyecektim.

Bunun yerine, öylesine lezzetli oldukları için sözlerini zihnimde tekrar ettim.

Göğsümden yükselen ateş yanaklarımı kapladı ve Harvey bana yaslandı. Arabasına yaslanmış olmasaydım bile kıpırdamazdım. Sanki içimde biri varmış da, göğüs boşluğumu yumruklayarak dışarı çıkmak için yalvarıyormuş gibi kulaklarımda atan kalbim dışında tamamen hareketsiz durdum. O kadar ılıktı ve o kadar yakınımdaydı ki soluk aldığımda ciğerlerimi dol-duran onun nefesiydi.

Sonra arkadan bir araba korna çaldı, farlarını yaktı ve sıçrayarak birbirimizden ayrıldık.

Eve kadar bütün yolu sessizlik içinde gittik ama tuhaf hissettiğimiz için değil. Konuşmamıza gerek olmadığı ve konuşmamak iyi geldiği için.

Eve vardığımızı Harvey benimle içeri geldi, bizimkilerin ne zaman eve dönebileceğini hesaplamaya çalıştım. Sanki kendimle savaşıyordum. Bir şey hissetmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama hissettikten sonra olacaklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

“Sıcak çikolata ister misin?” diye sordum.

“Böyle iyiyim,” dedi, sanki arka bahçemizin karanlığında ne varsa görebiliyormuş gibi mutfak penceresinden dışarı bakıyordu.

Benim tek gördüğümse onun camdaki yansımasıydı.

Bir fincan sütü mikrodalgaya koydum.

“Alice,” dedi usulca, “Neden benden kaçırıyorsun?”

Soru beni köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hırçınlaştırdı. “Kaçmıyorum,” dedim. “Bu akşam seni ben aradım, değil mi?”

Keskin bir nefes alıp geri verdi. “*Bu akşam* burada olmamı istediğin için aradın, beni istediğin için değil.” Her kelimedede sesi biraz daha yükseldi. “*Bunun* senin için ne zaman uygun olduğuna karar veren tek kişi sen olamazsın,” dedi.

Bir an gözlerimi kapadım ve “İyi geceler, Harvey,” dediğim anda mikrodalga öttü. Bunu ona bakarken söyleyemezdim. Ona kalmasını ve üzgün olduğumu söylemeyi çok istiyordum ama onu aramak bir hataydı ve onun bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Gitmesi gerekiyordu çünkü eğer gitmezse yokuş aşağı ve kucığına düşmemek için kendimi tutamayacaktım.

“Beni hiç şaşırtmıyorsun Alice, ki bu tam bir hayal kırıklığı.”

Her biri öncekinden daha vurgulu olan hecelerden oluşan sözleri göğsümde bir oraya bir buraya çarptı ama mikrodalgayı açarken sırtımı dik ve yüz ifademi sakın tuttum.

Döndü, birkaç adım attı ve sonra, sadece, “Daha fazla unutmuş gibi yapamam,” deyip tekrar döndü.

Alice

Şimdi

Bizimkiler yemekten dönmeden yattım. Ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim ama Harvey ile annem hakkındaki düşüncelerimin arasında bir yerlerde olmalıydı.

Ertesi gün geç uyandım ve mutfak masasında annemden bir not buldum.

A,

Doktorun muayenehanesinden aradılar, kan tahlillerini salı gününe almaları gerekiyormuş. Pazartesi önemli bir dava var. Hazırlık yapmak için ofise gidiyorum. Baban da belgeleri düzenlemeye (ve Çin yemeği söylemeye, nam!) yardıma geliyor. Geç geliriz. Bize ihtiyacın olursa babanın cep telefonundan ulaş!

Seni seviyorum.

NOT: Dışarı çıkmak istersen sana para bıraktım.

Tezgâhın üzerinde gıcır gıcır bir yirmilik duruyordu.

“Güzel,” diye mırıldandım kendi kendime. “Gözetmensiz cumartesi.”

Evde yalnız olmayı eskiden de severdim. Evimiz her zaman, özellikle de geçen yıl, fazla doluymuş gibi geliyordu. Herkes beni yalnız bırakmaya korkuyordu ama bugün evde yalnız başıma olmak temiz sağlık raporu almak gibi bir şeydi.

Sabahımı annemin bütün ojelerini deneyerek ve istifçiler ile madde bağımlılarına müdahale toplantıları düzenleyen insanlarla ilgili televizyon programları izleyerek geçirdim. Bu programlar zamanı deli gibi silip süpüren şeylerdi. Yaptığım her şey dün geceyi düşünmemek için bulunduğum zavallı birer girişimdi.

Geçtiğimiz bu birkaç hafta boyunca onu giderek daha uzağa iterken bir yandan da ulaşılabilir mesafede tutuyordum. Sonra, dün gece, Harvey'nin beni öpmesine neredeyse izin vererek her şeyi berbat ettim. Zayıf hissediyordum ve onun yaklaşmasına izin vermek istedim. Otoparktayken sanki iyi olacağımız gibi geldi; sanki iyi *olabilirmişiz* gibi. Gece gökyüzünün altında her şey çok daha iyi görünüyordu. Çok daha başa çıkılabilir...

Televizyon programı reklama girdiğinde zil çaldı. İçgüdüsel olarak ilk aklıma gelen evde değilmişim gibi yapmaktı.

Zil tekrar çaldı, sonra kısa aralarla üç kere daha çaldı. "Tamam," diye seslendim. "Sakin ol." Delikten baktım ve verandada duran Eric'i gördüm. Dağınık saçları şapkasının kenarlarından yukarı doğru kıvrılmıştı. Ellerini ovuşturdu.

Kapıyı araladım. "Selam."

"Bu akşama kadar beklemek istemedi canım. Müsait misin?"

Cevap vermek yerine bir elimle onu içeri buyur ettim ve kapıyı kapadım. Bu akşamı ve sözde planımızı unutmuştum.

“Tanrım, burası insana iyi geliyor,” dedi ve sonra birden çıplak bacaklarımı fark etti. “Tatlı.”

Bu lafın her zaman iltifat kılığına girmiş bir hakaret olduğunu düşünürdüm ama rahatsızlığımı yuttum ve onu salona yönlendirdim.

“Süper,” dedi, “Bu programı çok severim. Herifin tekinin kestiği bütün tırnakları kavanozlarda biriktirdiği bölümü izledin mi? Manyaklık.”

“İğrenç.” En azından kanserden bahsetmiyorduk. Aslında kanserden hiç bahsetmemiştik ve bu Eric’le ilgili en çok hoşuma giden şeylerden biriydi. “Otursana.”

Koltukta yarı kendi minderine yarı benimkine oturarak yanıma yaklaştı. “Sanırım senden hoşlanıyorum,” dedi. Bu bir itiraftan çok, bir bildiriydi.

Onu duymazdan gelip kanalları gezdim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Peki bu Harvey denen çocukla aranızda ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Hiçbir zaman kelimeler konusunda cömert biri olmamıştım.

“O zaman, eee...” dedi Eric; görüş alanımın ucundan gördüğüm kadarıyla biraz gergin olduğunu fark ettim ki bu aynı anda hem endişe verici hem de çekiciydi. Çıplak baldırım pantolonuna değene kadar yaklaştı. Vücudu ılıktı ve yakınlığı kalbimin hızlı atmasına sebep olmuştu. Midemde öyle kelebekler

falán uçuşmuyordu; tenimi sabırsızlandırıyordu; sanki aklım başımdan gidecek gibi hissettiriyordu.

“Şöyle yapacağım, tamam mı?”

Kolları bedenime dolandı ve belimden tutup beni kendine çekti. Boynumu öptü ve dudakları biraz daha aşağıda gezinebilsin diye eşofman üstümün fermuarını biraz açtı. İstemedem iç çektim. Eşofman üstümün fermuarını açtıkça öpücükleri daha da ateşlendi. Vücudumu öperken, dudaklarımı hiç öpmediğini fark ettim. Ama bu düşünce, ağzı boynumdan dudaklarıma tırmanıp beni öpmeye kendini kaptırdığında kayboluverdi. Verdiği his, bütün bedenimi hayata döndüren manyetik bir güç gibiydi.

Bir an için aklım Harvey’ye ve dün akşam bana öylesine özen ve incelikle yaklaşmasına kaydı. Ne kadar ağırdan aldığını düşündüm; o kadar ağır ki hedefimize varamamıştık bile. Ve ne kadar da o anın içindeymiş, her bir dokunuşu hissetmeye çok hazırmış gibi görüldüğünü hatırladım.

Harvey’ye dair düşünceleri aklımdan atarak Eric’in omuzlarını geri ittim ve kucağına oturdum. Bu Harvey’yle olmak gibi ürkütücü ya da karmaşık değildi. Bunun çok anlamlı olması gerekmiyordu. Ben şapkasını başından çıkarırken yüzümü ellerinin arasına aldı. Parmaklarını kısa saçlarımda ve sırtımdan aşağıya doğru gezdirerek beni kendine çekti. Vücudunun tamamen benimkine dokunmasına, duygular beni dibe çekmeden fiziksel bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Ceketini omuzlarından iterek dudaklarımızı ayırıp dudaklarımı onun çenesinde ve boynunda gezdirip yavaşça öptüm. Kulağıma inlediğinde sadece bu ses bile beni mahvetmeye yetti.

“Kapı alıyor,” dedi nefes nefese.

“Ah, bekle,” dedim. “Burada kal.” Eşofman üstümün fermuarını boynuma kadar çektim.

Delikten bakmayı akıl edemeden kapıyı açıverdim ve karşımda kamyonuna doğru hızla yürüyen bir kurye ile annem adına gönderilmiş, üzerinde GİZLİDİR damgası bulunan fazlaca şişkin bir zarf buldum. Muhtemelen işle ilgili bir şeydi.

Paketi annemin çalışma odasındaki masanın üzerine attım.

“Havalı ofismiş.”

Döndüğümde Eric kapıda duruyordu. “Sana salonda kalmanı söylemiştim.”

Omuz silkti.

“Haydi gel,” dedim ve yanından geçmeye çalıştım ama izin vermedi. Tam kaldığı yerden devam edip vücudumu kapıya dayadı. Beni kaldırdı ve ben de bacaklarımı onun beline doladım. Beni kanepeye geri taşıdı, biraz sendeledi ve birlikte minderlere düştük. Uzuvarımız birbirine dolanmıştı, öpüşmemiz önceki kadar güçlü değildi ama tekrar oraya doğru ilerlemeye hazırdım. Durup üstümdekini tamamen çıkardım ve arkama doğru fırlattım. Eric bana aç gözlerle bakarken keskin bir nefes aldı. Tişört giymemişim; üstümde yalnızca sarı, pamuklu bir sutyen vardı. Ama kendimi rahatsız hissettim ama yine de bedenimi kollarımla örtmemek için ciddi bir çaba sarf ettim. Rahatsız hissetsem de öyle görünmek istemiyordum.

Gözlerindeki açlık bütün vücudumun alev almasına sebep oldu.

Sonra tekrar zil çaldı. Eric hüsrân içinde iç çekti. Küçük bir parçam, benden geriye kalandan daha akıllı olan ve Eric’in

sadece bir avuntudan ibaret olduğunu bilen parçam, biraz rahatlamıştı.

Hemen kapıya koştum. Elim kapının kolundayken üstümde tişört olmadığını fark ettim. Hemen salona döndüm ve Eric'in göğsüyle çarpıştım. Ceketini omuzlarıma sarıp "Seninkini bulamadım," dedi.

Arkamdan oldukça belirgin bir ses, bir anahtarın kilide girişinin sesi geldi. Mideme bir ağrı girdi ve bulanmaya başladı. Yalnızca iki kişi anahtarla içeri girmeden önce kapıyı çalardı. İlki Natalie, ikincisi de Harvey'di. Ve o kapının arkasındakinin Natalie olmadığına emindim.

"Siktir!" diye fısıldadım. "Sıçtık." Eric'e döndüm. "Saklan. Hemen."

Kafası karışmış görünüyordu ama sözümü dinledi ve hızla mutfığa gitti.

"Alice?" diye seslendi Harvey. "Ah, buradasın," dedi, bakışları dikilmekte olduğum girişin yan tarafına yöneldi bir an. "Dinle, dün gece hakkında konuşabilir miyiz? Biraz kötü hissediyorum kendimi. O konuda... Konuşmak zorunda değiliz ama en azından aramızda bir sorun olmadığından emin olabilirim diye düşündüm. Yani arkadaş olarak. İsterim ki..."

Durdu, sanki gözleri nihayet ağzına yetişmişti ve nihayet orada sutyenim ve omuzlarımda (belli ki bana ait olmayan) bir ceketle, ellerim iki yanımda öylece durduğumu fark etti. Parçaları birleştirdi ve burnundan soluyarak girişin yanındaki pencereye ilerlerdi. Jaluzilerden birini açtı ve garaj yolunda duran eski Range Rover'ı gördü. Eric'in arabasını okulda sadece birkaç kere görmüştü ama onu tanıdığını biliyordum.

Parçaları birleştirmesi bir saniye daha aldı ve daha önce hiç görmediğim kadar öfkeleni. “Gerçekten mi, Alice? Şaka yapıyorsun, değil mi?” Hızla bana doğru gelirken sesi bütün evi inletti.

Ona hiçbir şey borçlu değilim, dedim içimden. Eric’in ceketini giydim ve onu sıkıca göğüs kafesine sardım.

“O kafandan neler geçiyor?” diye sordu bana daha da yaklaşarak. Onu itmek istedim çünkü o yaklaştıkça, hayal kırıklığı da daha net görülebiliyordu. Ama yakında çabalamayı bırakacaktı ve benim bu kadar kalp ağrısına değmeyeceğimi anlayıp başka bir kıza ilgi duyacaktı. O kaçınılmaz ana hazırdım, ama aynı zamanda ödüm patlıyordu.

“Bunu daha fazla yapamam, Alice, bu adil değil. Biliyorsun. Görmüyormuşsun gibi davranma. Seçim yapman gerek.”

Yine o köşeye sıkışma hissi. Çok uzun bir süre sessiz kaldım ama Harvey bekledi. Boşuna bekliyordu.

Birkaç dakikalık ölüm sessizliğinin ardından, “Yeter, Alice. Hoşça kal,” dedi. Kapıdan çıkıp gitti.

Eric arkamdan gelip, “Aranızda bir şey olmadığını söylemiştin,” dedi. “Aralarında bir şey olmayan insanlar böyle davranmaz.” Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ki bu beni şaşırttı. Eric’in bana karşı hormonlardan başka bir şeyler hissediyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

“Uzun zamandır bana âşık.” Sesimin titrememesine uğraşırken, gözyaşlarımı yutuyordum. Hâlâ kapıya dönük dururken, “Ama ben aynı şekilde hissetmiyorum,” diye yalan

söyledim. Muhtemelen bu akşamüzeri buraya geldiğinden beri ona sarf ettiğim en uzun cümleler bunlardı.

Eric'in arkamda hareket ettiğini duydum ve bir an sonra başında şapkası ile elinde benim eşofman üstümle önümde belirdi. Benden istenmeden önce ceketini çıkardım ve eşofman üstümü giydim.

Kapıyı açtı ve "Pazartesi görüşürüz," dedi.

Kapı kapanır kapanmaz arkasından kilitledim ve yere yığıldım.

Harvey.

Önce

Luke olayından bir hafta sonra Alice bana bir cumartesi akşamı işten erken çıkmamı ve anneme de Dennis'te kalacağımı söylememi söyledi. Önce ona bunu yapamayacağımı söyledim. Anneme yalan söylemekten hoşlanmıyordum ve bu liste konusunda hâlâ tedirgindim ama Alice nereye gideceğimizi söyleyince hayır diyemedim; oraya tamamen izinsiz gireceğimiz anlamına gelse bile. Ki sanırım bu şaşılacak bir şey değildi.

Alice yolcu koltuğunda oturuyordu. “Quasipi Gölü’nün yoluna iki sapak sonra dönülüyor olmalı.”

Dennis arkamda oturduğu yerden, “Harika olacak!” diye coşkuyla bağırdı.

Dikiz aynasından baktığımda ağabeyinin yanında oturan Debora’nın dudağını ısırıldığını gördüm. Endişeli görünüyordu. Göz göze geldiğimizde bir an için kaşlarını kaldırarak gü-lümsedi. Debora kuralları çiğnemek konusunda hiçbir zaman

pek rahat olmamıştı, o yüzden neden onu da götürmemizi istediğini anlayamamıştım.

Dandik hoparlörlerimden gelen cızırtılı müzikle, açık camlarımızdan içeri yakıcı sıcakla yolculuk ediyorduk. Aslında Dennis'i ya da Debora'yı davet etmeyi düşünmüyordum. Ama aralık ayının ortasında, bütün parkın kapalı olduğu sezon dışı dönemde Quasipi Gölü'ne gitme planımızdan bahsettiğimde Dennis gelmek için yalvardı. Bir sakıncası da yoktu ama sonra yola çıkarken Debora bizi yakalayınca eğer onu da götürmezsek bizi ispiyonlayacağını söyledi.

Hepimizin çok iyi birer yalanı vardı. Ben anneme Dennis'te kalacağımı, Dennis de annesine bizde kalacağını söylemişti. Debora annesine Akademik Bahar Turnuvası'na hazırlanmak için arkadaşı Lucy'de kalacağını söylemişti. Ve Alice de anne babasına bir basketbol maçına gidip sonra da Bayan P'deki kızlardan birkaçıyla pijama partisine gideceğini söylemişti ki bunun inanılabilirliği oldukça düşüktü ama kanser ona birkaç Monopoly oyunundaki "Kodesten Bedavaya Çıkabilirsin" kartı sağlamıştı. Ayrıca son iki haftadır durumu çok iyiydi. Eğer saçsız olmasa hasta olduğunu unutabilirdim. Yine de biraz korkuyordum ve diğerlerinin de korktuğunu düşünüyordum. Ama kimse bir şey söylemiyordu.

Dennis benim ve Alice'in koltuklarımızın arasına girip öne eğildi. "Nereye park etsek?"

Dönmek için sinyal verdim. "Ee, otoparka?" Alice'e baktım.

Başını evet anlamında salladı.

Quasipi Gölü Aile Eğlence Parkı tabelalarını takip ettik. Alice müziğin sesini kıstı; sanki ormanın içindeki iki şeritli bir yoldan değil de bir insanların yaşadığı bir mahalleden geçiyor-muşuz gibi. Yol, parkın dışındaki otoparka çıkıyordu. Bir kapıdan falan tırmanmamız, hatta belki bir güvenlik görevlisini atlatmamız gerekeceğini düşünmüştüm ama görünürde bir güvenlik önlemi yoktu. Quasipi Gölü, eyaletteki en eski eğlence parkıydı. Araçların hiçbirisi değiştirilmemiş, yalnızca bakımları yapılmıştı. Hız trenleri vardı ama devasa değillerdi. Hatta bazı oyuncaklar elle çalıştırılıyordu.

Aslında Dennis ve Debora'nın da bize takılması kendimi daha iyi hissettirmişti çünkü başları hiç belaya girmemişti ve burada oldukları için yakalanmamız istatistiksel olarak im-kânsız geliyordu.

Dördümüz de kışlık montlar, bere ve atklara sarınıp arabadan çıktık.

“Ya kamera varsa?” diye sordu Debora, eldivenleri ve at-kısıyla takım mor beresini başına geçirirken.

“Sadece sinsi olmamız gerekecek,” dedim, “Değil mi, Alice?”

“Tabii,” dedi.

Zincirlerle kilitlenmiş ön kapıya yürüdük.

Dennis, “Bence hepimiz şuradan sıvışabiliriz,” dedi.

Debora, “Kamera var!” diye bağırdı ve kameranın görüş alanından çıkacak kadar geriledi.

Tamam, bir kamera vardı demek ama örümcek ağlarıyla kaplanmıştı ve muhtemelen 1983'ten beri de çalışmıyordu.

Alice bir kaya parçası olamayacak kadar küçük ama bir çakıl taşı olamayacak kadar da büyük bir taş aldı ve doğruca kameraya fırlattı. Alet şimdi kablolarıyla duvardan sallanıyordu. “Artık yok.”

“Delirdin mi sen?” diye tısladı Debora. “Bu yaptığına vandalizm denir!”

Dennis güldü, ben de gülmemeye çalıştım.

Alice Debora’ya döndü. “Ne yani, buraya gelip çocukluk anılarımı benimle otoparkta durarak mı canlandıracağınızı sanıyordun?” Parmaklıkların arasından geçti ve diğer taraftan seslendi, “Haydi!”

Debora ofladı ama parmaklıklardan geçerken peşimizden geldi.

Tüyler ürperticiydi. Bütün araçlar kilitliydi ve ay, yıldızlar ve Dennis’in getirmeyi akıl ettiği küçük bir el fenerinin ışığı dışında kapkaranlıktı. Bazen Alice önden gidip mekânı tarıyordu ve ben de içimden keşke onunla yalnız olmayı diliyorum.

Bütün park, vitrin işlevi gören pastel renkli evleri, minik lokanta ve kafeleri ve eski, mavi dönme dolabıyla sömürgecilik dönemini yansıtıyordu. Küçükken buranın kocaman olduğunu, kendi başına bir ülke olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi bütün kapılar çok alçak ve çok dar geliyordu, binalar o kadar büyük görünmüyordu ve dönme dolap da büyük ihtimalle hiçbir güvenlik düzenlemesine uymuyor gibi duruyordu.

Önden gidip Alice’e yetiştim. “Hatırladığın gibi mi?”

“Sayılır,” dedi. “Daha yıkık.” Derin bir nefes aldı ve yan tarafını tuttu.

Sağlığının kötüye gittiğini gösteren bu küçük belirtilerden nefret ediyordum ve onun da bunları belli etmekten nefret ettiğini biliyordum. Ama ben hep, hasta olmanın mı bunu öylece izlemek zorunda olmanın mı daha kötü olduğunu merak ederdim.

Dennis, bize yetişmek için koşup, “Dönme dolaba tırmanabiliriz!” dedi.

Onun peşinden gelen Debora, “Hayır. Hayatta olmaz,” dedi. “Boynunu kırıp ölürsün ve sonra herkes buraya geldiğimizi öğrenir ve sonra da boynunu kırıp öldüğün için sen suçlu olursun.”

Alice güldü. “Bu kızıdan hoşlanabilirim.”

Debora gözlerini devirdi.

“Ben zaten buraya lanet olası fincanlar için geldim,” dedi Alice. “Bu taraftan.”

Onu takip ettik. Diğer her şey gibi fincanların da hatırladığımdan çok daha küçük olduğunu gördüm. Ama yine de zar zor olsa da dördümüz bir fincana sığdık.

“Bu elektrikle çalışıyor, millet,” dedi Dennis.

“Platform elektrikli ama görünüşe göre fincanları kendin çevirebiliyorsun,” dedi Debora fincanın ortasındaki metal halkayı işaret ederek. Küçük bir masa gibi görünüyordu.

Alice, Debora’ya gülümsedi ama onu gördüğümü fark edince gülümsemeyi bıraktı.

Eskiden fincanlara binip becerebildiğimiz kadar hızlı dönerdik. İlk *pes* diye bağırarak kaybetmiş olurdu ve botta pedal çevirme işi ona kalırdı.

Dennis halkayı çevirmeye başladı. “Hazır mısınız?”

Başlarımızla onayladık.

Sekiz el birden fincanı olabildiğince hızlı döndürmeye devam etmek için birbirine geçiyordu. Alice ve hatta Debora çılgık attılar. Gözlerim, görüş alanımın kıyısındaki bulanık Alice dışında hiçbir şeye yetişemiyordu. Uzanıp onu öpmek istedim. O kadar hızlı dönüyorduk ki kimse fark etmezdi ve belki Alice bile bunun kasıtlı olduğunu düşünmeyebilirdi. Biraz daha yaklaştım.

Diğer tarafımda Dennis, “Harika!” diye bağıırıyordu.

“Gökyüzüne bakın!” dedi Alice.

Yukarı baktım.

Asla uzayda yolculuk etmeyeceğimi ya da bir uçak uçuramayacağımı biliyordum ama sevdiğim kız –benim onu sevdiğime şüphe yoktu– ve en eski iki arkadaşım, dünyam dönerken burada oturmak, bana bu dünyanın ne kadar büyük, bizimse ne kadar küçük olduğumuzu hatırlattı. Yüzlerce yıl sonra kimse bizi tanımayacaktı ama bizim için, biz yaşadığımız sürece bu an da yaşayacaktı. Bu. Tam şu an, bulanık parçalarıyla gökyüzümü renklendiren Alice’le yaşadığım bu an hiçbir tarih kitabına ya da filmde geçmeyecekti ama göğüs kafesimi dolduran nefesim olduğu sürece ben bu anın paha biçilemezliğini hatırlayacaktım.

Bağırdım. Aya uludum ve birkaç dakikalığına, hayatımın nasıl Alice’i öpmeme bağlı olduğunu düşündüğümü unuttum. Babamın kim olabileceği düşüncesini unuttum. Annemi hayal kırıklığına uğratma düşüncesini unuttum. Bu ana sığmayan her şeyi unuttum.

“Pes! Pes!” diye bağırdı Alice.

Halkayı iki tarafından da tutarak fincanı durdurdum.

Alice dizlerinin üzerine oturup fincanın kenarından dışarı eğildi. Fazla ağlamış küçük bir çocuk gibi öksürürken bütün vücudu titriyordu. Ağzını sildi. Kolumu omzuna sardım.

Debora da bize yaklaştı.

“Midem bulanıyor,” diye inledi Alice.

“Sorun yok,” dedi Debora. Alice’in iki yanından bakışlarımız buluştu. “Yağmurda yıkanır gider. Sen çıkar hepsini.”

Dennis fincanın küçük kapısını açıp çıktı. Omzunun üzerinden, “Kusura bakmayın,” dedi. “Başkaları kusunca ben de kusuyorum.”

Alice öksürmeye devam etti ama bir şey çıkmadı. Nihayet, “Tamam, tamam. Evet, iyiyim,” dedi. Dönüp fincandaki yerine yığıldı. “Bana bir dakika verin.”

Hiçbirimiz dile getirmediğimiz ama bunun sebebinin kemoterapi olduğunu biliyorduk. Alice’in bedeni ona ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye başlamıştı ve onun da sınırlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Atkımı boynumdan çıkardım ve yüzünü silmesi için ona verdim.

“Sağ ol,” dedi ve başını omzuma koydu.

Debora biraz geri çekildi ve Quasipi Gölü’ne kadar uzanan ağaçlara baktı.

“Eve gitsek iyi olur,” dedim.

Alice doğruldu. “Hayır,” dedi. “Hayır, ben kalmak istiyorum.”

Biz de kaldık. Dennis'i fincanlardan çok uzakta olmayan su çeşmelerinin orada bulduk. Neyse ki su akıyordu ve Alice birkaç kez yüzüne su çarpıp biraz da içebildi.

Kıyıya gidip suyun soğüğundan rahatsız olana kadar pedallı botlarda takıldık. Sonra da minik maden trenine gidip el pompalarını kullanarak tünellerden geçtik.

İşimiz bittiğinde arabayla geri dönmek için çok geç olmuştu, biz de geceyi Aşk Tüneli'nde geçirdik ki burası içinde kontrplaktan kesilmiş öpüşen çiftler olan, gerçekten çok ufak bir üstü kapalı hız treninden başka bir şey değildi. Çok karanlıktı ama dışarısından daha ılıktı. Trenin her vagonu, mor direkleri olan, kırmızı, parlak plastikle kaplı büyük ikili koltuklardan oluşuyordu.

Önce Dennis ve Debora uyuyakaldı, ben de Alice de uyuyamıyorduk. Parmağı dudaklarında, benim vagonuma geldi. Nefesi naneli sakız kokuyordu.

Konuşmak için –iyi olup olmadığını sormak için– ağzımı açtım ama parmaklarıyla ağzımı kapadı ve hayır anlamında başını salladı.

Dennis'in arka vagondan gelen horlamaları tünel boyunca yankılanıyordu ve birkaç vagon gerideki Debora'nın ağır ve düzenli nefesini duyabiliyordum.

Alice parmaklarını dudaklarımdan çekmedi ve omzuma yaklaştı. Tişörtümün yakasını çekip boynumu öptü. Parmakları arasında soluyup, parmak izlerini öptüm; varlığının kanıtının sonsuza dek dudaklarımda kalmasını umuyordum.

Ellerimin kollarından yukarı tırmanmasına izin verdim; parmaklarım boynunu, yüzünü buldu ve onu kendime çektim.

Ve sonra öpüştük. Yavaş ve yoğundu; tıpkı bir ilk öpücüğün olması gerektiği gibi. Dudakları ağzımın üstünde eriyordu. Zihnimi susturmak zorundaydım çünkü bütün yaptığı bu anı düşünmek –*Alice beni öpüyor. Alice beni öpüyor. Alice'i öpüyorum. Alice'i öpüyorum*– ve bu anı yaşamamaktı. Ve bu anı unutmama asla izin veremezdim.

Alice vagonun içinde aşağı kaydı ve ben de onu takip ettim. Dudaklarımdan hiç ayrılmadan kendi ceketini de benimkini de çıkardı. Kalçasını tuttum ve gömleğinin arka tarafından sutyenin bantlarına doğru çıkan ellerimi itmesini bekledim.

Onun elleriye göğsümü okşayıp karnıma doğru inerken Alice boynumdan kulağıma kadar beni öpüyordu. Ellerinin tenime dokunuşunun hissi ve o ellerin gidebileceği yerlerin düşüncesiyle iç çektim.

“Şişş,” diye fısıldadı. “Bu gece sadece öpüşeceğiz.”

Onun göğsümde kıvrılmış bedeniyle ve çenem başının üstünde, devam edemeyecek kadar mükemmel olduğu için yarından korkarak uyuyakaldım.

Uyandığımda Alice kendi vagonunda oturmuş atkısını boynuna sarıyordu.

Dennis’in boğuk sesi tünelin arka tarafından, “Açlıktan ölüyorum,” diye bağırdı.

Debora esnedi. “Ben de.”

Park güneş ışığının altında farklı, dün gece olduğundan biraz daha hüzünlü görünüyordu. Dökülmüş boyalar, kıymıklanmış tahtalar, çatlamış kaldırımlar.

Arabaya doluştuk ve Alice, ön koltuğa Dennis’in oturması için ısrar etti.

Dikiz aynasından her Alice'e baktığımda yolu izliyordu ve bakışlarımı yakalayan hep Debora'ninkilerdi. Kasabanın dışında kahvaltı etmek için mola verdik. Az konuşma, bol esneme vardı ama hiç pişmanlık yoktu.

Alice

Önce.

Luke'un kendini o kadar insanın önünde rezil ettiğini görmenin bana bu kadar iyi gelmesini beklemiyordum. Ama geldi ve daha işim bitmemişti. Harvey'ye detayları hiç anlatmamıştım; büyük ölçüde kendim de bu detaylardan çok emin olmadığım için anlatmamıştım ama beni bir pazar akşamüstü Nifty-Thrifty²'ye götürmesini istediğimde kabul etti.

Harvey alışveriş arabasının sapını tutup beni terk edilmiş ürünlerle dolu reyonların arasında iterken koluna hapsirdi. Beni alışveriş arabasıyla gezdir derken şaka yapıyordum ama teklif ettiğinde rahatladım. Bu reyonlar arasında bir aşağı bir yukarı yürümeye ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Bahar müzikali nisan ayının başındaydı ve benim de bir planım ve detayları halledip gerekli malzemeleri toplayabilmem için birkaç haftam vardı.

Arada bir kemoterapiye gidiyordum, her ne kadar hâlâ bir işe yaramıyor olsa da. Bu sabah ağır kesici almıştım ama sanki

2 Amerika'nın birçok yerinde olan bir ikinci el kıyafet dükkânı. (ed. n.)

vücudum ilaçlara alıştığı için hiçbir faydasını görmediğim gibi sadece yan etkilerini hissediyordum.

“Tanrım, Al, bu mağaza sinüslerimi mahvediyor. Bana en azından ne aradığımızı söyleyemez misin?”

“Ne aradığımı gördüğümde bileceğim,” diye homurdandım.

“Hâlâ niye burada olduğumuzu anlamıyorum.”

“Liste.”

“Ah, tabii ya, Al, bu her şeyi açıklıyor.”

Gülümsedim. Harvey, dizlerim göğsüme çekilmiş bir şekilde içinde oturduğum arabayı iterken kullanılmış eşyalarla dolu reyonlar arasında zikzak çizdik. Sıra sıra ağlayan çocuklar, onları yatıştırmaya çalışan anne babalar ve hiçbiri memnun görünmeyen, kırmızı yelekli çalışanlar.

Harvey dirseğinin içine hapsirirken yine durduk. Tamam, yerel Nifty-Thrifty mağazası biraz tozlu olabilirdi.

Alışveriş arabamızın iki katı genişliğinde bir kadın yolumuzu kapatıyordu. Rengi soluk bir Nifty-Thrifty yeleğinin sol üst cebinin üstüne *Gwenda* işlenmişti. Tombul ellerini yumruk yapmış, belinin olması gerektiği yerdeki şişkinliğe dayamıştı. Arkamdaki Harvey’ye, arabanın içinde oturan bana bir bakış attı. İki genç ortalıkta dolaşıp eğleniyordu. Bu durumdan hoşnut değildi.

Ben de hoşnut değildim. “Biip-biiip,” dedim tekdüze bir sesle.

Gwenda çekilmedi.

Harvey beni de çekerek geri geri gitmeye başladı.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Dur. Ne yapıyorsun?” Dudaklarımı büzüp burnumdan bir nefes verdim. “Yanlış bir şey yapmıyorduk!”

Boynunu çevirdi. “Alice, o tarafta zaten düzgün bir şey yok.”

Alışveriş arabasının demirlerine yaslandım. “Ne aradığımı bile bilmiyorsun ki.” Çocuk kıyafetleri reyonunda ilerlemeye devam ettik. Rafların üzerindeki kutularda rastgele tencereler tavalar ve oyuncaklar vardı. Üzücüydü. Başka bir tarafa yö-neldik. Konunun peşini bırakmadan, “Sanki her şeyde ka-zanman gerekiyor,” dedi. Çok da haksız değildi; gerçekten de her şeyde *kazanmam* gerekiyordu çünkü bu benim son şansımı ve son sözümü söylemeden gidecek değildim.

“Ortada kazanacak bir şey yokken bile,” diye devam etti. “Yani kadın zaten Nifty-Thrifty’de çalışıyor, hiçbir şey kazan-dığını sanmıyorum. Her şeyin de kazanmakla...”

“Dur,” dedim biraz fazla kısık sesle. Bir şey dikkatimi çek-mişti.

“Bazen nazik olmakta bir sakınca yok, yani. Bu seni...”

“Harvey, dur!”

Aniden durunca arabanın önüne doğru kaydım. Öne doğru eğildim. “Yaklaştır beni,” dedim.

Yaklaştırdı.

Şimdi gezdiğimiz reyon elbiselerle dolu uzun raflardan oluşuyordu. Erişebileceğim kadar yaklaşıp arabanın içinde ayağa kalkınca başım rafların üzerinde kalarak, Gwenda dâhil bütün mağazayı görebiliyordum.

Elbiseleri metodik bir şekilde gözden geçirdim. Hiçbiri bedene göre dizilmemişti ve çoğu da ekoseli, askılı elbiselerdi.

“Demek bir elbise arıyoruz,” diye bir çıkarımda bulundu Harvey. “Elbiseyi ne yapacaksın ki? Bir sürü elbisen var senin.”

Cevap vermeye uğraşmadan araştırmama devam ettim.

“Sen alışveriş yapmayı sevmezsin bile, Al.”

“Liste. Sana söyledim. Liste için.”

Mükemmel elbisenin ortaya çıkmasını beklerken elbiselerin askılarını metal borunun üstünde sesler çıkartarak birer birer ittim. Her elbise bir hikâye, bir yaşam demekti. Cenazeler, doğum günleri, buluşmalar.

Harvey beni sabit tutmak için ayağını arabanın altındaki boruya koydu. Elini kumaş yığınınına sokup şifon ve zarif görünümlü bir şey çekti. Kumaşı parmaklarıyla hissetti. Pembenin mükemmel bir tonuydu. Bale pabucu pembesi; o kadar uçtu ki neredeyse beyaz sayılırdı. Düzinelerce elbiseyi bırakıp ona uzandım.

“Bu.”

Kumaşı, sanki lekelemekten korkuyormuş gibi bırakıverdi.

Elbiseyi kendime çektim. “Beni deneme kabinine götür.”

“İnsanlar burada kıyafet de mi deniyor?”

Gözlerimi devirdim ve tavandan sarkan SATILAN MAL GERİ ALINMAZ tabelasını işaret ettim.

Deneme kabini ayak gibi kokuyordu. Denemeye uğraşmazdım bile ama söz konusu elbise yirmi üç dolardı ve liste doğum gününden kalan parayla finanse ediliyordu; dikkatli harcamalıyım.

Tişörtümü çıkardım ama pantolonumu çıkarmadım. Elbise kat kat şifondan oluşuyordu, ince askılıydı ve sutyenimi gös- teren derin bir dekoltesi vardı. Sutyensiz giymem gerekecekti ki bu da pek sorun olacak gibi görünmüyordu. Göğüslerim pek büyük değildi zaten. Kumaş, göğüs altında toplanıyordu. Kendimi içinde sanki bu dünyadan değilmişim gibi hissettim; sanki bu elbise beni değıştirebilirmiş gibi.

Arkama uzanıp fermuarı aradım ama ulaşamadım. “Harvey, gelsene.” Deneme kabininin kapısının altından geri geri gelip birden duran arabanın tekerleklerini görebiliyordum.

“İçeri girmemi mi istiyorsun? Seninle birlikte?”

“Evet, acele et.”

Kapının altından görünen kirli spor ayakkabıları yer değış- tirdi. Onu içeri almak için kapının sürgüsünü açtım.

“Ee, peki. Geliyorum.” Dudaklarıma bir gülümseme yer- leşti ve ben de ona teslim oldum, kendimi hiç tutmadan tek başıma güldüm.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Harvey kimseye görünmemeye çalışarak içeri girdi. Soyunma odası değil iki kişiyi, bir kişiyi zor sığacağı büyüklükteydi.

Harvey’ye arkamı döndüm. “Fermuarımı çek.”

Harvey fermuarımı hiç takılmadan sonuna kadar çekti ve sonra kirli aynadaki ikimizin yansımasına baktı. “Çok güzel görünüyorsun,” dedi basitçe. Seksi değil, müthiş değil. Güzel, güzel görünüyordum.

Göğsüm şişti.

“Ne zaman giyeceksin bunu?” diye sordu.

“Yakında.”

Harvey bütün planı bilmiyordu, henüz bilmiyordu ve eğer cevabım kafasını karıştırdıysa da bir şey söylemedi. Sanırım o da bu anın içinde benim kadar kaybolmuştu. *Aya giderken, Harvey. Bu elbiseyi aya giderken giyeceğim*, de diyebilirdim. Ve bakışları hiç değişmeden, öylece üstümde kalırdı.

Muhtemelen kalbimin kaburgalarımın çarparak attığını duyabiliyordu. Aklımdan geçen tek şey, *Bu canımı yakıyor. Hem de düşündüğümde çok daha fazla*, olmuştu. Harvey'nin beni asla incitmeyeceğini biliyordum ama o kalbimi paramparça ediyordu çünkü ona karşı, adını koymak istemediğim şeyler hissediyordum. Bütün dünyanın aşk demeye bayıldığı bu *his* her gün insanları mahvediyordu ve bana da aynısını yapacaktı. Hayal kırıklığına uğratabilecek, kandırarak ve beni parmağında oynatabilecek. Ama ardından, ölmekte olan tarafım, *Ne fark eder ki?* diye düşündü. Her şey olup bittikten sonrasını görecektim kadar yaşamayacaksam ne fark ederdi?

Hâlâ kararsız ama sınırlarımı zorlayarak arkama, ona yaslandım. İç çekti ve nefesi çıplak sırtımı okşadı; sonra başını eğip dudaklarını omzuma hafifçe bastırdı. Bunun yarattığı his omurgamdan aşağı kaydı ve titrememe sebep oldu.

Yansımamıza baktım ve bu gerçeğin oluyor mu yoksa ayna bana bir oyun mu oynuyor diye düşündüm. Quasipi Gölü'ndeki akşamdan beri öpüşmemiştik ve ben kendimi aramızda hiçbir şey olmadığına ikna etmeyi neredeyse başarmıştım. Gözlerimi kapadım; düşüyor, bilinmeyen bir boşlukta uçuyordum.

Kapının şiddetli bir şekilde vurulmasıyla gözlerimi açtım. Harvey'nin aynadaki yansımasının, sanki hipnotik bir transtan uyanmışçasına gözlerini fal taşı gibi açtığını gördüm.

Kapı sarsıldı.

“Deneme kabinleri tek kişiliktir!” diye bağırdı Gwenda.

Harvey minik oda elverdiğince geriledi. “Bana ihtiyacın olursa dışarıdayım.”

“Fermuar,” dedim fısıltıyla.

“Ah, tabii ya. Pardon.”

Elbisenin fermuarını açtı ve hızla dışarı çıktı.

Bu an o da aynı şeyleri hissetti mi diye merak ettim.

Durup, bir şeyler olmasını bekleyerek aynada kendimi inceledim ama hiçbir şey olmadı. Askılar omuzlarımdan aşağıya, oradaki minik kırmızı lekelerin üstünden kaymaya başladı; küçük, çatlak damarlar; lösemimin anımsatıcıları. Hislerimden kurtulmaya çalışarak gözlerimi kırptırdım, ama işe yaramadı; asla da yaramayacaktı. Sonra, deneme kabinin kapısının arkasından seslendim; “Harvey, sağlam bir plan yapmamız lazım.”

Harvey.

Önce

“**B**urada olmamda sakınca olmadığına emin misin?” diye sordum tedavi kliniğine göz gezdirirken. Fazla kalabalık değildi ve kolunda serumuyla yatan Alice’in yanında oturmama kimse bir şey söylememişti ama yine de burası ziyaretçilere kapalı olması gereken sessiz, özel bir yermiş gibi geliyordu.

Yüksek arkalıklı koltuğa başını yasladı. “Evet. Kimse umursamıyor.”

Her yanı yaşlılık lekeleriyle kaplı, kel bir adamın, elinde sadece günlük gazetenin spor sayfasıyla, tek başına içeri girdiğini gördüm. Bir hemşire içi tıbbi malzemeye dolu bir tekerlekli tepsiyi sürüklerken, aşağı yukarı annelerimizle aynı yaşta bir kadın, Alice’in karşısına oturdu.

“Burası seni ürkütüyor mu?” diye sordu.

“Evet.” Ölüm her yerdeydi. O kadar ki, burada olmak Alice’i canlıdan çok ölü mü yapıyor diye merak ettim. Yaşayanlardan değil, ölülerden biri.

“Beni de. Garip kokuyor. Böyle, fazla temiz gibi.”

Güldüm. “Temiz kokmamasını mı tercih ederdin?”

Tekrar başını geri attı ve omuz silkti.

Birkaç dakika geçti ve ben de uyuyakaldığını düşünüyordum ki, “Çantamda defter ve kalem var. Bir yapılacaklar listesi hazırlamamız lazım ama önce bana ön taraftaki battaniyelerden birini getirsene.”

Alice evden kendi battaniyesini getirmişti ama duyduğuma göre kemoterapi insanın gerçekten çok üşmesine sebep oluyordu. İkinci battaniyeyi almak için su sebilleri ve mavi hastane battaniyeleriyle dolu ısıtıcının bulunduğu ön tarafa gittim. Alice’in çantasından da defteri ve kalemi bulup çıkardım.

“Tamam,” dedi gözleri hâlâ kapalıydı ve ikinci battaniyeyi de kucağına örttü. Belki floresan ışıkları yüzündendi ama teni fazla sarı, gözleri hatırladığımdan daha çökmüş görünüyordu. “Luke elimizde ama işimiz bitmedi. Celeste’in işi bitecek.”

“Ciddi misin, Al? İyi bir şeyler yapmak istemez misin? Aç insanlar için konserve yiyecek toplamak falan gibi?”

Gülümsedi ve gülümsemesinin sarı teniyle oluşturduğu tezat göğsümü acıttı.

“Peki,” dedim. Alice tabii ki Celeste’e son sözünü söylemek istiyordu.

“Şunu not et,” dedi. “Bize *Oklahoma!* müzikalinin DVD’sini ve bir de sahte kan nasıl yapılıyormuş tarifini bulmamız lazım.”

“Ne?”

Odanın diğer tarafından bir hemşire sessiz olmamı söyledi.

“Ne?” dedim fısıldayarak.

“Bir dinle beni, tamam?”

Ofladım.

“Peki, Celeste *Oklahoma!*’da başrolde, son gösterileri bu kemoterapinin bitmesinden birkaç gün sonra olacak. Ama birinin ikinci perdenin sonundaki bale sahnesinin kostümlü provasını videoya çekmesi lazım. Bunu da not et.”

Bunların hiçbirini iyiye işaret olamazdı.

“Ayrıca yüksekte korkmayan üçüncü bir kişiye ihtiyacımız var.”

“O ne için tam olarak?”

“Işıkların olduğu demirlerde oturması için.”

“Şaka yapmıyorsun yani?” Söyledikleri o kadar saçmaydı ki güldüm. Yalnızca Alice birinin sosyal çöküşünü kemoterapi sırasında planlardı.

“Tabii ki yapmıyorum. İçeriden tanıdığın var mı? Tyson’ı bu işe karıştırmak istemiyorum. Bana, böyle, teknik ekipten biri lazım. Bizi sahne arkasına sokup çıkarabilecek biri.”

Gözlerimi ovuşturup yardım isteyecek kadar iyi tanıdığım ve aynı zamanda okul müzikaliyle de alakası olan insanları düşündüm. “Kimseyi tanımıyorum,” dedim. “Ama birini tanıma ihtimali olan birini tanıyorum.”

Gözleri tekrar açıldı. “Ee?”

“Ee ne?”

“Arasana.”

Kulağımda telefonumla koridora çıktım. “Selam,” dedim. “Müsait misin?”

“Dünden kalma soğan halkası yiyip televizyonumuzdaki çocuk koruma sistemini çökertmeye çalışıyorum. Sanırım

annem film kanallarında geceleri oynayan *erotik filmleri* keşfetti,” dedi Dennis.

“Orası gergin anlaşılan.”

Arka plandaki televizyon sesi kesildi. “Eh, n’apalım, beni bugün herkesin en sevdiği kanser hastası için ektin.”

“Evet, yalan değil,” dedim. “Baksana, tiyatrodan tanıdığın birileri var mı?”

Bu iş böyledir; popüler insanların bir statüsü olabilir ama geri kalanımız sayıca avantajlı olduğu için kaynaklarımız vardır. Özellikle de Dennis’in. Sanırım buna inekler mafyası falan diyebiliriz ama Dennis her yerde birilerini tanır; müsabakalarda su taşıyan çocuklardan asistan öğretmenlere, sahne teknik elemanlarının kralına kadar.

“Birkaç kişi var,” dedi. “Niye?”

“Alice için.”

“Tabii ki Alice için.” Küstah gülümsemesini gözümde canlandırabiliyordum. “Sen benim en yakın arkadaşımın, bu yüzden de sana söylemek zorundayım ki o kız seni kullanıyor.”

“Haydi canım.” Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum; beni kullandığını herkesin görebiliyor olması mı yoksa benim bu gerçeği kabul etmeye bu kadar hazır olmam mı? “Güvenilir biri olmalı.”

“Tanıdığım bir çocuk var,” dedi. “Ama detaylı bilgiye ihtiyacım olacak.”

“Eh, henüz bende de yok.”

Güldü.

“Neyse. Seni sonra ararım.” Tam kapatacaktım ki telefonu tekrar kulağıma götürdüm. “Hey, dur. Orda mısın?”

“Buradayım,” dedi Dennis.

“Yüksekte olmakla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Varım.”

Tedavi odasına geri döndüğümde Alice gerçekten uyuya kalmıştı. Birkaç dakika onu izleyerek Dennis’in söylediklerini düşündüm. Beni kullanıyordu ve benim buna sinirlenmem gerekirdi ama bunu başından beri bilmiyor muydum? Gerçekten, eğer bunlar onunla geçireceğim son günlerse, beni hayatının sonuna kadar kullanabilirdi. Hayır diyecek kararlılığa sahip olmayı dilerdim ama diyemezdim. Hayır demek, veda etmek anlamına geliyorsa diyemezdim.

Alice’in seansının sonunda bizim yaşlarımızda bir kız annesiyle birlikte içeri girdi. Kızın saçları omuzları hizasında ve gürdü. Bir tutam saçını kulağının arkasına atarken ve annesi omzunu sıkarken, neredeyse odadaki herkes gözlerini kırptırarak onu izliyordu. Hemşire serumu çıkardığı yere pansuman yaparken Alice’e döndüm. Kızı ağzı açık izliyor, benim nasıl dâhil olacağımı bilemediğim bir dünyada yaşıyordu.

Her ne kadar mevsim normallerinin üstünde sayılacak ılık bir mart ayında olsak da, kat kat eşofman üstleri ve ceketlere sarınmış Alice’le arabama yürüdük. Arabaya binip kliniğin gölgesinden uzaklaştığımızda Alice’e döndüm ve “Bana daha fazla detay vermen gerekecek, biliyorsun,” dedim.

Harvey.

Önce

“**K**iminle buluşacağız demiştin?” diye sordu Alice.
“Glen diye bir çocuk,” dedim. “Kostümlü provayı videoya çeken çocuk.”

Okulun tiyatro salonunun arkasındaki sokakta bizi içeri almalarını bekliyorduk. Nisan ayının ilk haftası ve *Oklahoma!*’nın son oyunuydu ve gösterinin yıldızı da Celeste’den başkası değildi. Glen, okul oyunlarındaki bütün ışıklandırmayı yapan, Dennis’in içerideki adamıydı. Adını hiç duymamıştım ama Dennis’in söylediğine göre salonun arkasındaki teknik kabinden öteye pek geçmemişti. Dennis’e Glen’e nasıl teşekkür edebileceğimizi sorduğumda bana bu çocukların sadece güzellik karşılığında güzellik yaptıklarını ve kendisinin bunu halledeceğini söyledi. Ne yapacağını bilmek istemiyordum, o yüzden sormadım.

Alice ve ben *Oklahoma!* DVD’sini kiraladık ama sadece ilk yarısını izleyebildik ki zaten önemli kısmı orasıydı. Anladığım kadarıyla bu Laurey denen kız Curly ve Jud adlı iki çocuktan

hoşlanıyordu, ama *gerçekten* sevdiği kişi Curly'di. Her neyse, perde arasından hemen önce bir bale gösterisi vardı ki bu da Laurey'nin Curly'yi sevdiğini anladığı bir rüyayı anlatıyordu. *Oklahoma!*'yla ilgili bütün söyleyebileceğim, Oklahoma eyaletini ziyaret etmeye karşı en ufak bir istek duymadığımdı.

“Hey, millet!” dönüp Dennis'in arkamızdan hızla yaklaştığını gördüm. “Glen'e mesaj attım. Yaklaşık yirmi dakikamız olduğunu ve bizi içeri almak üzere yolda olduğunu söyledi.”

Ve sanki bunu duymuş gibi tam o sırada sahne kapısı açıldı. “Haydi,” dedi sahne arkasındaki bir siluet.

Gözlerimin karanlığa alışması bir dakikamı aldı ama alıştıktan sonra karşımda benden iki kafa kadar kısa, yağlı siyah saçlı, yuvarlak gözlüklü ve şeffaf denecek kadar beyaz tenli bir çocuk gördüm. Cepli bir pantolon ve üstünde alev püskürterek bir gökkuşağının içinden geçen ejderha olan bir tişört giymişti. Glen bu olmalıydı.

“Birader,” dedi Dennis ve el sıkışma ve beşlik çakma karışımı bir şekilde selamlaştılar. “Harvey, Alice, Glen.”

“Selam,” dedim. “Yardımın için teşekkürler.”

Alice başını salladı. “Evet, sağ ol.”

Glen onun bölgesinde olduğumuzu anlatır gibi duruşunu genişletip kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bir şey değil,” dedi. “Bütün başroller bize pislik yapıyor zaten. İyi olacak.” Gülümseyerek ellerini ovuşturdu. “Kabine dönmem lazım. İyi şanslar.”

Tiyatrodaki çocukların arasına karışmak için elimizden geleni yaptık. Glen teknik eleman zannedilmemiz için simsiyah giyinmemizi söylemişti. Üçümüz, mermer gibi görünmesi

için boyanmış (eski bir set için olduğunu tahmin ediyordum) kontrplak bir gezici merdivenin arkasına saklandık.

Alice montunu çıkardığında iine giydiği Nifty-Thrift' den aldığımız pembe elbisesi göründü. Elbisenin yakasında mağazada gördüğümü hatırladığımdan daha derin bir dekolte vardı. O kadar derindi ki... *Alice sutyen giymemişti.* Gözlerini üzerimde, beni onun gėėne bakarken yakaladığını hissettim. Yanaklarım kızardı ve mermer zemine damlamış eski bir boya lekesini inceliyormuş gibi yaptım. Okul mzikalini sabote etmek üzereydik ve tek düşünebildiğim onun sutyen giymemiş olmasıydı.

"Tamam," dedi Dennis, benim bariz şekilde hissettiğim gerilimi fark etmeyerek. "Ben ışık direklerine gidiyorum."

Başımla onayladım.

Dennis sırt çantasından zarif bir ta ve bal sarısı rengine bir peruk çıkarıp ikisini de Alice'e uzattı ve gitti.

Bir dakika sonra sahne ışıkları bir sonraki sahnenin hazırlanması için karardı.

Bizim birkaç metre önümüzdeki bir kız, "İyi görünüyorsun, Celeste," dedi.

"Etek geçen haftakinden daha sıkı gibi," diye cevapladı Celeste.

"Kesinlikle senin suun değil," dedi kız. Mindi gibi konuşuyordu. "Sanırım Kinsey herkesin değişiklik llerini altüst etti. Ne olursa olsun bu sahnenin canına okuyacaksın."

"Belki müzikal tiyatro bölümü başvuru videomda performanslardan birinin kaydını kullanabilirim diye düşünüyorum.

En iyi anlarım gibi bir şey...” Durakladı. “Bazı insanlar iki yıl önceden bile başvuruyormuş diye duydum.”

Gözlerim kocaman açılarak Alice’e baktım.

Sahne ışıkları yandı.

Başını salladı ve dudaklarını oynatarak bana, “Merak etme, bunu hak etti,” dedi.

Ben de başımı salladım ve Alice elimi tutup beni kendine çekti.

“Lütfen,” diye fısıldadı; o kadar yakındı ki konuşurken dudaklarımız değdi.

“Tamam, ama bundan sonrasında yokum.”

Kapalı ağzıyla gülümsedi.

Rüya sahnesinin başlamasını oyunu izleyerek, öylece durup bekledik. Nihayet Celeste sallanan sandalyeye oturup uyuyormuş gibi yaptı; bu da bizim sıramızın geldiğinin işaretiydi.

“Tamam,” dedim. “Seni sahnenin diğer tarafında bekliyorum.”

Başını salladı ve peruğu taktı. Perukla neredeyse normal görünüyordu. Alice şimdi o bir doz daha kemoterapi almadan birkaç gün önceki iyi dönemindeydi. Vücudu bir sonraki doz için geri dönmenden önce birkaç günlük özgürlüğü tadabilecek kadar iyileşmişti. Bazen kemonun bir tek vücudun kaldıramayacağı kadar ağır olup olmadığını düşünüyordum. Ve belki de yararından çok zararı vardı. Ve evet, kemoterapi kanseri öldürebilirdi ama Alice’i de öldürebilirdi.

Curly ile Jud’ı oynayan çocukların ikisini de tanı mıyordum ama Curly’yi oynayan çocuk sahneye çıktı ve Celes-

te'le dans etmeye başladı. Aslında daha ziyade Celeste onun etrafında dans ederken öylece duruyor sayılırdı. Celeste bale eğitiminden faydalananarak dönüyor ve sahnenin bir ucundan diğerine sıçrarken diğer herkes amatör gibi görünüyordu.

Jud'ı oynayan çocuksa perdelerin arkasında, girişini bekliyordu. Omuzuna dokunmadan önce kendimi psikolojik olarak hazırlamak için parmak uçlarımda biraz yaylandım. Basketbol koçlarının okulun ilk gününde fark edip başına üşüştüğü, kocaman tiplerdendi.

Sadece dayak yememeyi umuyordum.

Döndü ve "Ne var?" diye fısıldadı.

"Mikrofonunla ilgili bir sorun var. Değiştirmem gerekiyor."

Başını iki yana salladı. "Perde arasını bekle. Bu sahnede şarkı söylenmiyor zaten."

"Perde arasında bir sürü işim var. Elim çabuktur, yemin ederim."

Omzunun üzerinden bakıp Celeste'in hâlâ diğer çocuğun etrafında dans ettiğini gördü ve gönülsüzce başıyla onayladı.

Onu sahnenin sağındaki minik soyunma odasına götürdüm. İçeri girdiği an gömleğinin düğmelerini açtı.

"Çabuk olmamız lazım," dedi.

"Evet, hallediyorum." Kalbim güm güm atarak ve sırtımdan ter boşanarak çantamı karıştırdım. "Ah, baksana, kabloyu dışarıda bırakmış olmalıyım. Bir saniye."

İç çekti. "Öldüreceksin beni, dostum."

"Hemen geliyorum. Bir yere kaybolma."

Ses egzersizi yaparak soyunma odasında volta attı.

Az kalsın ona boşvermesini, mikrofonu sonra halledeceğimi söyleyecektim. Ama onun yerine, omurgamda gezinen suçluluk duygusunu bastırıp kapının sürgüsünü çektim ve onu orada, soyunma odasına kilitli bıraktım.

Sahnenin diğer tarafına koşarken oyunda neler olduğunu anlamak için birkaç saniyem vardı. Celeste elinde çiçeklerle, bir grup kızla birlikte dans ediyor ve kızlar başına bir duvak yerleştiriyordu. Bu kısmı filmde hatırlıyordum. Laurey ve Curly birlikte dans etmişlerdi ve sanırım bu her nasılsa evlenmek zorunda oldukları anlamına geliyordu ve kızlar evliliğin kokusunu aldıkları için de Laurey'nin bütün arkadaşları da onu lanetli rüya sahnesi düğününe hazırlamak için yardımına koşuyordu.

Tam karşı tarafımda peruğuyla duran Alice'e baktım ve sanki hiç varolmamışçasına çabuk gelip geçen bir an için yüzündeki endişeyi gördüm. Ama o an geçiverdi ve o soğuk maskesi etkisi artmış bir şekilde geri döndü. Tacı peruğunun üzerine yerleştirdi ve öne doğru bir adım attı.

Bu *Oklahoma!*'nin başka bir gösterimi olsaydı, Laurey rolündeki Celeste gerzek gibi koşuşturup gözleri kapalı bir şekilde, damadını (Curly) bekler ama sonunda karşısında onu alıp zavallı, hizmetçi karısı yapacak olan Jud'ı bulurdu.

Ama öyle olmadı çünkü Jud soyunma odasında kilitliydi ve Laurey/Celeste'i bir yığın kastan daha büyük bir dert bekliyordu.

Bulunduğum yerden Alice uçuk pembe elbisesi, sarı peruğu ve tacıyla ufak tefek ve zararsız görünüyordu.

Sonra sahneye çıktı.

Sahnenin arka tarafından gelip koro elemanlarının arasından geçti ki korodakilerin ayakları hareket etmeye devam ederken suratları, *N'oluyor?* diyordu. Sahne arkasındaki bütün teknik elemanlar ve oyuncular kafa karışıklığı içinde vızıldanırken Alice, Jud'ın bütün koreografisini taklit etti. Sahne, "Bunlardan hangisi buraya ait değildir?" bulmacalarına benziyordu ve Al'in uyumsuz parça olduğu apaçık ortadaydı. Koreografiyi, gözleri kapalı, damadını bekleyen, bir şeyden haberi olmayan Celeste'in yanı başına sokulacak kadar devam ettirdi. Teknik elemanlar aralarında tartışıyor, "Git al şu kızı oradan!" ve "Sen git al!" diyorlardı. Nihayetinde içlerinden biri şovu tamamen kesecek cesareti gösterdi.

Sahne amiri ortaya, "Belki kimse onu fark etmez," diye bir fikir attı.

Evet, yüzyılın başındaki Oklahoma'da balo kraliçesi gibi giyinmiş bir kızı kimse fark etmez.

Alice, Celeste'in önünde durup onun duvağını kaldırırken sahne arkasındaki herkes sustu. Celeste sıçradı; bu tam olarak Jud'a vermesi gereken tepkinin aynısıydı ama çok daha doğaldı.

Litrelerce ev yapımı sahte kan Alice ve Celeste'in üstüne yağarken Alice'in dudakları seyirdi. Yukarı baktım ve hayal meyal görünen ışık direklerinin üstünde oturan silueti gördüm; sadece orada olduğunu bildiğim için. Oyuncuların çoğu en kötüsünden yırtmıştı ama hiçbiri Celeste kadar fena yakalanmamıştı; tiz çılgılığı bütün salonda yankılandı.

Alice kırmızıya boyanmış bir halde Celeste'in karşısında duruyordu. Çok belliydi. Alice, Carrie'ydi. Stephen King'in *Carrie*'si.

Bir an için bütün dünya şoka girdi ve donup kaldı. Herkes bakakalmıştı ve kimse bir şey yapmadı. Orkestra hariç. Onlar çalmaya devam ettiler; sahnedeki manzarayı fark ettikçe her bir teker teker enstrüman bocalayana kadar. Alice gözlerini açtı ve kolunun, sahte kanla ıslanmamış tek yeriyle gözlerini sildi. Sonra dönüp doğruca bana koştu.

Siyah paltosunu sırt çantama tıktırmıştım ve kocaman, tüylü kahverengi battaniyesiyle onun için hazırdım. Battaniyeyi vücuduna sardım ve kaçtık. Uzun elbisesine takılıp durduğu için bizi yavaşlattı.

Ne kadar bitkin olduğunu fark ettiğimde neredeyse acil çıkışa gelmiştik. Düşünmeden eğildim ve kollarımı bacaklarına sarıp, hâlâ vücuduna sımsıkı sarılı battaniyeyle onu omzuma aldım. Alice sarsılarak öyle kahkahalar atıyordu ki bir an için ağladığımı sandım.

Acil çıkış kapısındaki boruyu kolumla ittim. Geo dışarıda bir at arabası gibi bizi bekliyordu. Alice'i hiçbir şey söylemeden ön koltuğa bıraktım ve hızla sürücü koltuğuna geçtim. Tam gaz bizim eve doğru sürdüm. Alice biraz öne eğilerek yolcu koltuğunu batırmamak için elinden geleni yapıyordu ama benim o kadar da umurumda değildi.

Kaçışımız temiz olmuştu. Telefonuma bir göz attım ve Dennis'ten bir mesaj gördüm. Anlaşılan o da kaçmıştı, ama onun deyişle durum şöyleydi: ORTALIK HAYVANAT BAHÇESİNE DÖNDÜ, OĞLUM.

Arabada Alice’le birlikte abartılı hareketlerle olanları tekrar anlattık. Yeniden çocukmuşuz gibi hissettim ve aramızdaki tek şey de hiçbir şeydi. Hikâyeyi her açıdan ele aldıktan sonra bir sessizlik çöktü. Tek düşünebildiğim, onu arabaya taşıırken sırtımda hissettiğim sıcak nefesi ve Nifty-Thrifty’deki prova odasında bana nasıl yaslandığı ve nasıl Quasipi Gölü’nden beri hiç öpüşmediğimizdi. Öpüşmemizin bahsi bile geçmemişti; her şeyi neredeyse uydurduğumu düşünmeye başlıyordum.

Alice yerinde duramıyor, koltuğunda sallanıyordu. Ben de aynısını hissediyordum; tamamen çılgınca bir şey yapmanın verdiği adrenalini. Sanki aynı anda çok fazla şey hissediyormuşum gibi zihnim meşguldü.

Evde ona annemin gözden çıkarabileceği bir plaj havlusu ve temiz bir kalıp sabun verdim. Üstümü değiştirmek için kapımı kapadım ve sonra kapıyı açıp, koridorun diğer tarafındaki banyoyu net görebileceğim şekilde yatağıma oturdum. Kapının altından yükselen buhar bir davet gibi beni çağırıyordu. Ama davet değildi.

Fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapmak için mutfağa gittim. Döndüğümde Alice tişörtlerimden biri ile beli büzgülü bir şortumu giymiş yatağımda oturuyordu. Bu gördüğüm en harika şeydi.

“Yedek kıyafetlerimi dolabımda unutmuşum. Senin için sakıncası olmaz diye düşündüm,” dedi, teni pembe ve hassastı. “Peruğu küvette bıraktım. Onu sonra atmamız gerekecek. Şurada biraz oturmam lazım.”

Yatağımda yanma oturdum ve sandviçimin yarısını ona verdim. Koyduğum süten sırayla yudumlar aldık. Sandviçi bittirdiğimizde Alice başını omzuma yaslayıp iç çekerek, hiçbir şey demeden bana teşekkür etti.

“Birkaç dakika uzanacağım,” dedi.

“Tabii. Uzan.” O uyurken boş bardağı mutfağa götürdüm ve peruğu attım. Bu anları görmezden gelip bu olmuyormuş gibi davranmak istiyordum ama gerçek şuydu ki onun ölüyor olması fazla gerçek olmaya başlamıştı.

Pazartesi sabahı Alice müdürün odasına çağrıldı. Celeste dışında kimse o olduğundan emin değildi, o yüzden bir şey kanıtlayamazlardı. Sonunda pek önemi de kalmadı. Ertesi gün akyuvar sayısı düştü ve bir ay hastanede yatması gerekecekti.

Onu ziyarete gittiğimde hemşireler odasına girerken takmam için mavi ameliyat maskesi uzatırlarken, ne olacağını bilen ve acıyan gözlerle bakıyordu. Uyanıksa bana okulu, insanların onun hakkında konuşup konuşmadıklarını ve neler söylediklerini soruyordu. Celeste ya da Mindi’den bahsettiğim her seferinde bir an için gözleri parlayarak bana bakıp, “Kaltaklar,” diyordu. Ve buna garip bir rahatlık veriyordu. Mayıs ayının ortasında Alice’in ateşi onu eve gönderebilecekleri kadar düştü. Minik bir eve hoş geldin partisi düzenledik; sanki bu iyi bir şeymiş ve ölmek üzere eve gönderilmemiş gibi.

Harvey

Şimdi

G eçen hafta bu vakitlerde Alice'lerin holünde dikilmiş, ondan bir seçim yapmasını istiyordum. Alice o beyinsizin ceketi içinde öylece dururken ben bir cevap bekledim ama cevap gelmedi. Nasıl oluyordu da hastalığının en kötü olduğu günler, bizim en iyi zamanımız oluyordu? Mantık bunun neresindeydi?

Pazar Yeri'yle ilgili en güzel şey hiçbir zaman sessiz olmamasıydı. Sürekli yazarkasaların, barkod okuyucuların sesi, müzik ve hiç durmayan bir insan sesi uğultusu vardı. Bu sabah, Dennis ve ben deponun raflarındaki konserve yiyecekleri market raflarına yerleştirmekle görevliydik.

“Sardalya.” Kelimenin bile ağzımda bıraktığı tat öğürme isteği yarattı.

“Aynen, dostum,” dedi Dennis, en eski tarihli konservele düzgün bir sıra halinde rafın ön tarafına yerleştirirken.

Pazartesi günü müdürüm Collin'den fazladan vardiya istemiştim ve Dennis iyi bir arkadaş olduğu için o da istedi. Boş

zamana ihtiyacım yoktu. Okulda ya da uykuda olmadığım zamanları geçirmemi sağlayacak, beyin uyuşturucu bir meşguliyete ihtiyacım vardı.

“Bunları niye satıyoruz ki zaten? Toplum sardalyaların iğrenç olduğuna dair ortak bir karara varmadı mı?” diye sordum.

“Kim alır ki bunları?” diye sordu benim soruma cevap vermeden. “Yani, belli ki birileri alıyor yoksa raflardaki eksiklerini tamamlıyor olmazdık. Esas soru, *neden* aldıkları.”

“Sardalya alan tek insan tipi Luke ve onun gerzek arkadaşları gibi tipler; onlar da öğrencilerin dolaplarına ve spor çantalarına dökebilmek için alıyorlar.” Bu doğrudu; hep oluyordu.

“Çözüm o kadar ortada ki yani... Sardalya satmayı bırak ve sardalyalamak da son bulsun,” dedi Dennis sanki dünyadaki açlık problemine çözüm bulmuş gibi.

“Sardalya-la-mak?” Güldüm.

“Kelime icat ediverdim işte,” dedi Dennis. “Aynen öyle yaptım.”

İşte Dennis bu yüzden benim en yakın arkadaşım; hayatımdaki diğer her şey bombok olsa da, o yine Dennis olarak kalırdı.

Sardalya kasasını bitirip ton balığına geçtik.

“Dün Alice’i sana bakarken gördüm,” dedi Dennis.

“Bu okul koridorlarında dolap gördüm demeye benziyor. Muhtemelen tesadüftür. Hem ilişkimizin durumu konusunda kendini gayet açık bir şekilde ifade etti.” Bu berbattı, ama en azından nihayet yapmıştı.

“Bilmiyorum,” dedi. “Belki en iyisi budur. Onun için bir sürü bok yedin ve...”

Yaşlı bir kadın arkamızdan, Dennis’in küfrüne, “Öhööm,” dedi.

“Halt,” dedi. Arkaya doğru, “Bir sürü halt demek istedim,” diye seslendi. “Abi, umarım müşteri hizmetlerine bir şey söylemez. Zaten iki ikaz aldım.”

Yaşlı kadının ardından bakıp omuz silktim.

Dükkânın ön tarafından birisi, “Dennis! On dakikadır dışarıda bekliyorum,” diye seslendi.

Debora kolunda kuru temizlemekten alınmış bir yığın giysiyle konserve yiyecek reyonundan hızla bize doğru yürüyordu. Kısa kesimli mısır püskülü gibi saçları her adımında hışırırdıyordu. Kalçasını saran, düz kesimli, siyah ve dizlerine doğru daralan bir eteğin içine sokulmuş, deniz yeşili dar bir gömlek ile sadece bakması bile ayaklarımı acıtan sivri uçlu ayakkabılar giymişti.

Dennis bana dönüp başını tavana kaldırarak yüksek sesli bir inilti koyuverdi.

Hiç selam bile vermeden Debora kuru temizlemeciden alınmış kıyafetleri Dennis’in göğsüne çarptı ve, “Al. Senin yüzünden geç kalacağız. On dakika içinde fotoğraf stüdyosunda olmamız gerekiyor ve bütün yeşil ışıkları yakalamazsam o yol on beş dakika sürüyor.”

Dennis bana baktı. “Aile fotoğrafı. Tamamen unutmuşum.”

Debora gözlerini kısıp daha yakına geldi. “Tıraş bile olmadın, değil mi?” Başını iki yana salladı ve iç çekti. “Git üstünü değiştir.”

Dennis dinlenme odasına doğru ilerledi ve Debora da peşinden gitti; ben de gittim. Her yıl eski şehir merkezindeki aynı fotoğrafçıda aile fotoğrafı çektirirlerdi. Bunu biliyordum çünkü fotoğraflar en yakın tarihli olanı en altta olmak üzere merdivenlerinin yanındaki duvarda asılıydı.

Annemle ben hiç gerçek bir aile fotoğrafı çektirmemiştik; sadece yılbaşlarında ve bazen de doğum günlerimizde çekilen fotoğraflarımız vardı.

Dennis dinlenme odasındaki minik personel tuvaletine girdi ve Debora ile ben de öğle yemeği yediğimiz masalardan birine oturduk.

Debora masanın ortasından bir peçete aldı ve kırıntıları muntazam bir yığın halinde bir araya getirdi. “Ee,” dedi, “nereye başvuracağını düşündün mü?”

Başımı yana eğdim. “Efendim?”

“Üniversite, Harvey.”

“Ha.” Son birkaç yıldır içinde gelecek hakkında pek düşünmemiştim. “Ne yapacağımı çözene kadar bir önlisans programına yazılırım herhalde.”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Sen?”

“Annem Cornell’den mezun, babam da Darmouth’dan. Şahsen benim gözüm Cornell’de.” Kırıntıları yakın kontrol altında tutarak minik yığınlar haline getirmeye devam etti.

Ellerini seyrederek gülümsedim. “Gireceksin. Hem oralara sen de giremezsen kimse giremez.”

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsedi. “Ya sen?”

Omzumu silktilim. “*Herhangi* bir üniversitenin beni kabul etmesini umuyorum sadece.”

“Ah, halledersin sen,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Akıllısın, yeteneklisin ve... Ben bu işleri bilirim. Düzgün bir okula giremezsen bunun tek sebebi başvurmamış olman olur.”

Arkama yaslandım. “Pekâlâ, başka neler biliyorsun Kâhin Debora?”

Gülümsemeye devam ederek gözlerini kapadı. “Gelecek cumartesi için planladığım üniversite fuarında köpükten, kocaman bir diploma kostümü giymeye gönüllü olduğumu görüyorum.”

Güldüm. “Hayatta yapmam.”

Gülümsemesi yayıldı ve ilk defa fark ettim ki gözlük takmamıştı. “Aa,” dedim. “Gözlük takmamışsın. Hoş olmuşsun.”

“Evet, lensler gözlerimi rahatsız ediyor. Sadece fotoğraflar için kullanıyorum.”

Başımı salladım.

Dennis’e “Haydi!” diye seslendi.

“Bi’ sakın ol, kardeş!”

Gözlerini devirdi ve kırıntı yığınınına döndü. “Bunu söylemek için bir yıl falan geç kaldım biliyorum ama Dennis piyanoyu bıraktığını söyledi.”

“Bıraktım. Bilmiyorum ya... Bir hayatım yokmuş gibi geliyordu.”

Kaşlarını kaldırdı. “Ne demek istediğini anlıyorum.” Duraksadı. “Müzikten pek anlamam. Ne çalışırsa onu dinlerim genelde ama senin hep iyi çaldığını düşünmüştüm.”

Dudaklarını seyirdi. “Teşekkürler.”

Dennis kapıdan fırlayıp, “Tamamdır,” dedi. “Bu yılki rengi kim seçti? Çünkü *iyi* görünüyor. Geçen yılki yanık turuncudan çok daha iyi.”

“Gidelim haydi,” dedi Debora.

“Görüşürüz, abi!” diye seslendi Dennis. “Öndekilere gittiğimi söylemem gerek.”

Ayağa kalkıp el salladım ama çoktan gitmişti. “Görüşürüz, Debora.”

Sallanan kapıdan çıkan Dennis’i takip etmeden önce arkasını döndü. “Hoşça kal, Harvey.”

Sandalyeme çöktüm. Dinlenme odasının kapısı ileri geri sallanıyordu. Az önce Alice’i bir kere bile düşünmeden muhabbet etmiştim. Geçen cumartesiden beri göğsümde hissettiğim düğüm o kadar büyük gelmemişti. Ve bunun için Debora’ya teşekkür borçluydum. Bana başka neleri unutturabileceğini merak etmekten kendimi alıkoyamadım.

Alice

Önce

Mezuniyet balosu listemde yoktu. Ama iki hafta önce hastaneden taburcu edildiğimden beri günlerim daha da sayılı gibi geliyordu. Asla gitmek istemeyeceğim türden bir şeydi; ta ki asla gidemeyeceğimi fark edene kadar. Mezuniyet balosu üçüncü ve son sınıflar ile onların partnerleri içindi ve ben henüz birinci sınıftaydım. Ama sorun değildi. Ön kapıdan girmeyi falan planlamıyordum sonuçta.

Kemoyla da işim bitmişti. Ya da onun benimle işi bitmişti. Her durumda kemoterapinin faydası olmamıştı. Aslında, son zamanlarda faydasından çok zararı dokunmuştu ve sağlıklı yerlerime de saldırmaya başlamıştı. Dr. Meredith kan sayımlarım ve bağışıklık sistemimle ilgili bir sürü farklı şey söylemişti ama benim konuşmasından anladığım tek şey şuydu: kemo eşittir kötü; şimdilik.

Kemonun artık bir seçenek olmadığını bilmek beni neredeyse rahatlatmıştı. Tedavinin bedelini ödediğimi biliyordum ama onun ağırlığından kurtulmak “yaşam kalitemi artırdı” ki

Dr. Meredith de diğ er tedavi seçeneklerinden bahsederken tam olarak bu kelimeleri kullanmıştı. Gerçi bizimkiler kararı bana bıraktılar ve ben de daha fazla almamaya karar verdim.

Ayakkabılarımız ellerimizden sarkarak Harvey’yle Shady Grove Country Club’ın arkasındaki golf sahasında yürüyorduk.

“Belki de çık giyinmeliydik,” dedi Harvey.

“İçeri girmiyoruz,” dedim. “Sadece görmek istiyorum, o kadar.” İstesek de bilet alamazdık. Sadece        ve son sı-nıftakiler bilet alabiliyordu ve partiyi basmak isteyebileğ im aklıma geldiğ inde biletler çoktan tükenmişti.

“Ne kadar yaklaşmak istersin?”

“Bilmiyorum; her şeyi görmeye yetecek kadar.” Gölü ar-kamızda bırakıp yeşil alanda yürüdük. Parti mekânı  n m z-deydi.  imler o kadar harikaydı ki ayakkabılarımı g le atmak istedim.

Hugley Lisesi’nin mezuniyet baloları her zaman golf sa-hasına bakan balo salonunda yapılırdı. Cam kapılar yerden tavana kadar uzanıyordu ve bayağı elbiseler giymiş kızlarla o elbiselere uygun kravatlar takmış oğlanlar süslü terasa dolu-şurdu.

Birkaç adım daha yaklaştım ve yere oturdum. “Buraya gel. Burası süper.”

Harvey yanıma oturdu; bacakları bacaklarıma değiyordu. “Annenin bu akşam dışarı  ıkmana izin vermesine şaşırdım.”

“Niye? Ne olur ki?  l r mıyım?”

Harvey başını diğ er yana çevirdi.

“ zg n m,” dedim. “Ne demek istediğ imi biliyorsun.”

Bacağıma dokunarak, “Üzülme,” dedi.

Derin anlamı olan bir şeyler söylediğimi söyleyebilmek isterdim, ama öyle olmadı. Orada oturup, Hughley Lisesi’nin üçüncü ve son sınıf öğrencilerinin, âşık olup ayrıldığını; evet deyip ve hayır dediklerini; bir şeyden vazgeçip ve bir şeye tutunduklarını izledik. Bazı çiftler karanlığa karışırken, diğerleri, mezuniyetin ve balonun verdiği gerginlik ilişkilerindeki çatlaklardan içeri sızarken terasta kalıp birbirlerine bağıldılar. Fotoğraf çektiirmek için poz veren ve çemberler çizerek dans eden gruplar da vardı. Her sahneye serpiştirilmiş, akşam boyunca yerleşebileceği bir yeri bulmaya çalışan birkaç yalnız da vardı. Her biri bu geceye dair birbirinden tamamen farklı bir anıyla oradan ayrılacak olan bütün bu insanlar, tek bir çatı altında, aynı partiyi paylaşıyordu.

Harvey ve ben orada, yalnızca bizim için sergileniyormuş gibi gelen bir gösteriyi izleyen seyirciler olarak oturuyorduk.

“Balo kavalıem olduğun için teşekkür ederim,” dedi bir süre sonra.

Gülümsedim. “Yok artık. Bu bir randevu değil. Sadece gerçekten mezuniyet balosuna gideceğin zaman için bir alıştırtma.”

Gümbür gümbür dans müziği ve kızların bağırışları yankılanarak bize kadar geliyordu.

“Tabii,” dedi. “Sanırım mezuniyet balosuna en fazla bu kadar yakın olabilirim.”

Çimlere uzandım. “Baloya gitmek zorundasın, Harvey.”

“Ne zamandan beri balo komitesindesin sen?”

“Gitmezsen, yaşlı ve iğrenç olduğun zaman karınla veranda oturup keşke mezuniyet baloma gitseydim diyeceksin.”

Hâlâ oturduğu yerden dans edenleri izlemeye devam etti. “Eğer hasta olmasaydın böyle söylemezdin.”

“Evet,” dedim, “ama hastayım ve senin de bütün bunlardan bir hayat dersi falan çıkarman gerekmiyor muydu?”

Cevap vermedi.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. “O kocaman afişte ne yazıyor?”

Harvey gözlerini kıstı. “‘Yeryüzünde Cennet’, balonun teması.”

Güldüm. “Can sıkıcıymış.”

“Cidden,” dedi Harvey.

“Celeste sana ne yaptı?” diye sorana kadar orada öylece ne kadar oturduk bilmiyorum.

Kollarımla gözlerimi kapadım. Harvey’yi hâlâ görebiliyordum. Ondan saklayacak bir şeyim yoktu ama sır saklamaya çok alışmıştım. “Luke’la yatıyordu.”

“Ha. Duymuştum galiba.”

“Ve bunu yüzüme vurdu.”

Dönüp yüzüme baktı. “Bunun intikamını Luke’tan almamış mıydın?”

“Hayır,” dedim. “O görmesini istemeyeceğim bir şey gördü ve gidip bunu Celeste’e anlattı.” Luke muhtemelen baldıydı. İkisi de oradaydı muhtemelen. Berbat hissetmelerini diledim. Partiden gelen müzik, sözlerini tam olarak anlayamadığım daha yavaş bir parçaya geçti.

Harvey bana doğru eğildi. “Ne gördü?”

Harvey'nin annemle ilgili olayı bilmesini istemiyordum. Annemi o kadar çok severdi ki bunu mahvetmek istemedim. Ayrıca bir yandan da kendimi aptal gibi hissediyordum. Harvey'nin yalnızca bir ebeveyni varken, ben kalkmış benimkilerden biri bir hata yaptı diye söyleniyordum.

Doğrulup Harvey'ye döndüm. "Dans et benimle. Lütfen."

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tutarak, teninin sıcaklığının damarlarımda gezinmesine izin verdim.

"Biraz daha yaklaşmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, böyle iyi."

Ellerini kalçama koydu ve ben de kollarımı boynuna dolarken onun bedenine gömüldüm.

Ölmenin bu kısmı iyi hissettiriyordu; boş vermek. Her şeyi daha kolay bir hale getiriyordu. Boğazını izleyerek, "Beni öpebilirsin," dedim.

Başımı kaldırdım ve dudakları benimkilerle buluştu. Öyle sessiz ve yumuşaktı.

Dans ettik ve benim bedenim yorulduğunda, o beni tuttu. Her dansımı Harvey'yle etmek istedim. Ve başka hiç kimseyle dans etmemek. Bu beni ilk defa korkutmadı.

Harvey.

Şimdi

O na bir seçim yapması gerektiğini söyleyeli on iki gün olmuştu. Debora'yla konuşmak, içimi kemiren acıyı hafifletiyordu, ama o rahatlamayı kendi başıma sürdüremiyordum.

Dennis'lerin arka bahçelerinde gizli bir köşe vardı –anne babasının kulübesinin arkasındaki küçük bir alan– ve burayı bulmamız yıllarımızı almıştı.

Dennis bir bira açıp bana uzattı.

Bir yudum aldım. Ve derhal tükürdüm. “İyy, iğrenç! Sıcak bu!”

“Yani doğrudan buzdolabındaki altılı biralardan çalmak pek kolay değil, nankör herif. Billy bana sadece depodan bira araklayabiliyor, o yüzden katlanacaksın.” Dennis geçen yıl boyunca bize Pazar Yeri'nden bira bulabileceğini söyleyip durmuştu ama ilk defa buna kalkışmıştı. Herkes depo müdürü Billy'nin, hasarlı altılı bira paketlerini yirmi bir yaş altındakilere hep sattığını söylüyordu ama ben sormaya hiç cesaret edememişim.

Gözlerimi devirdim ve tadının ne kadar boktan olduğunu saklamak için hiç çaba göstermeden biradan bir yudum daha aldım.

“Alice’le konuştun mu?”

“Sence?”

“Peki,” dedi. “Şurada iki dakika şeytanın avukatı olayım, tamam mı? Siz çıkıyor muydunuz ki? Seni aldatmış falan değil yani.”

“Eh, hayır. Teknik olarak değil ama benim hislerimden haberi var ve onun da aynı şeyleri hissettiğinden çok eminim.”

“Öyle bir şey söyledi mi?”

En çok beni özleyeceğini söylemişti ama şimdi bir yere gitmiyordu. Doğum gününün olduğu gece söylediğim, “Seni seviyorum”u geri alabilseydim keşke, ama geri alsam bile etkisi azalmazdı. “Bilmiyorum. Söylemedi herhalde.”

Dennis birasından bir yudum aldı ve sanki, *ah, evet, dostum, beni bu ikilemden kurtardığın için sağ ol*, demem gerekiyormuş gibi omuz silkti.

“Sanki hayatına devam etmen gerek gibi geliyor bana, anlıyor musun? Belki birileriyle çıksan falan...”

Omuz silktim. Ama haklıydı. Onu unutmak için kendimi zorlamalıyım çünkü kendiliğinden olacak şey değildi.

Konuyu değiştirip, “Üniversite sınavına girdim,” dedi. “Söylemiş miydin?”

Başımı salladım.

“Fena çaktım. Yani bizimkilerin standartlarına göre. Yarıyıl tatilinden sonraki ilk cumartesi başlamak üzere her hafta sonu üç saatlik üniversite sınavı kursuna gönderecekler beni.”

“Kötüymüş.” Ben üniversite sınavlarını düşünmemiştim bile ama herhalde girmek zorunda kalacaktım. Üniversitede tam olarak ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama zaten işin yarısı da bunu bulmak değil miydi?

Bilmiyorum. Alice’e buraya kadar demiştim ama onu hayatımın denkleminde nasıl çıkaracağımı hâlâ bilemiyordum. Onu unutmış olmak istiyordum. Ve onu içermeyen planlar yapmak istiyordum.

Debora kulübenin ön tarafından, “Dennis?” diye seslendi.

Dennis, “Birayı sakla,” diye fısıldadı.

“Ha, tamam.” Elimdeki tenekeyi kafama diktim ve kapalı olanları da tişörtümün altına soktum.

Debora köşeden başını uzatıp, “N’apıyorsunuz burada siz?” diye sordu.

Dennis’in “Seni ilgilendirmez,” dediği anda, “Konuşuyoruz,” dedim.

Birkaç adım yaklaştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Annem ödevini yapıp yapmadığını soruyor.”

“Öfff. Herhalde yaptım.”

Debora ayağıyla toprağa vuruyordu.

“Tamam,” dedi Dennis. “Yapmadım. İki dakikaya geliyormuş de.”

Debora eve gitmek üzere arkasını döndü. “İkiniz de ucuz bira kokuyorsunuz.”

Güldüm ve tenekeleri tişörtümden kucağıma saldı.

“Anneme söyleme!” dedi Dennis bağırmaıyla fısıltı arası bir sesle.

Kalan birkaç tenekeyi de kafaya diktik, Dennis boş kutuları çitin üstünden yan komşunun bahçesine fırlattı. Bir paket sakızı paylaştık ve geceyi başarılı saydık.

İçeride, Bayan Yates Dennis'i mutfakta köşeye sıkıştırdığında, ben de ön kapıdan sıvıştım.

Salondan geçerken Debora'nın kanepede, bir ayağını altına alarak oturmuş, Hilary Clinton'ın kalın bir biyografisini okuduğunu gördüm. "Hafif bir şeyler okuyayım mı dedin?" diye sordum.

"Aynen," dedi kitabı havaya kaldırarak.

Debora'yı hiç kıyafet kataloglarından fırlamış gibi durmayan bir şeyin içinde görmemiştim, ama bu akşam sadece sıradan bir eşofman üstü ve kot giymişti. Ona dair her şey, daima aşırı şekilde net ve katı görünürdü ama okuma lambasının yumuşak ışığı altında çene hatları o kadar da keskin değildi ve şakaklarındaki hafif kıvrıkcık bebek tüylerini görebiliyordum.

"Bir yerlere gitmek ister misin? Haftaya falan mesela?" Sözcükler, bir şey yapamadan ağzımdan çıkmıştı.

Kanepeden hızla kalktı. "Olur," dedi ve dudaklarını ısırdı; sanki gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. "Evet, haftaya olabilir. Beni ararsın."

"Okulda da konuşabiliriz," diye önerdim.

"Ha, evet. Tamam, okulda konuşuruz."

"Okulda," diye tekrarladım.

Ön kapıdan çıkıp sokağa park ettiğim arabama yürüdüm. Debora hoş ve akıllıydı ve bir şeyler denemek istiyordum. Bir şeyler denemek zorundaydım. Alice'i sevmekten vazgeçemiyorsam, en azından onsuz yaşamayı öğrenmek zorundaydım.

Harvey.

Şimdi

“E e, Debora, bu yıl Arap Birliği Uygulaması’na mı katılıyorsun?” diye sordum.

“Evet. Bu yıl baş delege olacağım.” Debora peçetesini kucağında katladı; bana sanki bunu milyonuncu kez yapıyormuş gibi geldi.

“Ah. Peki, ülke falan seçtiniz mi? Birleşmiş Milletler Uygulaması gibi bir şey mi bu da?”

“Sayılır,” dedi. “Ama aslında konu sadece bir ülke seçmekten daha fazlası. Bu yıl çok stratejik bir şey yaptık ve Cibuti ülkesini temsil etmeye karar verdik. Biraz riskli ama de-geceğine inanıyorum.”

“Anlıyorum.” Başımı salladım. Debora’yı Prespa’s’a götürmüştüm. Çok kalabalık değildi ama Debora’nın ses seviyesinden bunu anlamak mümkün değildi. Sesi yüksekti –oturduğumuz bölmede biraz yerime gömüldüm– kalabalık yerlerde muhabbet etmeye çalışırken kullandığınız ses kadar yüksekti. Ama gömlek giymiştim ve arabamın arkasındaki gazoz kutu-

larını temizlemiştim, yani bu kesinlikle bir randevuydu. İlk *gerçek* randevum.

“Geçen yıl Birleşik Arap Emirlikleri’ni temsil eden delegasyon bizdik, ama bu çok amatörce bir hareketti. Yani herkes BAE olmak ister,” dedi gözlüğünü burun kemerinin üstünden ittirirken. “Neredeyse Birleşmiş Milletler Uygulaması’nda Birleşik Devletler olmak kadar beklendik bir şey.” Güldü. “Sen ne demek istediğimi biliyorsun zaten.”

“Evet, bilmez miyim.” Hayır, en ufak bir fikrim bile yoktu.

Neyse ki Debora ile Dennis tek yumurta ikizi değillerdi; tek yumurta ikizlerinin kız-erkek olması mümkün müydü zaten? Sorun şuydu ki akraba oldukları hâlâ *görünüşlerinden* anlaşılıyordu ve bu da işleri biraz garipleştiriyordu; özellikle de onu gecenin sonunda nasıl öpebileceğimi planlamaya çalışırken. Ama sonra Debora konuşurken, ben Dennis’in ne kadar aylak olduğunu ya da öyleymiş gibi yaptığını –çalışmasına gerek olmayan zekilerdendi– ve ikisinin gerçekte ne kadar farklı olduğunu hatırlıyordum.

Tatlı gelene kadar münazara stratejileri ve üniversite sınavına hazırlık kurslarının öneminden başka pek bir şey konuşmadık. Konuşma oranımız 10’a 1’di. Debora 10, ben 1. Pazar Yeri’ndeki konuşmamızda sanki laf lafı açmıştı ama bu akşam o bütün randevu için bir programla gelmişti ve bana bir kopyasını da göndermemiş gibiydi.

Garson, buraya Alice’le geldiğim zaman bize bakan aynı kadındı, Debora’nın cheesecake’i ile benim tiramisumu masaya

koydu, Debora büyük bir yudum su içip boğazını temizledi. “Neden bana çıkma teklif ettin, Harvey?”

İyi haber, ağzım tiramisuyla dolu olduğu için bu direkt soruyu değerlendirecek zamanım olmuştu. Kötü haberse, beni öyle gafil avlamıştı ki randevumuzun şu ana kadarki en güzel kısmının, tiramisunun, tadını çıkaramıyordum. “Yani, Debora, pek çok batı toplumunda erkek bir ergen dişi bir ergeni çekici bulduğu zaman, flörtlerinin detaylarını netleştirmeden önce, giriş niteliği taşıyan pek çok randevuda kendisine eşlik etmesini teklif eder.”

“Yani benden hoşlanıyorsun ve birbirimize kız arkadaş-erkek arkadaş demeden önce beni randevuya çıkarmak istiyorsun, öyle mi?”

Saniyeler içinde bir Rhodes on altı yaşında bir genç kıza dönüşmüştü. “Evet, öyle bir şey,” dedim.

Bunu bir dakika değerlendirdi. “Neden ben?”

“İltifat peşinde misin yoksa, Debora? Güzelsin ve bilirsin, bir şeylerde iyisin. Bütün gecemizi seni çıkılabilir biri olduğuna ikna etmekle geçirmeyeceğim.”

Bunu yutmamıştı. “Sadece amaçlarını anlamaya çalışıyorum.”

Tek amacım Alice’i atlatabilmek ve belki de bu süreçte biriyle tanışmaktı. Debora’dan hoşlanıyordum ve onunla birlikte olmanın bana her sürekli bir dağa tırmanıyormuşum gibi hissettirmemesini seviyordum. O, Alice’in olmadığı her şeydi –dolaysız, karmaşasız, güvenilir– ve belki bütün bunların Alice’i unutmamda bana yardımcı dokunabilirdi. Ayrıca gidip Alice’in bir taklidini aramak da istemiyordum.

Sessizliğimi cevap vermeyeceğim şeklinde yorumlamış olmalıydı çünkü, “Alice için gerçekten çok mutlu olmalısın. Gerçekten inanılmaz bir şey,” dedi.

Pencereden dışarı, yalnızca birkaç hafta önce Alice’le püştüğümüz otoparka baktım. “Evet, inanılmaz biri.” Hemen düzelttim. “*Bir şey*. Son derece inanılmaz bir şey.”

Debora ne eğildi; cheesecake’ine henüz dokunmamıştı. “Harvey, ben akıllıyım. Bana katılman ya da akıllı olduğumu söylemene ihtiyacım yok. Ortalamanın üzerinde olduğumu biliyorum. Belki bu kendini beğenmişlik ya da kibir olabilir, ama gerçek. Ama ben ve benimle aynı özelliklere sahip insanlarla aramda bir fark var; ben insanların hallerinden de anlarım. Etki ve tepkileri görürüm ve Alice bir etki gösterdiğinde, sen tepki veriyorsun.” O konuştukça dudaklarının konuşurken kıvrılmasının ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim. “Bu kadar basiretli olmasaydım bile senin şık ya da sevdalı ya da Alice’le arandakine ne diyorsan öyle olduğunu grebilirdim. Senden hoşlanıyorum. Hoşlanmasam burada olmazdım ama merak ediyorum. O kadar merak ediyorum ki öğrenmem gerek: Neden, Harvey, neden bu akşam beni yemeğe çıkardın?” Suyundan bir yudum ve cheesecake’inden bir lokma aldı.

Biraz büyülenmiş bir halde, alt dudağımı ısırarak öylece oturuyordum. Onda bir şey vardı; dış politikadan ya da küresel ısınmadan bahsetmediği anlarda, benim nasıl tarif edeceğimi bilemediğim şeyleri mantıklı bir şekilde ifade edebiliyordu. Ve evet, belki Debora, Alice konusunda beni zorluyordu ama bana değil de *benimle* konuşması hoşuma gidiyordu. Bana bunu

çat diye sormuş olması ve benden yalnızca kendi sunduğu dürüstlüğü beklemesi hoşuma gidiyordu.

Debora'yı her zaman üçüncü kişi olarak tanımıştım. Dennis'e giderken onun odasının kapısının önünden geçtiğim kişiydi. Dennis'in, onun hayatını mahvettiğini düşünmediği zamanlarda okulda konuştuğu kişiydi. Debora'nın ne zamandan beri, kısa süredir mi yoksa epeydir mi benden hoşlandığını merak ettim. Gözlerimi kırptığımda Alice'i evinin kapısında, içinde tişört olmadan, üzerinde o çocuğun ceketıyla dururken gördüm. Görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım.

Debora bana karşı dürüst olmuştu ve söyleyeceklerimin henüz doğru olup olmadığından emin olmasam da, doğruymuş gibi hissettim ve bu yüzden, "Ben de senden hoşlanıyorum, Debora," dedim.

Sanki hareket edebilirmiş gibi cheesecake'ine bakıyordu. "Alice n'olacak?"

Ona yalan söylemek ve Alice'i o şekilde sevmediğimi söylemek istedim, ama yapamadım. "Bilmiyorum. Ama Alice'le yemekte değilim. Buradayım çünkü senden hoşlanıyorum. Bu iyi bir cevap olmayabilir ama sana yalan söylemeyeceğim."

Başını kaldırdı. "Yalan söylemek yok. Söz mü?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Peki bu çıkmak sayılıyor mu şimdi?"

Neredeyse gülüyordum ama kendimi tuttum. Onu utandırmak ya da sanki bunu sorması yanlış bir şeymiş gibi hissettirmek istemedim. Gülümseyerek, "Yani benim kız arkadaşım mısın gibi mi? Bilmiyorum." Duraksadım. "Olmak ister misin?" Göğsümdeki ağırlık kalktı; sanki araba kullanmaktan

korkan ve bir anda açık yol ile arasındaki tek engelin kendisi olduğunu fark etmiş biri gibi. Daha önce hiçbir kıza bu soruyu sormamıştım. Alice'leyken ya hep ya hiçti. Arası yoktu. Bu aşamaları yaşamak iyi hissettiriyordu. İlginç olan şey, bunların Debora'yla kolay olmasıydı.

Masanın altında ayağı zıpladı ve dudakları, gülümsemesini saklamaya çabaladığı zamanki gibi oldu, o kadar ki kenarları titriyordu. "Evet," dedi. "Deneyelim."

Tatlılarımızı bitirdik ve ayağım onunkine değdiğinde geri çekmedi. Hesabı beklerken Debora telefonuyla ilgileniyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bakışlarını ekrandan kaldırmadan, "Sana haftalık programımı gönderiyorum. Senin de bana göndermen gerek," diye cevapladı. Başını kaldırdı. "Programın haftalık olarak istikrarlı mı? Dennis'inki öyle."

Dennis. Birkaç gün önce öğle yemeğinde ona randevumuzdan bahsetmiştim. Nihayet şaka yapmadığımı anladığındaysa bana Debora'yla çıkmak istiyorsam aklımı kaçırmış olduğumu söyledi. Ama dün akşam, işten çıktığımızda birlikte arabama yürürken, "Baksana, Debora'nın zır deli olduğunu düşündüğümü biliyorsun ama onu Alice trajedine sürüklemeye çalış, tamam mı?" Başımla onayladım ve sanki her şey normalmiş gibi eve gittik.

Garson para üstümü getirdi.

"Ee, evet," dedim. "Öyle sanırım."

"Harika."

Debora'yı eve bıraktığımda, ön kapılarına çıkan merdivenlere yönelmeden önce elini tuttum. Onu öpmek istiyordum

ama Dennis'in beni ikiz kız kardeşini öperken görmesi riskini göze alamadım. Onu yemeğe çıkaracağımı biliyordu ve öyle korumacı falan da değildi ama bundan ölesiye tiksinebileceğini düşündüm. Alice olsa yapacağım gibi bileğine ya da yüzüne dokunmadım. İkisinin aynı bölgeyi paylaşmasına henüz hazır değildim. Debora'nın ellerini ellerime alarak eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudaklarımı biraz araladım ve o da araladı ama sadece, "İyi geceler, Harvey," diye fısıldamak için.

Alice.

Önce

İnsanların yazın hamile olmanın korkunç olduğunu söylediğini duymuştum ama o kanserle karşılaştırılamazdı bile. Nem, hastalığımın en minik yan etkilerini bile artırmıştı. Burun kanamaları, kanlı diş etleri ve sızlayan kemiklerle her zaman ya donuyor ya da yanıyor olmam, hiçbir zaman rahat edemediğim anlamına geliyordu. Hatırimda kalan yaşam yıllar önceymiş gibi geliyordu. Sona yaklaşmak böyle hissettiriyordu. Belki bu bir savunma mekanizmasıydı ama her şey ve herkes uzak geliyordu. Harvey bile. Mezuniyet balosu gecesinin üstünden bir ay geçmişti ama sanki bambaşka bir hayatta olmuş gibiydi; yaşanmaya değer bir hayatta.

Her gün aynıydı: uyu, yemek ye, televizyon izle, kus. Ve acı. Hep acı. Dr. Meredith acılarımı hafifletmek için değişik bir ağrı kesici kokteyli denemişti. En çok işe yarayan ilaçlar hep beni bayıltıyor ve olmadığım birine dönüştürüyordu. Ve o zaman bile ilaçla geçmeyen ağrılarım oluyordu. Sanırım hayatta hissedilmek zorunda olunan şeyler vardı. Bazen hisset-

tiğim rahatsızlık iyi oluyordu çünkü bana eğer böyle bir acıyla yaşayacaksam hayatımın buna değmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Benim buna layık olmam gerekiyordu. Ve son zamanlarda yaptığım hiçbir şey bana kendimi herhangi bir şeye layık hissettirmiyordu.

Verandada oturmuş, boğucu sıcakın kemiklerimi ısıtmasını umuyordum. En azından saçlarımın sıırıslıklam olmasıyla ilgili endişelenmeme gerek yoktu; bu avantaja her zaman sahiptim. Kemoyu bıraktığımdan beri saçlarım minik tutamlar halinde tekrar uzamaya başlamıştı ama o kadar berbat görünüyorlardı ki tıraş etmeye devam ettim. Gözlerimi kapatıp vücudumun, mahallemin gürültüsünü duymasına izin verdim; birkaç ev ötedeki havlayan bir köpek, bir sokak ilerideki bir çim biçme makinesi, sokağın karşısındaki kaldırımlara su serpen fiskeye.

“Ama an-ne!”

“Courtney, üzgünüm, yapabileceğim bir şey yok.”

Dikkatim seslere yönelince gözlerimi açtım. Yan komşumuzun kızı dudağını bükmüş, saf bir sekiz yaş hoşnutsuzluğuyla kollarını kavuşturmuş duruyordu. “Onu öldürecekler ve senin suçun olacak.”

“Courtney, geçen hafta klimamız bozuldu ve tamiri de epey pahalıya patladı.” Bayan Porter’ın bir kıtaya yetecek kadar sabrı vardı. “Önümüzdeki ayın on beşindeki maaşımı almadan sahiplenme bedelini ödeyemem.” Bayan Porter sokağımızdaki tek kiralık evde oturuyordu. Ev, Bay ve Bayan Eugene’e aitti. Birkaç yıl önce ikisi de bakımevine yerleşmişti ve çocukları da evi kiralamaya başlamışlardı. Sokağın çoğu hâlâ değişen kiracılar konusunda çok kızgındı.

“Ama... ama barınaktaki kadın eğer kimse sahiplenmezse onu yarın saat ikide uyutmak zorunda kalacaklarını söyledi!”

“Paramı almadan seni barınağa götürmemeliydim ve gerçekten çok üzgünüm ama on beşine kadar elim kolum bağlı.”

“Senden nefret ediyorum,” diye hıçkırmaya başladı Courtney. Sesi neredeyse mahçup çıkıyordu; sanki onu buna annesi zorlamış, Courtney’nin annesinden nefret etmesi kaçınılmazmış gibi. Ayaklarını yere vurarak bağırdı ve minik elindeki ilanı buruşturup sokağa fırlattı. Bayan Porter pes ederek çok küçük ve çok öfkeli kızının arkasından eve girdi.

Sokağa doğru yürüdüm, posta kutumuzu geçtim ve buruşuk ilanı yerden aldım. Yumruklarımı kalçama koydum, gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne çevirdim, sadece nefes almak için.

Eve döndüğümde soluğumu düzenlemek için birkaç dakika bekledim. Nihayet salondaki kanepede oturup ilanı inceleyebildim. Kâğıt kırışık, kirli ama okunabilir durumdaydı. Sehpanın üzerinde kâğıdı düzelttim ve bilgileri okudum. Sahiplenme bedelinin altında, tüyleri yoluk yoluk siyah bir Pomeranian’ın düşük çözünürlüklü bir fotoğrafı vardı. Çok tatlıydı; üzgündü ama yine de çok tatlıydı. Adı Golyat ve ağırlığı iki kiloydu. İroniyi takdir ettim.

Hızlı aramalarımındaki ikinci kişiyi aradım ve altıncı çalışınca telefonu açtı. Altı kere çalsa benim telefonum telesekretere düşerdi.

“Harvey, gelip beni alman lazım.”

“İşteyim,” diye fısıldadı. Elleriyle sesini susturmaya çalıştığını duyabiliyordum.

“Biraz acil bir mesele.”

“İyi misin?” diye sordu sesi biraz yükselerek.

“On beş dakika içinde beni almazsan iyi olmayacağım. Verandada oturuyor olacağım. Arabayı kapıya mümkün olduğunca yakına çek. Berbat bir gün geçiriyorum.”

“Al, uyan.”

Gözlerim gönülsüzce açıldı. Harvey’nin eli sırtımı sıvazlıyordu. Bacaklarım göğsüme çekili, bir yanağım dizlerime dayalı bir şekilde sundurmanın altında oturuyordum. Salyamı bacaklarımdan silerken elimdeki ilanı Harvey’ye verdim.

“Ne bu?”

“Bu, karşılığında övgü almadan, birisi için güzel bir şey yapmam oluyor.” Her şeyin bir ilki vardı.

“Peki,” dedi dudaklarında soluk bir gülümsemeyle.

“Paramı evde unuttum. Benim için gidip alır mısın?” Hırıldadım. Herhangi birinin beni böyle görmesinden nefret ediyordum ve Harvey de rahatsızlığımın ona ne kadar acı verdiğini gizlemekte çok kötüydü. Tek söz söylemeden kapıyı açtı.

“Sutyen çekmecedeki kahve kutusunda.”

“Biliyorum,” diye seslendi.

“İki yüz yeter.”

“İki yüz papel geliyor.”

Harvey döndü ve yardım etmek için elini uzattı. Onun beni kaldıracığına kaslarımın kaldıracığından daha çok güveniyordum. Vücudumdaki her eklem ayağa kalkmamam için yalvarıyordu. Beni Geo’sunun yolcu koltuğuna oturturken eli belime kaydı.

O direksiyona geçince, “Swanson Caddesi’ndeki barınak,” dedim.

Uyumadım ama yol boyunca gözlerim kapalıydı.

On dakika kadar sonra, “Geldik,” dedi Harvey.

Harvey’nin arabasındaki klimadan gelen soğuk hava içimi üşütmüştü. Arabanın yan aynasındaki yansıma baktım. Elmacık kemiklerim fırlamıştı –kemoterapinin verdiği maymun yanaklarından sonra bu da bir ilerlemeydi– ve gözlerim kafatasıma gömülmüş mavi çakıltaşları gibi görünüyordu. Çatlak dudaklarım acıyordu. Torpido gözünü açıp dudak kremi bulana kadar karıştırdım. Ağzımın içi kuruydu ama suyla giderilecek bir şey değildi. Birkaç hafta önce diş etlerim kanamaya başlamıştı ve rahatsız ediciydi. Aslında, hayır, rahatsız edici değildi. Sefil bir durumdu. İğrençti de. Gerçekten iğrenç.

“Oyun planımız nedir, Al?”

“Ben kanserim. Oyun planına ihtiyacım yok.”

“Peki, o zaman bu köpeği sahiplenmeye çalışırsan, ki öyle yapacağını varsayıyorum, o zaman bunu yapabilmek için en az on sekiz yaşında olman gerektiğini *anlıyorsun* değil mi?”

“Biliyorum.”

“Peki bir planın var mı?”

“Hı hı.”

“Peki ben, herhangi bir şekilde bu planın bir parçası mıyım?”

“Sen planın tekerlek kısmısın. Sen benim beyaz atlı şoförüksün, Harvey.” Uzanıp onu yanağından öptüm. Cebini karıştırıp paramı buldu ve açık bekleyen avucuma yapıştırdı. Teşekkür edercesine gülümsedim ve arabadan çıktım.

Barınağın sinir bozucu derecede ağır metal kapısını açarken Harvey seslendi. “Lütfen sana bir kafes falan versinler. Hayvanın arabamı kendi bölgesi ilan etmesini istemiyorum gerçekten.”

Başparmağımı kaldırarak onayladım.

Kapı arkamdan kapandıktan sonra, kendime son anda bir renk verme çabası olarak nemli yanaklarımı cimcikledim. İçerinin kokusu burnumun direğini sızlattı; o keskin, hayvan-barınağına-özgü-çamaşır-sulu-dışkı kokusu. Midem altüst oldu.

“Selam, Allyster,” deyip, bu akşamüzeri çalışanın o olduğuna şükrederek resepsiyona doğru ilerledim. Allyster yetmişlerinin başında, emekli bir veterinerdi. Florida’da keyif çatmak yerine günlerini burada, kimsenin istemediği hayvanlarla ilgilenerek geçiriyordu.

“Şu gelene de bak! Kulübelerde daha bir saniye önce bir curcuna olmuştu; sebebini şimdi anladım.” Başparmağıyla omzunun üzerinden arkasındaki kulübeleri işaret etti. “Senin geleceğini anlamış olmalılar.”

Ben çocukken baktığımız hamster dışında hiç evcil hayvanımız olmamıştı ama annem avukat olduğundan beri, Allyster’ı tanıyordu. Miras hukukunda çalıştığı zamanki ilk müvekkiliydi. Şimdi genel davalara baksa da Allyster annemi çok sevdiği için yeni firmasında da onun müvekkili olmaya devam etmişti. Her yılbaşında bizimkilere bir şişe şarap ile bir kutu patlamış mısır ve bana da yirmi dolarlık bir çek yollardı.

“Annem beni...” Adını hatırlamaya çalışıyormuş gibi duraksadım. “Golyat mıydı? Onun için yolladı. Sekreterinin oğlu için istiyor. Çocuk epeydir bir köpek için yalvarıyormuş, sek-

reteri de anneme nihayet ikna olduğunu söylemiş; annem de onlar için hoş bir şey yapmak istedi.”

“Hem de tam zamanında! Yarın öğleden sonra vakti doluyordu. Biliyorsun,” dedi, “Bir gün anneni de bu çocuklardan birini almaya ikna edeceğim.” Gözlerini kıstı. “Annen arabada mı?”

“Değil, gelemedi,” dedim alt dudağımı bükerek.

“Onu arayabilir misin? Belgeler için on sekiz yaşında olman gerek. Sahiplendirme işlemini onun için telefonda da onaylayabilirim, sorun değil. Tabii bir istisna olarak.”

“Hay sıçayım,” dedim.

Allyster buna güldü. Yaşlı herifler kızların küfretmesine bayılır. Çok acayip bir şey.

“Annem bütün gün mahkemede, Allyster.”

İç çekti ve ben saldıracağım anın bu olduğunu biliyordum.

“Benim almama izin veremez misin? Sadece bu seferlik? Safkan ve çok da küçük. Haydi ya.” Sanki orada saç bulmayı bekliyormuşum gibi kel kafamı okşadım.

Sağa sola bakındı ve bana döndü. “Ah, peki,” dedi parmağını önümde sallayarak. “Bu ufaklığın uyutulduğunu görmeyi hiç istemem. Aramızda kalacak ama?”

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Dosyayı tezgâhın üstünden bana doğru ittirdi, ben de gerekli formları doldurdum. İşim bittikten sonra da banknotlarımı düzelterip yüz elli dolarlık sahiplenme bedelini ödedim. Allyster gerekli işlemleri tamamlayıp bir dakikalığına kayboldu ve sonra minik bir karton eve benzeyen beyaz bir taşıma çanta-

sıyla döndü. Kutunun iki tarafında da büyük, kırmızı harflerle şöyle yazıyordu: *HAYVANIM BENİM DOSTUMDUR*.

Allyster onu bana verirken kutu sallanıp titredi. Omzumu sıktı ve bana sadece yetmiş yaşındaki insanların baktığı gibi baktı. Anlıyordu. Allyster da benim gibi ölümden yalnızca birkaç adım uzaktaydı. Gözlerini kısıtı ve kafamı işaret etti. “Canına oku şunun, olur mu? Bütün bu saçmalıklar için çok gençsin.” Köpeği değil, kanseri kastettiğini varsaydım.

Bu alışveriş içimde bir rahatsızlık bırakmıştı ve benim ona sunabildiğim tek şey yalnızca bir baş sallaması ile Golyat’la kapıdan çıkarken hızlı bir el sallama oldu.

Harvey Geo’yu resmen kaldırıma çekmişti. Çalışır durumdaki arabadan çıkıp çabucak yolcu koltuğunun kapısına yöneldi. Kapıyı açarken kutuyu ona verdim ve bitkin bir halde ön koltuğa çöktüm. Kutuyu kucağıma koydu ve oradan ayrıldık.

“Tatlı Pati Evcil Hayvan Dükkânı,” diyebildim nefes nefese.

Dükkânın otoparkında Harvey’ye kalan elli dolarım ile net bir alışveriş listesi verdim. Arabayı çalışır durumda bıraktı ve o içeri girdiğinde ben de kutuyu açıp karşımda çok çirkin olduğu için çok tatlı olan bir yavru buldum.

Eğer doğru düzgün bakılırsa Golyat tam bir sevimlilik abidesi olacaktı ama şu anki keçe gibi tüyleri, iyi beslenmemiş ve uyuz haliyle daha ziyade perişan görünüyordu.

Golyat kutunun en kuytu yerine sinmiş, titreyerek bütün kutuyu sallıyordu. Avucum açıp elimi uzattım. Biraz kokladıktan sonra parmak uçlarımı yalamaya başladı.

“Tamamdır ama farklı marka bir kuru mama almak zorunda kaldım, senin istediğinden yoktu,” dedi Harvey kapıyı açarken.

Golyat sıçrayarak parmaklarımdan uzaklaşıp tekrar köşesine sindi.

“Korkuttun hayvanı.”

Harvey poşetleri arka koltuğa atıp gözlerini devirdi. “Sanırım teşekkür ederim demek istedin.”

İç çektim. “Teşekkürler.”

Elimi tekrar Golyat’a uzattım ve Harvey ona bakmak için kucağıma uzandı. “Pekâlâ, son durağı neresi bu çocuğun?”

“Bizim eve dönüyoruz.”

“Alice, onu kendin sahiplenmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” Söylemediği şeyse şuydu: *Sen ölüyorsun. Yani bu, yeni bir evcil hayvan sahiplenmek için pek de uygun bir zaman değil.*

“Hayır, Harvey, düşünmüyorum ama Golyat’ın bir banyoya en az senin kadar ihtiyacı var, dingil.” Gülümsedim.

Harvey arabayı çalıştırdı. Başını sallarken dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

Evde bilmemkaç yaz önceden kalma bir mayomu giydim ve talihsiz sarkmış etlerimi gizlemek için de üstüne eski bir atlet geçirdim. Küvete oturdum ve sabırla suyun ılınmasını bekledim. Harvey, Golyat’ı bir futbol topuymuş gibi koltuğunun altında tutuyordu. İşaret verdiğimde onu bana uzattı.

Harvey hasar kontrol için küvetin yanına diz çöktü. Goliath’ın iki kiloluk vücudunun her gramı akan suyu beklerken gerilmişti ama ılıklığı hissettiğinde kasları eriyiverdi. Tüyle-
rinin dibine kadar, masaj yaparak şampuanla yıkadım ve ba-

rınaktakilerin gözünden kaçan çamur topaklarını çözerken boynu biraz öne düştü. Harvey büyük bir tas kullanarak onu duruladıktan sonra onu kurutucudan yeni çıkmış yumuşak bir havluyla sardı.

Golyat'ı kurulayıp banyoya bıraktıktan sonra iki eliyle uzanıp beni ayağa kaldırdı. Dizlerim titredi ve ayaklarım sabunlu suda kaydı ama o beni sıkıca tutup düşmememi sağladı. Küvetten çıktım, Harvey benim omuzlarıma da başka bir havlu sardı.

O an kendimi Harvey'nin göğsüne gömmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu. Kollarını belime doladı ve başını eğip yanağını omzuma dayadı. Golyat banyo zeminini inceledi ve ayaklarımızı yaladı.

Harvey beni sanki kayıp gidebilirmişim gibi sıkıca tutuyordu ve bunu bir kez denedim de. Kollarından kayıp düşmeyi denedim ama beni kendine geri çekti. Uzanıp boynunu kollarımla sararak ensesindeki fazla uzamış lüleleri okşadım. Usulca iç çekti.

Başını omzumdan kaldırdı ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve o an anladım ki artık gizli kalan bir şey yoktu; bizim aramızda yoktu.

Beni öptü; dudakları kapalı, hızlı bir öpücüktü. Quasipi Gölü'ndeki o geceyi ve sonra balo gecesini hatırladım. Eğer bir adım daha atacaksak bunu yapması gereken bendim. Boynundan tutup onu kendime çektim. Tatlı ve yavaş olmasını bekliyordum ama değildi. Elleri gövdemden iki tarafında dolaştı ve belimden aşağı inerken omuzlarımı öptü. Parmakları tenimde yakıcı bir iz bırakıyordu; Luke'un terli ellerine benzemiyordu.

Harvey'nin dudakları dudaklarımla buluştu. Dilimde kanın bakır tadını aldım. Bunu yapmak istemiyordum ama onu geri ittim.

"Ağzım," dedim. "Diş etlerim acıyordu."

"Sanırım ağzından başka öpecek şeyler bulabilirim," diye fısıldadı.

Dudakları elmacık kemiklerim ve alnım ve göz kapaklarım ve boynuma dokunurken bir sıcaklık dalgası gövdemden karnıma yayıldı. Bir an için üstüme büyük gelen mayomu unuttum ve eklemlerimdeki acı dinerken kanayan diş etlerimin sızısı da bir fısıltıya dönüştü.

Göğsüm sıkıştı. "Dur," dedim nefes nefese.

Durdu, ama beni omuzlarımdan tuttu.

"Yapamıyorum... Soluklanmam lazım."

Beni kollarına alırken Golyat ayak parmaklarımı yaladı. Bu an, adil değildi ve ben kalmak istiyordum. Ürkmüş ve kızgındım ama daha çok kızgındım çünkü ölmek istemiyordum. Ölüp Harvey'den, anne babamdan ve Natalie'den ayrılmak istemiyordum. Bu hayatı yaşayabilirdim ama yaşama ve ölüme karar veren ne çeşit bir piyangoya, bana başka bir sonuç çıkmıştı. Bütün hayatım bundan ibaret olabilirdi; ben ve Harvey'nin, fizik kanunlarının mümkün kıldığınca yakın olmamızdan. Panik dalgası göğsümü düğümlemeye başladı. Ben yok olacaktım. Ölecektim ve geriye kemiklerimden başka bir şey kalmayacaktı ve anılarım sonsuza dek yok olacaktı; bu düşünce kâinata bağırıp onu tırmalayarak kalmama izin vermesi için yalvarmak isteme sebep oluyordu.

Harvey beni hâlâ kollarında tutarken, dans eder gibi iki yana sallanmaya başladı.

Bir süre öyle kaldık ve ben, dokunuşunun beni yatıştırmasına izin verdim; yalnızca ikimizin duyabildiği sessiz bir şarkıda dans ederken.

Sonraki aşamayı Harvey'ye bıraktım. Ona Golyat'ı yiyecek, oynuncaklarla dolu çantayı ve barınaktan verilen dosyasıyla birlikte yan komşuya götürmesini söyledim. Harvey, Goliath'ın tasmaını Bayan Porter'ın ön bahçesindeki elektrik direğine bağlayıp zili çaldıktan sonra oradan toz olmak üzere kesin talimatlar almıştı.

Bir an için Golyat'a kendim bakmayı düşündüm. Bizimkiler kabul etmezdi. Şimdi olmazdı. Çok ürkmüş görünüyordu. Ama yapamadım. Birkaç ay içinde zavallı köpeği yine öksüz bırakacaktım.

Yatağıma çöktüm ve komodininin üzerindeki reçeteli ilaç koleksiyonumu tarayıp, sanki fil sakinleştiricisiymiş gibi beni bayıltan ağrı kesicileri buldum. Sağlam ilaçlardı; doktorların halinize gerçekten üzüldüğü zaman verdiklerinden.

Sonraki birkaç dakika bilincim yarı açık yarı kapalıydı. Sonra da bir saf mutluluk çılgılığı duydum; yatak odamın çift camlı penceresini delip geçecek kadar yüksek sesli bir çılgılık. Harvey odamın kapısını araladı; suratı kıpkırmızı olmuş, göğsü inip kalkıyordu. Suratında kocaman bir gülümseme vardı ve o bir şey söyleyemeden, önce davrandım.

“İyilik yapmak çok yorucu ve kesinlikle çok abartılıyor,” dedim biraz gülerek. Bitkindim, ama değmişti.

Harvey odamın uzak köşesindeki eski hasır sallanan sandalyeye çöktü. Hiçbir şey söylemedi ama suratındaki aptal gülümseme her şeyi söylüyordu. Golyat'ın yan taraftan gelen huzursuz iniltisi ile sallanan sandalyenin altındaki parkelerin ritmik gıcırtısı eşliğinde uykuya daldım.

Alice.

Şimdi

Eric dumanı tüten elma şırası kupalarımızı almak için kafenin ön tarafına gitti. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve içeceklerimizi aramızdaki yuvarlak, sallanan masaya koydu. İkimizden biri yanlışlıkla dizimizle masanın ayağına çarptığında elma şırası sıçrayıp masaya dökülüyordu.

Nisan ayı için acayip serin bir geceydi; özellikle de evde şortlar, atletler ve mayolalarla dolu valizimi düşününce. Natalie ilk defa bahar tatilinde stüdyoyu kapatmaya karar vermişti. Yarın okul yarım gündü ve bizimkiler, Natalie, Harvey ve ben, pazar sabahı hep birlikte sahile gitmek üzere yola çıkacaktık. Annemin patronunun orada bir evi vardı ve bir haftalığına kullanması için anneme anahtar vermişti.

Her şey kulağa harika, hatta mükemmel geliyordu. Harvey ile bir aydan uzun süredir konuşmamış olmamızı saymazsak. Annem sürekli benim ağzımı arayıp sorunu öğrenmeye çalışıyordu ve beni konuşturma girişimleri başarısız olduğunda

yedek kuvvetleri gönderiyordu; yani babamı ama onun şansı daha da düşüktü.

Harvey beni rahat bıraktığı için rahatlamış hissetmem gerekirdi. Dennis'in ikiz kardeşiyle çıkmaya başlamıştı. Onları koridorlarda görüp bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum ama haberi bana resmen ileten bizimkiler oldu. Bir akşam mutfakta yemek yerken babam Harvey ile kız arkadaşıyla takılıp takılmadığımı sordu.

Ağzımdaki lokmayı yuttum ve bir şey çaktırmamaya çalıştım.

Annem sorgular bir edayla bana baktı. “Evet,” dedi. “Natalie onun Dennis'in ikiz kardeşiyle çıktığını söyledi. Şu sarışın kız değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Hoş kız,” dedi annem.

O gece pek uyuyamadım. Bütün vücudum yanıyordu.

Okulda, onları izleyerek kendimi cezalandırdım. El ele tutuşuyorlardı. Öpüşüyorlardı. Çiftlerin... yaptığı abuk subuk şeyleri yapıyorlardı. Ve Tanrım, onca insan içinden Debora'yı seçmişti. Debora fazla başarılı uyuz tiplerdendi; öğretmene ev ödevi teslim tarihinin geldiğini hatırlatanlardan. Quasipi Gölü gezimize kendini zorla dâhil etmişti ve şimdi de zorla hayatıma dâhil oluyordu. Pek çok kez bana samimi davranmış olabilirdi ama şimdi Harvey'yle çıkıyordu ve bu da geriye kalan her şeyi sıfırlıyordu.

Ne zaman koridorda yürürlerken Harvey'nin onu bir sınıfa bıraktığını ya da eliyle elini aradığını görsem kendimi onun çöküşünü planlarken buluyordum. Bu iyi değildi. Biriyle

çıkamazdı; bu kadar kısa sürede yapamazdı. Kızı mahvetmek istiyordum. Ama sonra kendime hâkim oluyordum ki bu beni şaşırtıyordu. İçimden minicik, ufacak bir ses Harvey'nin mutlu olduğunu söylüyordu ve kızı mahvetmek için yaptığım her şey onu da mahvedecekti. Ve bu affedilmez bir şey olurdu. Onu mahvetmeyi başarıp ikisini ayırsam bile ne yapacaktım ki? Harvey'yle nasıl beraber olabileceğimi biliyordum.

Eric'le birlikte kafeye gidişimiz, birlikte insan içine çıktığımız nadir seferlerden biriydi. Genelde birlikte geçirdiğimiz zaman, tribünlerin altındaki küçük kalemiz ve onun eski Range Rover'inin arka koltuğundaki terli oynaşmalarımızla sınırlıydı. Eric, Harvey'yle bizim evde yaşananlardan sonra birkaç gün benden uzak durmuştu. Ben de onu aramakla uğraşmadım; zamanla onun beni bulacağını biliyordum.

Üçüncü ders saatinde, tribünlerin altında buldu beni. Yanıma çöküp yiyecek otomatından aldığı küçük bir yığın Oreo uzattı. Dersin başlangıcını belirten zilden sonra, "Ee, bu Harvey denen çocukla aranızdaki esas mevzu ne?"

"Arkadaştık." Spor salonunun zeminine uzandım. "Sonra o bana âşık oldu." Bu gerçeğin tamamı değildi ama tamamen yalan da değildi ve ben bunun adil olduğunu düşünüyordum.

Harvey'yle konuşmamak eğer Eric'le birlikte değilsem yalnız olduğum anlamına geliyordu ve yalnız olduğumda da Celeste beni bir şekilde buluyor gibiydi. Her seferinde daha fazla boş tehdit ve intikam yemini geliyordu. *Arkam kollasan iyi olur. Bunun yanına kalacağını bir an bile sanma sakın.* Söylediği hiçbir şey beni korkutamazdı çünkü kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

“Alice?” dedi Eric önümde parmaklarını şıklatarak. “Nerele gittin, Allie’cik?” Bana bu şekilde seslenmesinden nefret ediyordum. Elma şırası kupasını iki eliyle tutup üfledi.

“Pardon, ne demiştin?”

“Bahar tatilinde buralarda olacak mısın?”

“Hayır. Ailecek sahil kenarına gidiyoruz.”

Bir sessizlik çöktü ve ben arabasının arka koltuğunda vücutlarımızı birbirine yaslamak yerine neden burada olduğumuzu merak ettim ama konuşabileceğimiz bir yere gitmekte o ısrar etmişti.

“Sen?” dedim. “Tatil için planın var mı?” Konuşmak ve sadece kart oynamamak ya da oynaşmamak neredeyse rahatsız edici olmuştu.

“Sayılır,” dedi.

Eric’i çok iyi tanımadığımı kabul ediyorum. Ama söyleyecek bir şeyi varsa hep çat diye söylediğini biliyordum. “Sayılır derken?”

“Evet, biz, ee... taşıyoruz.”

Sandalyede doğrulup doğruca ona baktım. “Taşıyoruz derken ne kastediyorsun?”

“Teyzemin iş yeri onu yine bir yere gönderiyor.”

Teyzesi? Eric’e hayatıyla ilgili soru sormak aklımın ucundan geçmemişti. Teyzesiyle yaşadığını bile bilmiyordum ki bu anne babasının nerede olduğunu merak etmeme neden olmuştu. Eric’e onunla ilgili bir şeyler sormak için bir sürü fırsatım olmuştu ama sormamıştım. Onun da benim gibi yaşadığını sanıyordum; akışına bırakarak.

“Buraya kasım ayında gelmiştik ama teyzemin işi bizi hep oradan oraya sürüklüyor.” Kollarını masaya koyarak masayı salladı ve başparmağının kenarındaki bir ölü deri parçasını çekiştirdi.

“Ah. Haftaya yani?” diye sordum.

“Herhalde.” Boğazını temizledi. “Muhtemelen yarından sonra seni bir daha görmeyeceğim.”

“Herhalde.” İkimiz de aramızdaki masaya baktık. “Yani teyzenle mi yaşıyorsun?” Niye zahmet ettiğimi bile bilmiyordum. Bu Eric’i tanımaya çalışmak için çok iyi bir zaman sayılmazdı.

“Evet, anne babam pek ortalıkta olmadı hiçbir zaman.”

“Bilmiyordum,” dedim usulca.

“Hiç sormadın.” Bu iki kelime aramızda sanki nihayetinde yere inecek olan ama acelesi olmayan iki tüy gibi havada sallandı. Yerçekiminin mükemmelliği.

Tek söyleyebildiğim, “Ben hiç taşınmadım,” oldu.

Pek düşünmeden masanın üzerinden uzanıp elini tuttum. Orada öylece oturup bir süre kendi sessiz sohbetimize daldık; ta ki kapının üzerindeki çan çalıp bizi minik kafeye döndürene dek. Harvey ile sırtına yasladığı eliyle tezgaha doğru yönlendirdiği Debora içeri girdi. Onları izledim; Eric de beni izledi. Birbirlerinin elini gevşek tutuyorlardı; insanların uzun süredir birlikte olduklarında yaptıkları gibi. Debora’ya duyduğum bütün nefret bütün vücudumu asit gibi kavurdu. Onun o kumsursuz küçük yaşamını lime lime etmek ve sadece Harvey’yi tek parça bırakmak istiyordum.

Eric elimi sıktı, ama neredeyse hissetmedim bile. “İyi misin?”

Soluğum düzeldi ve içimdeki öfke dindi. “Evet,” diye cevapladım hâlâ Eric’in omzu üzerinden onları izleyerek. Giderlerken Harvey’nin bakışları bir an için ben ve Eric’in üzerinde durdu. Bana ucundan kenarından bir şey, bir tepki vermesini o kadar çok diledim ki... Ama vermedi. Çıkıp gitti.

Bakışlarımı kapıdan çevirdim ve Eric’e gülümsedim; ama gülüşüm hüzünlüydü. “Haftaya buradan taşınacağına inanamıyorum.”

“Yani, aslında,” dedi Eric birdenbire canlanarak, “teyzemin kira sözleşmesinde birkaç ayı daha var. Gerçekten istiyorsam son sınıfı burada bitirebileceğimi söylüyor. Sence ne yapmalıyım, Allie’cik?”

Bu lakap sinirlerimi oynatıp beni kendime getirdi. Muhabbetin, ona kalmasını söylemem gereken kısmına gelmiştik. “Ne istiyorsan onu yap, Eric. Koskoca adamsın. Eminim kendi kararlarını kendin alabilirsin.”

Omuzları düştü. “Eh, kararımı haftaya öğreneceksin öyleyse,” dedi.

Eric için üzölmüştüm çünkü asla bir evi olmamıştı; benimki gibi bir evi olmamıştı. Ama ona bir ev verecek kadar da üzölmemiştim.

Harvey.

Önce

“Harvey, ne yaptığını bildiğine emin misin?”
“Evet Alice, biliyorum. İnternette video izledim.”

Elmayı elimden kapıp, “Ver şunu bana,” dedi.

Bıçakla kalemi de ona uzattım. Sakarca bir şeyler yaptım ama fazla ilerleme kaydedemedi.

Son düzgün elmamızı parçalara ayırma fırsatı vermeden elinden çekip aldım.

“Hey!” Sinirle banka çöktü. Zaten sekiz elmayı hiç etmiştik; hepsi de Alice’in hırsının kurbanı olmuştu.

Kalemi dişlerimin arasına koyup yanına oturdum. Elmayı piknik masasının üzerine bırakıp ortasında boru biçiminde oymaya çalıştım. “Listene bunu koyduğuna inanamıyorum, Al. Çok aptalca,” dedim dişlerimin arasından.

“Harvey, liseden marihuana içmeden mezun olan tek bir insan bile düşünemiyorum.”

“Ben bir sürü düşünebiliyorum. Hem düşününce, hepsi de gerçekten çok başarılı tipler. Belki bir bildikleri vardır,” dedim.

“Ayrıca ota marihuana demen senin ne kadar da ot içmeyen biri olduğunu gösteriyor.” Ağzını açtı ama lafı ağzına tıkadım. “Ve, Alice, sen kansersin! Kanserli insanların sigara içmemesi gerekmiyor muydu?”

“Harvey, eninde sonunda, tercihen kısa süre sonra ölüp gideceğim. Gelecekteki başarımın geçerli bir kaygı sebebi olduğunu sanmıyorum, tamam mı? Akciğer kanseri de değilim hem. Ayrıca büyük ihtimalle tıbbi marihuana da alabilirim biliyorsun, yani o kadar da yasadışı bir şey yapmıyoruz.”

Geçen yıl içinde Alice’in ölümlülüğe karşı tavrı, kabul lenmeden düşüncesizliğe doğru kaymıştı. Ama artık yalnızca kapris yaptığı bir noktadaydı. Ne zaman ölüm ya da son kul lanma tarihiyle ilgili bir şey söylese elimle ağzını kapatmak istiyordum, çünkü Ölüm’ün onu çağrısını duyup isteğini yerine getirmesinden korkuyordum.

“Listeyi neredeyse tamamlamak üzereyiz,” diye devam etti. “Bunu yapmazsak yarım yamalak olacak. Ayrıca kafamız iyi olmadan bağış toplama etkinliğine gitmiyorum.” Esrarkeş jargonu onun ağzından duyulduğunda kulağa garip geliyordu.

“Ama herkes kafanın iyi olduğunu anlamaz mı?”

“Ağrı kesicileri suçlarım. Ne yapacaklar ki? Acılarımı dindirmeye çalıştığım için beni kendi bağış toplama etkinliğimden mi kovacaklar?”

Alice bunu pek dile getirmezdi; acı çektiğini. Ama her halinden belli oluyordu. Tuhaf bir yanımda, onun hissettiği her şeyi hissetmek istiyordu; acı da dâhil. Onun yükünü taşımak istediğim için bile değil; peşinden gidemeyeceğim bir yere git-

mesinden korktuğum için. “Kanseri sonsuza kadar bahane edemezsin, Alice.”

“Haklısın, sadece ölene kadar edebilirim. O andan sonra da artık ‘arkadaşım kanserden öldü’ adıyla bilinecek bahanenin haklarını sana devredeceğim.”

Bu kadar doğru olmasaydı gülerdim.

Durumu kötüye gidiyordu. Önceki gece yine annemi Bernie ve Martin’le konuşurken duymuştum. Alice’in “rahatının yerinde” olmasına odaklanacaklarını söylüyorlardı. Bunun düşüncesi bile beynimi uyuşturdu. İşin buralara varacağı, Alice’in hayatının özünün, onun *rahatlık* seviyesi anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim. Her zaman, bugünleri hatırlayıp, “Hey, Alice, hani kanser olduğun zaman vardı ya...” diyebileceğimi düşünmüştüm.

Elma üzerinde özenle çalıştıktan sonra ortalama bir sonuç aldım. Banktan kalktım ve cebimden *yasadışı madde* diye bağıran fermuarlı minik poşeti çıkardım. Alice’in bakışları paketi takip ediyordu; soluk mavi gözlerinde heves ve biraz da endişe vardı. “İnsanlara yaptığımızı söyleyebiliriz Al, kimseye gerçeği söylemem.”

Düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı; tatlı görünüyordu. Gözümü kırptığımda tatlı Alice kaybolmuştu. “Pısrıklığı bırak, Harvey.”

Yüksek sesle iç çektim ve kuru, yeşil parçacıkları, elmanın içine, çakıyla çekirdeğe kadar inen uzun bir silindir şeklinde oyduğum deliğe doldurdum. “Hazır mısın?” diye sorup ona hayır demesi için son bir şans daha verdim ama ayağa kalkıp başını bir kez evet anlamında salladı.

Elmayı ona uzattım ve Alice de ağzını, dikey silindirin yanından geçen yatay silindire dayadı. Bütün bunlar Elma Bongu için kullanılan havalı laflardı.

Alice beklentiyle bana baktı. Minik, plastik benzinci çakmağımı çıkarıp elmanın tepesinde tuttum. “Daha önce bunu hiç yapmadım ama internette içine çek, birkaç saniye tut ve dumanı yavaşça üfle diyor. Ve eğer şu ana dek bunu anlamadıysan tekrar söylüyorum bence bu berbat bir fikir.”

Çakmağı çaktım, yapraklar cızırdadı ve sonra aynen ona söylediğim gibi Alice dumanı içine çekti. Birkaç saniye ciğerlerinde tuttuktan sonra yavaşça üflemeğe çalıştı ama ağzından bunun yerine hiddetli öksürük ve hırıltılar çıktı. Soluklanmaya çalışırken elini göğsüne koydu ve geri adım attı. Kolumu beline dolayıp onu banka oturttum.

Bunu yapmak için en iyi yerin bir park olduğuna karar vermiştik. Creven Parkı kentin dışındaydı ve kısa zaman önce bir kısmı yenilenmişti; biz de eski ve daha sakın olan bölümünü seçmiştik. Ağaçlardaki yaprakların çoğu hâlâ dallarına tutunmuş, renk değıştirmeye başlamıştı. O anda Pazar Yeri’nde okul sonrası mesaisinde olmam gerekiyordu ama önceki akşam arayıp hasta olduğumu söylemiştim.

“Bu aptallık, Alice.”

Eğer soluklanmaya çalışmıyor olsaydı ters bir cevap verceğinden emindim. Kâğıt kadar ince tişörtündeki olmayan kırışıklıkları düzelterek sırtını sıvazladım. Parmağımın altındaki sutyenini düşünmemek için elimden geleni yaptım. Kürek kemikleri çıkmıştı, her bir omuru tişörtünden belli oluyordu. “Alice, bu tabloda o kadar çok yanlış şey var ki... Bunu

yapmana izin verdiğim için resmen tüm zamanların en kötü arkadaşıyım.”

Hiçbir şey söylemeden elmayı tekrar dudaklarına götürdü. Tekrar yaktım ve bu sefer işlem biraz daha sorunsuz gitti. Dumanı iki kere daha çekip elmayı bana uzattı. Bir fırt aldım ve Alice’e geri verdim. Bir süre, sadece elmanın tepesine biraz daha ufalanmış yaprak eklemek için durarak böyle devam ettik.

Parkta rüzgâr esti; yapraklar yere düşerken hışırdadı.

“Harvey.” Adım ağzından soluk gibi çıktı; sanki nefes almak için adıma ihtiyacı vardı. “Harvey,” diye tekrarladı Alice çabucak kendi kendine. “Tanrı aşkına söylesene, Natalie neden senin adını Harvey koymuş?” diye buyurdu gözleri kapalı.

“Nedenini biliyorsun, Alice.” Adım her zaman benim için biraz hassas bir konu olmuştu. İsmimden nefret ediyordum; kulağa çok yaşlı ve... eski geliyordu. Eğer bir Nick, bir Carson ya da bir Asher olsaydım hayatım nasıl olurdu diye hep merak etmişimdir.

“Tekrar anlat.”

“Annem adımın kulağa Amerikan gelmesini istemiş.” Annem hem annesini hem babasını liseden mezun olduktan kısa bir süre sonra kaybetmiş. Romanya göçmeniymişler ve ikisi de İngilizce bilmiyormuş. Bana hamile kalınca annem bale turnesini bırakıp en yakın kasabaya yerleşmiş. Babamı çok sormuştum, *–Baleden miydi? Buralı mıydı? Sahne görevlisi miydi? Ölmüş müydü? Annem ona benden bahsetmiş miydi? O yüzden mi bizi terk etmişti?*— ama cevap alamamıştım. Velayet konusunda tavsiye almak için gittiği, öğrenciler tarafından yürütülen bir hukuk kliniğinde Bernie’yle tanışmış. O zamandan beri arka-

daşlar. Başımı biraz geri atarak gökyüzünde kayan bulutları seyrettim. “Adımı bir sözlüğün arkasındaki popüler Amerikan isimleri listesinde görmüş.”

“Tabii, elli yıl önceki popüler isimler,” diye mırıldandı Alice. “Harvey, seninle ilgili bir tiyatro oyunu var, bunu biliyor muydun, Harvey?”

Etrafımızdaki hava griydi. Acı tatlı bir koku burun deliklerimi doldurup, bir parfümeriden yayılan kokular gibi gibi başımı döndürdü.

“Harvey,” dedi ve sonra beklentiyle bana baktı. “Oyunun adı *Harvey*, Harvey!” Çok az cümle kuruyor, adımı çok fazla cümle içinde kullanıyordu. Adım dudaklarına iyi geldiği için bunu yaptığını umdum.

Alice, sessizliği tiz, yüksek bir kahkahayla bozdu. İçimi titretti. “Bir keresinde araştırmıştım,” dedi, hâlâ oyundan bahse diyordu. “Senin adını araştırdım. Neden bilmiyorum.”

Ben de nedenini bilmiyordum ama yanında değilken beni düşündüğünü bilmekten mutluydum.

“Komik, değil mi? Bilmiyorum.” Çok ve hızlı konuşuyordu; kaygılı bir gevezelik gibiydi. Beni de endişelendirmişti. “Bir adam hakkında, Harvey. Hayali bir arkadaşı olan bir adam. Hangisinin adı Harvey, tahmin etsene.” Cevap vermem için süre tanımadı. “Arkadaşın adı Harvey!”

Ağzım kuruydu ve beynim sözcükleri bir araya getiremiyordu. Alice zııralıyordu. Alice, kelimelerini her zaman doğru oranda acı ve tatlı barındıracak kadar kusursuzca seçen Alice saçmalıyordu. Başımı salladım. Bu çok kötü bir fikirdi.

“Harvey,” dedi birdenbire, sesi tamamen ayık gibiydi. Doğruldu ve bana dönerek bana doğru kayıp bir dizini göğsüne çekti. “Harvey, sen benim *Harvey*’msin.”

“Ha-ha, Alice.”

“Gerçekten, sen benim hayali arkadaşımısın,” dedi sanki bu apaçık ortadaymış ve çok mantıklı olmalıymış gibi. “Sen benim Harvey’msin.” Kolumu alıp omzuna attı, sonra yanağını göğsüme yasladı.

Ona ne demek istediğini sormak istedim ama Alice kafasının çok iyi olduğunu düşünüyordu, bu yüzden belki de bunun sırası değildi. Ama görünmez miydim ben? Hayali? Ya da belki onun için o kadar vazgeçilmezdim ki benimle, “hayali arkadaşıyla” konuşurken başkalarının ne düşündüğünü umursamıyordu. Ne olursa olsun emin olduğum bir şey vardı; hayali arkadaş olmak tek taraflı bir şeydi. Eğer Alice için bundan ibaretsem, belki de beni sadece ihtiyaç duyduğu zaman görüyordu. Ben ona ihtiyaç duyduğumda ne olacağını merak ettim.

“Alice, haydi!” Kilisenin otoparkında yanımda yalpalayarak yürüten Alice’in dirseğini tutuyordum.

Biz kiliseye gitmezdik, ama Okul Aile Birliği Başkanı ve Mindi’nin annesi Bayan Barton, giderdi. Alice’in haberi yayılınca OAB üyesi anneler şiddetli bağış toplama hazırlığı içinde silahlarını kuşandılar.

Başta Bernie ve Martin onlara teşekkür ederek yardımı reddettiler. Ama son aylarda hastane faturaları çoğaldı ve yavaş yavaş her, “Teşekkürler, gerek yok” cümlesi, “Evet, lütfen”e dönüştü. İşte burada, Alice’in üçüncü Akşam Yemeğinde Kah-

valtı Bağış Toplama Etkinliği'ndeydik. Yalan söylemeyeceğim; geçen sefer omlet tezgâhı çok sağladı ve pankek şefi de bir o kadar iyiydi. Girerken kişi başı kırk dolar olan tuzlu biletlerden almanız gerekiyordu ki bu fiyat özellikle çocuklu bir aile için fazlaydı ama insanların yardım etmeyi, özellikle de yardım eylemi kamunun bilgisine sunulduğu sürece sevdiğini çabucak öğrendim.

“Harvey, birden ona kadar bir numaralandırırsan, şu an ne kadar iyi görünüyorum?” diye sordu Alice elleri kalçasında, kilisenin önünde poz vererek.

Dengesini kaybetti ve tam düşecekken onu tuttum. “On. Alice, haydi eve gidelim. Babanı arayıp iyi hissetmediğini söylerim.”

“Hayır.” Kollarımdan sıyrılıp ağır adımlarla kilisenin girişine yürüdü.

Mindi önünde küçük, gri bir para kasasıyla girişteki kayıt masasında oturmuş, ağzındaki sakızını parmağına doluyordu. Ona bunun ne kadar sağlıksız olduğunu –özellikle de parayla haşır neşirken– söyleyecektim ama bunu yapmadım.

“Selam, Alice,” dedi Mindi, ritmik bir donukluktaki sesiyle.

“Selam, sürtük,” dedi Alice. Bazen kızlar birbirlerine arkadaşça “sürtük” der. Ama bu onlardan biri değildi.

“Saçların güzel olmuş,” dedi Mindi, Alice’in kel kafasını işaret ederek. Ağzım açık kaldı. Böyle bir şeyi kim söylerdi ki? Zalimce ve insanlıktan uzak bir laftı ama Mindi sersemin tekiydi ve her zaman Celeste’e sadıktı.

“Affedersin, geciktim,” dedi Alice ve masanın üzerine eğildi. “Ama senin gecikmenden iyidir. Hamilelik endişesi çok fena değil mi? Sen ne demek istediğimi anlarsın, ha, Mindi?”

Offf.

Mindi’nin ağzı açık kaldı ve anında gözleri sulanarak burun delikleri genişledi.

Çoğu insan Alice’e karşı nazikti; özellikle de kanser olayı yüzünden. Ama bence Alice ne kadar hasta olursa olsun Mindi ve Celeste’in ona hâlâ bu kadar acımasız davranmasından keyif alıyordu. Ve bu yüzden de aralarındaki yangını hastalığından önce olduğundan bile daha büyük hevesle körüklüyordu.

Bernie kilisenin yemek salonundan, “Selam, çocuklar,” diye seslendi. El sallayarak bizi yanına çağırırdı.

“İkinize birer tabak aldım bile,” dedi Martin. “Oturun ve yumulun!”

Oturduğumuz yerden annemi, büfenin yanında Mindi’nin annesi Bayan Barton’la konuşurken gördüm. Annem dans kıyafetini giymiş ve saçını da her zamanki gibi bale topuzu yapmıştı, sanki mikrop kapacakmış gibi yağlı yiyeceklerden uzak durmaya çalışıyordu.

Alice çatalıyla sahanda yumurtasıyla oynuyordu ve yarım pankek yemişti. Ben tabağımdakileri ve onunkinde kalanları silip süpürdüm. Ketçaba bulanmış patates kroketimin son lokmasını yutarken Alice, “Haydi gidip biraz daha meyve suyu alalım,” dedi.

Kolunu benimkine geçirip çekince ayaklarım geri geri giderek peşinden sürüklendim. İçecek masasından birkaç metre ileride aniden durunca sendelememe sebep oldu.

Gözlerini kırpıştırarak bir elini göğsüne götürürken, “Celeste,” dedi tatlılıkla.

Her harfi bastırarak “Alice,” dedi Celeste.

“*Oklahoma!*’da bir harikaydın. Harvey,” dedi bana dönerek, “harikaydı, değil mi?”

Celeste kolları iki yanında, kasları seyirerek orada öylece durdu.

Alice durdu ve öne eğilerek, sanki bir sır verecekmiş gibi eliyle ağzını gizledi. “Kostümcülerin de seni baştan aşağı,” dedi, Celeste’in vücudunun uzunluğunu işaret ederek, “giydirme zahmetine girmeleri büyük kibarlık.”

Celeste’in yanakları kızardı.

Alice’in acımasız davranabileceğini hep biliyordum; bunda yeni bir şey yoktu. Ama Celeste şişman bile değildi. Çoğu dansçıdan daha iriydi sanırım ama Alice bunları doğru oldukları için söylememişti; onu incitmek için söylemişti. Ve o an için gerçekten onu tanımıyor olmayı istedim. Ben lunaparktaki çay fincanlarında birlikte döndüğüm kızın yanında yürümek istiyordum; Goliath’ı barınaktan kurtaran; Tyson’u hırpaladığı için Luke’u küçük düşüren ve mezuniyet balosunun dışında benimle dans eden kızla. Bu kızla değil.

Bir adım geri çekildiğimi fark etmedi.

“Luke’la aranız nasıl?” diye sordu Alice. “Sana dokunmadan durabiliyor mu?”

Celeste ona yaklaştı. “Ah, duramıyor. Siz de bu yüzden ayrılmıştınız ya, hatırlamıyor musun?”

Bundan sonra söylediklerini duymadım. Dönüp Alice’in Celeste’le burun buruna, ellerin, kalçasına dayanmış halde

gördüğümde çıkışa doğru giden yolu yarılamıştım bile. Ce-
leste'in omzunun üzerinden Alice beni fark edince daha da
hızlı yürüdüm. Bunu yaparken onun diğer yarısı olmak istemi-
yordum. Artık istemiyordum.

Arabamın kapısına vardığımda arkamdan seslendiğini
duydum. Başımı kaldırıp onu otoparkta, vücudunun izin
verdiği kadar hızla yürürken gördüm. "Beklesene!" dedi.
"Beni o pisliklerle yalnız bırakma." Bana yetiştii; göğsü inip
kalkıyordu. "Neden beni bırakıp gittin?"

Başımı iki yana salladım ve arabanın kapısını açıp tek
kelime etmeden arkamdan kapadım.

"N'oluyor, Harvey?" Camımın dışında durdu. "Konuş be-
nimle."

Anlamıyordu. Gerçekten anlamıyordu.

Camı indirdim ve öfkem sönüp gitmesin, niye kızdığımı
bana unutturamasın diye dizginleri bırakmadan burnumdan
soludum. "İnsanlarla öyle konuşamazsın."

Güldü. "Haydi canım. Onların nasıl sürükler olduğunu
sen de biliyorsun."

Pes ettim. "O zaman bırak sürük kalsınlar. O lafları söyle-
diğin zaman sadece davranışlarını haklı çıkarıyorsun."

"Her neyse. Anlamıyorsun. Birilerinin onlara hadlerini
bildirmesi lazım. Ve evet, belki her zamankinden daha acıma-
sızdım ama her gün kafam güzel olmuyor sonuçta."

Uzanıp torpido gözünü açtım. Çakmağım ve çakımın ya-
nında, kasabanın dışındaki Mor Ejder adlı tütün malzemeleri
dükkânından aldığım küçük poşet duruyordu. Yumruğumun
içinde poşetle, camı tamamen indirdim. "Hayır," dedim ve

poşeti önüne attım. “Alice, kafan iyi falan değil. Sen sadece kötüsün.”

Poşetin üzerindeki etikete göre Alice’le tamamen yasal, çam aromalı tütün içmiştik. Açıkçası, gerçek otu nereden alacağımı bile bilmiyordum.

Alice poşeti yerden aldı ve etiketi okudu.

Yüzündeki tepkiyi görmek için beklemedim.

İlk defa, Alice’i bırakıp gitmiştim ve bu artık onun problemiydi. Gülmek istedim ama gülünecek hiçbir şey yoktu.

Alice.

Önce

O t olayından sonra özür dilemeye kalkmadan önce Harvey'ye bir gün süre tanıdım, ama o, haftanın kalanı boyunca mesajlarımı görmezden geldikten sonra beni aradı. Özür dilemeye bu kadar hazır olmama ne sebep oldu bilmiyorum. Belki de Harvey'ye benzemeye başlıyordum. Ya da belki eve kapanıp hiçbir şey yapmamanın verdiği his yüzündendi. Her gün, özellikle de Harvey'siz geçenler, giderek daha da amaçsızlaşıyordu. Sınavlar ya da küçük testler için ders çalışmak ve cuma günlerini iple çekmek gibi minik şeyleri her zaman hafife almıştım ama şimdi günlerimi evde, annemle babamdan birinin gözetimi altında geçirirken, günlük hayata bir amaç katan o küçük hedefleri özlüyordum.

Kucağımda dizüstü bilgisayarımın kanepeye uzanıp sosyal medyaya düşen okul dedikodularını aradım. Karşılaştığım en ilgi çekici haber Mindi'nin son sınıflardan Mike Tule adlı biriyle çıkıyor olmasıydı. Bu beni yine amaçsızca keyiflendirdi çünkü Mike Tule tam bir dingile benziyordu.

İlaçlarımı içmek için bir bardak su almaya gittim. Kanepeye döndüğümde telefonum çaldı.

“Selam,” dedi Harvey. İşteydi. Günün Avantajlı Ürünleri listesi anonsunu duyabiliyordum.

“Selam. Ben de, ee, sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Moladayım. Bir beş dakikam falan kaldı.” Sesi, kızların kafasını karıştırma konusunda sabıkalı bir oğlanınki gibi mesafeli geliyordu.

“Ah,” dedim hâlâ böyle davranıyor olmasına şaşırıp kalmıştım. “Sonra da konuşabiliriz.”

“Ee, ne istemiştin?”

Bana hâlâ kızgın olmasına inanamıyordum. “Mesajlarımı almadın mı?”

“Evet. Evet, aldım.”

“Özür diledim.” Doğruldu ve burnumdan nefes vererek rahatsızlığımı kontrol altında tutmaya çalıştım.

“Ah, yapma, Al, ben buna pek...” Ahizeye doğru iç çekti. “Boşver en iyisi.”

“Ne?” dedim, sinirleniyordum. “Mızımızlanma. Söyle gitsin.”

“Sana kızdığım için üzgün olduğunu söyledin. O özür sayılmaz.”

“Üzgünüm dedim ya. Tanrım.”

“Benim hislerim için özür dileyip sonra da aramızın düzelmesini bekleyemezsin.” Durakladı. “Özellikle de bu hislerein sebebi senken.”

Ne demek istediğini biliyordum ama benim kastettiğim bu değildi. Düşünmemiştim. “Harvey...”

“Hayır,” dedi. “Böyle bir özürle, sinirlenmemle hiçbir alakan yokmuş gibi gösteriyorsun; beni sinirlendiren bizzat *sen* olduğun halde.” Her kelimedede sesi biraz daha yükseldi. “Bu doğru değil.”

“Ben... üzgünüm. Niyetim öyle göstermek değildi.” Ne-redeyse söylüyordum; davranış biçimim ve yaptığım şeyden dolayı üzgün olduğumu söylüyordum ama onun yerine, “İstersen özür metnini sen yaz, ben imzalayayım? Öyle senin için daha iyi olur mu?”

“İşe dönmem lazım.”

“İyi,” dedim. “Sonra ararım.”

Oradan birine, “Hemen geliyorum,” diye seslendi. Bana, “Tamam, olur,” dedi ve telefonu kapadı.

Haklıydı ve ben bunu biliyordum. Aptal gururum devreye girmişti. Yine.

Bir saat sonra falan Harvey’ye mesaj atarak işten sonra eve davet ettim. Sadece, “Tmm,” diye cevap vermesi iki saatini aldı.

Nihayet anahtarı kilitte döndüğünde bizimkiler yatmaya hazırlanıyordu ama ben beklemişim.

Oturduğumuzda, konuşmayı başlatması gerekenin ben olduğumu biliyordum.

“Selam, Harv,” dedi babam koridordan başını uzatarak. “Yemekten kalanlar dolapta. Alice, fazla geç yatma.”

Başımı yukarı aşağı salladım ve Harvey’ye dönmeden önce bizimkilerin yatak odası kapısının kapanma sesini bekledim. “Özür dilerim,” dedim.

Beklentiyle bana baktı.

Bir süre dudağımı ısırđım. “Pisliğin teki olduğum ve Celeste ile Mindi’ye o şekilde davrandığım için özür dilerim. Ve seni de buna dâhil ettiğim için.”

“Sadece ikimiz olduğumuz zamanki halini seviyorum,” dedi dudaklarını büzerek, “keşke her zaman öyle olabilsen. Ve hayali arkadaşın olmak istemiyorum. Arkadaşın olmak istiyorum.”

Başımı evet anlamında salladım. “Bunu ben de istiyorum.” Gözlerimin dolduğunu hissettim. Onun kızgın olmasına dayanamıyordum. Böyle ölmeyi göze alamazdım.

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Neredeyse gülümsediğini görmek çok iyi hissettirdi. “Tamam,” dedi.

İimdeki gerilim hemen zld ve birden yorgun hissettim. “Tamam, yani barıştık mı?”

“Evet.” Dudakları bir gülümsemeyle birbirinden ayrıldı. “Sana kızgın olmak berbattı.”

Bana kızmanın onun için zor olması hoşuma gitmişti. Hatta belki de biraz fazla hoşuma gitmişti.

Alice.

Önce

Araba kullanmayı öğrenmem için geçerli sebebim yoktu; on altı yaşında olmam ve evrenin bunu bana borçlu olduğunu hissetmem dışında. Asla üniversiteye gitmeyecek ya da kendi evimde yaşamayacak olabilirdim ama araba kullanabilirdim. Bunu listeme yazarken kendimi bir otobanda doksanla giderken hayal etmiştim ama itiraf etmem gerekirse araba kullanma işinde çok iyi değildim, bu yüzden de benim için otobana en yakın şey bu otopark olacak gibi görünüyordu. Kavgamızdan birkaç hafta sonra Harvey'den bana direksiyon öğretmesini istemiştim. Başta kıymetli minik arabasında öğretmemek için inat etti. İsteğimden vazgeçmeyeceğimi anlayınca boyun eğdi ama eski, kullanılmayan süpermarket otoparkından çıkmadığımız süreç.

Harvey yolcu koltuğunda otururken, boş otoparkta ileri geri gidip geldim. Dikkatimi verebilmek için, ağrı kesicilerden oluşan her zamanki kahvaltımı bu sabah atlamıştım. Direksiyonu çevirmek hayal ettiğimden farklı...

“Alice, fren!” diye bağırdı Harvey. “Şimdi!”

Gaz değil, fren olduğunu umarak ayağımla sol pedala hızla bastım. Harvey’nin Geo’su sarsılarak aniden durdu. Ofladım ama Harvey’nin duyamayacağı kadar kısık sesle. Direksiyon hayal ettiğimden daha farklı gelmişti ve arabanın ağır olmasını bekleyerek direksiyonu sert çevirmiştim ama sonra bir baktım ki bir elektrik direğine çarpmak üzereyiz.

“Gördün mü?” dedim. “Bir şeyimiz yok.”

“Yok mu?” Aramızdaki vitesi boşa aldı. “Az kalsın epey bir şeyimiz oluyordu,” dedi pencerenin hemen dışındaki elektrik direğini işaret ederek.

“Senin rot balansın bozuksa ben ne yapayım?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“*Rot balansım* gayet iyi, merak etme. Ayrıca araba kullanmayı neden baban öğretmiyor sana? Zaten bunu neden... neyse, boşver.”

Neden araba kullanmayı öğrenmeye kalktığımı anlayamıyordu. Harvey’nin aklından geçen, ama dile getiremediği şey buydu. Biliyordum.

Uzanıp bacağıma dokundu. Başımı omzuna koydum. Vücudu başımın altında iç geçirdi. Bu iyiydi. Son zamanlarda el ele tutuşmanın ve öpüşmenin serbest olduğu bir ritme kaptırmıştık kendimizi. Erkek arkadaşım değildi. Bu her neyse, ondan çok daha önemli bir şeydi. Normalde bu ödümü koparırdı ama her nereye gidiyorsam, pişmanlığım olmadan gidecektim.

Harvey için bütün bunlar muhtemelen çok acı vericiydi. Ama benim için bu gitmeden önceki son yemeğim gibiydi;

günlük tüketimde yeri olmayan bütün o tatlı şeylerden oluşuyordu.

Başımın tepesini öptü. “Pekâlâ,” dedi. “Tekrar deneyelim haydi. Arabayı geri vites al.”

Doğrudum ve dokunuşunun sinir uçlarımla hepsiyle buluşmasının keyfini çıkararak, ondan bir kedi gibi ondan uzaklaştım.

Omzumun üzerinden arkaya bakarak geri vites aldım. Harvey elini direksiyona koyup arabayı bir şeylere çarpmadan çıkarmama yardım etti.

“Otoparkta daireler çiz sadece,” dedi.

Ben de öyle yaptım.

“Sanırım sonuna yaklaşıyoruz, değil mi?” diye sordu Harvey.

Ayağımı frenlerden çekip arabayı aniden durdurdum.

“Listenin.” Başını iki yana salladı. “Listeni kastettim. Pek bir şey kalmadı, değil mi?”

“Ha,” deyip ayağımı tekrar pedala koydum. “Evet. Evet. Kalmadı herhalde.”

“Neredeyse bir yıl oldu.” Sesi duygudan yoksundu. Teşhis konulduğundan beri neredeyse bir yıl geçmişti. Geri dönüp, yolumu neyin değiştirebileceğini bulmak için verdiğim her bir kararı incelemek istiyordum.

Var’dan *vardı*’ya, *burada*’dan *gitti*’ye dönüşmeden önce yapmak istediğim birkaç şey daha vardı. Listemin kalanını en ufak ayrıntısına kadar ayarlamıştım. Tek bir şey hariç. O da Harvey içindi. Ona bir şey vermek istiyordum; yanında götürüp, sonsuza dek saklayabileceği bir şey.

Bir yanımla Harvey'yi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum. Listemi yaptığımda onun için bir şey yapmak istiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum. Ve neyin yeterince büyük, yeterince önemli olabileceğinden emin değildim. Ama artık zamanım tükeniyordu –kontrol edemediğim tek şey– ve görünüşe göre Harvey için yapacağım şey, yarım kalan tek şeyim olacaktı. Geceleri bana eziyet eden şey buydu; damlayan musluk gibi. Ama sanki bir bakıma öyle kalmasını da tercih ediyordum, çünkü liste tamamlandığında, geriye durup beklemekten başka bir şey kalmayacaktı. Vücudumun “yeter” diyeceği anı beklemek. *Bunun* –planlar yaparak, öpüşerek, kavga ederek birlikte geçirdiğimiz bu yılın– onun için yeterince iyi olmasını umdum. Hayatının bu yılını hiç unutmamasını diledim. Hayır, hayatımızın bu yılını. Çünkü Harvey sayesinde, öldüğüm yıl, yaşadığım yıla dönüşmüştü.

Ayağım gaz ve frene alışırken otoparkta bir tur daha attım. “Senin listende ne olurdu, Harvey? Öleceğini bilseydin.”

Tekrar uzandı ve elini enseme koydu. “Sen,” dedi. “Seninle olmak.”

Başımı sallayarak normalden gözlerimi biraz uzun süre kırptırdım ve kelimelerinin biraz daha uzun sürmesini sağlamaya çalıştım.

“Nasıl yapardım bilmiyorum ama annemin iyi olmasını sağlamaya çalışırdım. Sizinkilerin de tabii. İş bırakırdım; ‘Sıçarım böyle işe, gidiyorum ben, bütün gurme peynirleri verin bana’ deyip bırakırdım.”

Güldüm. O kadar farklıydık ki. Harvey iyilik peşindeydi. Sevdiklerini iyi bir yerde bırakmak istiyordu. Ben sadece son

sözü söylemek istiyordum. Ama artık buna üzülemezdim. Üzölmek için artık çok geçti.

“Bir de belki,” dedi, “Babama ne olduğunu öğrenmek isterdim. Bileyim gitsin diye.”

Başımı yukarı aşağı salladım. Sorularının cevapları olmak zorundaydı. Ama Harvey istediğini elde etmekte hiçbir zaman iyi olmamıştı. Biz küçükken, annesinin Noel hediyelerini sakladığı yeri bulan Harvey olsa bile, paketleri karıştırıp içinden onun son üç yıldır istediğı patenleri bulan bendim.

Birden ağzım kurudu ve başım dönecek kadar zonklamaya başladı. Frene bastım ve araba kayarak durdu.

“İyi misin?” diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. “Bir saniye.” Ağrı yan-kılanarak vücuduma yayıldı. Burnumdan nefes alıp verirken gözyaşlarına boğulmamak için gösterge paneline odaklanmaya çalıştım.

Harvey benim tarafıma gelip kapıyı açtı. “Haydi,” dedi. “Seni eve götürüyim. Belki Dennis’in bana verdiği filmlerden bazılarını izleriz.”

Arabadan çıkıp yolcu koltuğuna yürümeme yardım etti.

“Teşekkürler, Harvey,” dedim.

“Ne için?”

Oturup derin bir nefes aldım. “Hep evet dediğın için.”

Harvey.

Şimdi

Bahar tatilinden önceki son birkaç gün her zaman işkence gibi geçirdi. Okulun son gününden de kötüydü çünkü öğretmenler hâlâ ders anlatmaya çalışırdı. Neyse ki bugün okul yarım gündü. Ama bu ikinci derse gireli on dört dakika olduğu ve çoktan kışımnda pireler uçuştığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Dün gece, her yıl bahar tatilinden önce öğrenci birliği tarafından son sınıflar için düzenlenen Hawaii temalı partinin hazırlıklarına yardım etmek için Debora'lara gitmiştim. Birkaç tabelayı tamamladıktan sonra kafein ihtiyacımızı karşılamak için dışarı çıktık ve Alice ile Eric'i gördüm. Bir kız arkadaşımın olması, Alice'in beni seçmemesinin yarattığı darbeyi hafifletir sanmıştım ama hiç öyle olmamıştı. Debora harikaydı; sadece Alice değildi. Bay Ramirez "tam güven ve itimat maddesi"nin önemi hakkında konuşmaya devam ederkem hepimiz uykuya dalıyorduk. Kapıyı izliyordum, zil çaldığında kaçmaya hazırdım. Pencereden Dennis'in kafası göründü. Bana işaret edip ağzıyla, *Hemen gel*, dedi.

Omuz silktim.

Ciddiyim, dedi Dennis gözleri faltaşı gibi açık, yüzünde telaşlı bir ifadeyle.

Elimi kaldırdım.

“Konuya eklemek istediğiniz bir şey mi vardı, Bay Poppovicci?”

Soyadımdan nefret ediyordum. “Yok hocam. Tuvalete gitmem gerek.”

Ramirez bir an düşündükten sonra izin kâğıdını uzattı. “Çabuk olun.”

Çantamı aldım ve elimde izin kâğıdımla çıkıp gittim.

Dennis birkaç metre ileride, nefes nefese beni bekliyordu.

İzin kâğıdını arka cebime sokuşturdum. “Dennis, n’oluyor?”

“Spor salonunun arkasına...” Başını ve ellerini sallayarak doğru kelimeleri aradı. “Böyle... şey... öff, gel işte.”

Peşinden gittim ve konferans salonundan geçip okulun diğer tarafına çıktık.

“Durup beni ne diye sınıftan çıkardığını bi’ söylesen keşke.”

Dennis yürümeye devam etti. “Açıklaması zor.” Garip davranıyordu. Dennis için garip bir davranıştı yani.

“E, bir dene. Haydi.”

Ellerini yüzüne kapayıp inledi. “Alice için bir tür anı köşesi yapmışlar. Anma töreni için bir yer gibi.”

Donup kaldım. “Bir dakika. Ne?”

“Çok hasta bir şey, oğlum,” dedi gözleri faltaşı gibi açık, burun delikleri genişleyerek.

Bağlantı kuramıyordum. “Anma töreni ne? Kim yapmış?”

“O şey olursa, hani *ölseydi* yapılacak türden bir anma töreni. Mumlar ve fotoğraflar falan. Televizyonda gördüklerimize benziyor ama daha kötüsü. Kimin yaptığını da bilmiyorum ama aklımda üç kişi var.”

Titrememeleri için ellerimi cebime soktum. “Kahretsin. Ne...”

“Onu bulamadım,” dedi Debora ana girişten içeri dalarak.

Dennis’e döndüm. “Alice’i bulmaya Debora’yı mı gönderdin?” diye fısıldadım. “Bunadın mı sen?”

“Seni dersten çıkarmam gerekiyordu. Onu da koridorda gördüm. Acil durum kararı,” dedi ellerini kaldırıp kendini savunarak.

“Tamam, tamam. Haydi gidelim.” Döndüm ve arkamda Debora’yı buldum. Dudakları ince bir çizgi halinde, başını yukarı aşağı salladı.

Konferans salonundan çıkıp, duvarlarda sıra sıra kupa vitrinlerinin olduğu spor salonu tarafına geçtik. Dennis önden gidiyordu koridorun en sonundaki, eski, tozlu, güneş lekeleriyle dolu kupa vitrinlerinin öylece durduğu köşeye kadar onu takip ettim.

Son vitrinin önünde durduk. Her tarafı kumaşla kaplıydı. Etrafına solmuş, ölmekte olan çiçekler atılmıştı. Mumlar vardı; o gerzekler yangın çıkarabilirdi. Ve Alice’in fotoğrafları vardı. Gözlerinin üstü çizilmiş ve her fotoğrafa *sürtük* ya da *orospu* gibi şeyler yazılmıştı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim. Bu çok acımasızdı. Ve alçakçaydı. Midem burkuldu. Herhangi birinin böyle

bir şey yapabilmesi ihtimali karşısında bile dehşete düşmüştüm. Bu çok yanlıştı. Alice'in standartlarında bile.

Bir yanım Alice'in bunu görüp bu hissettiklerimi hissetmesine izin vermek istedi; belki de buna ihtiyacı vardı. Ama diğer yanım –daha büyük olan yanım– bunu onun için düzeltmek istiyordu. Ve bunu düzeltebilirim, belki bizi de düzeltirdim.

“Çok iğrenç.” Sesim *iğrenç* kelimesinde inceldi. “İğrenç. Luke ve Celeste'in bunu yaptığına inanamıyorum. Yani, inanabiliyorum, ama...” Sesim çatladı. Alice'e kızgın olabilirdim ama bunu görmesine izin veremezdim. İmkânı yoktu.

“Yavaşklar,” dedi Debora püskürerek.

Biraz şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce hiç küfrettiğine şahit olmamıştım. Kulağa tuhaf gelmişti; neredeyse.

“Her yere baktım,” dedi, “ama onu bulamadım.”

“Ne yapacağım şimdi?” diye sordum. Ne yapılacağını bilirdi. O her zaman ne yapılacağını bilirdi.

“Hiç. Bir öğretmen bulacağız,” dedi sanki bu açıkça ortadaymış gibi.

“Hayır,” dedim. “Hayır, yapamayız. Eğer bir öğretmen bulup getirirsek o zaman okul idaresinin de haberi olur, onlar da Bernie ile Martin'i arar ve işte o zaman Alice gerçekten çıldırır.”

“Harvey, bir öğretmen çağırmanın yapılması gereken şey olmasını bırak, başka türlü nasıl bu vitrini temizleriz bilmiyorum. Kilitli.”

Bazen kendime onun kız arkadaşım olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum ve sanırım bunun olmaması gerekiyordu.

Dennis onun arkasında durmuş başını sallıyordu.

Başka bir zaman olsa Debora haklı olabilirdi ama Alice ve Bernie'nin arası yeterince gergindi. Bu da son damla olabilirdi.

“Peki,” dedi Debora. “Senin yöntemini deneyelim. Ama işe yarayacağına söz veremem. Vitrinin anahtarını bulmaya çalışacağım. Dennis, sen burada nöbet tut. Etrafında kalabalık oluşmasın. Dikkatleri buraya çekmek istemeyiz. Harvey, sen de Alice'i bul.”

Debora, koltukaltına sıkıştırdığı dosyasıyla koridorda hızla ilerledi.

“Bir dakika,” dedim ona yetişmek için koşar adım yürüyerek. “Senin son sınıflar partin ne olacak?”

Elini normalde dümdüz ama şu anda kıvrıkcık saçlarının arasından geçirdi. “Sorun yok. Birkaç birinci sınıf öğrencisi yardım ediyor.”

“Teşekkürler?” Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Bir an gülümsedi. “Alice'i bul.”

Alice'in nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama onu bulmak zorundaydım. Kötü bir rüya, kötü bir rüyaydı bu. Hani ayaklarının kuma gömüldüğü, boğazının kuruduğu ve çığlık atmadığın çünkü o lanet çığlığı atabilsen zaten her şeyin bitip gideceği bir rüya.

Alice.

Şimdi

İlk derse girecek gücü bulamadım. İlginçtir, okula döndüğümünden beri kimse ektiğim derslerle ilgili bir şey söylememişti. Söylemeye kalksalar bile tuvalette midemdeki her şeyi kusmakta olduğumu ve hâlâ güçsüz hissettiğimi söyledim.

Doğruydu da. Hâlâ önceden olduğu kadar hasta hissettiğim oluyordu. Dr. Meredith bazen böyle hissedeceğimi söylemişti. Aradaki tek fark, artık o nefis ağrı kesicileri alamıyor olmamdı. Dr. Meredith, son randevumuzda, iyileşme dönemine girmemi tetikleyen şeyin ne olduğunu henüz çözemediğini itiraf etmişti. İyileşmem istikrarlı olduğu ve son kemoterapi seansına vücudum çok ters tepki verdiği için, yakın takip altında yapacağı, kalan son muhtemel kanser hücrelerini öldürmeye yönelik tedaviye başlamadan önce okul yılını tamamlamama izin verdi. Herkes kanserle münasebetimin geçmişte kaldığından çok emin görünüyordu ama ben bu mutlak pozitif yaklaşımlarının neye dayandığını bilmiyordum. Çünkü benim için kanser her

zaman içinde yaşadığım bir karanlık, benimle işi asla tamamen bitmeyen bir bağımlılıktı.

Birinci ve ikinci dersler arasında ikinci kattaki kızlar tuvaletinde zilin çalmasını bekledim. Bina boşaldıktan sonra parmaklarımı duvarlarda gezdirerek koridorlarla dolandım; görünmez yaşam izleri bıraktım. Eric'in nerede olduğunu ve hatta bugün okula gelip gelmediğini merak ettim.

Müzik koridorunda gezinirken bir öğretmenin yaklaştığını duyup boş bir sınıfa saklandım. Koridor tekrar boşaldığında kapıyı açıp karşımda Harvey'yi bulunca hemen kapattım. Sınıfın ışıklarını söndürüp eğildim; böylece onu önümden hızla geçip bir sonraki köşeden döndüğünü gördüm. *Nereye gidiyordu?*

Eric'le tribünlerin altında buluştuğum spor salonuna doğru ilerledim. Eğer oradaysa en azından belki ona veda edebilirdim. Ne bileyim. Tek bildiğim yalnız olmak istemediğimdi. Eric gittiğinde beni oyalayan şeyleri de alıp götürecekti. Ve işte önümde ailem ve Harvey'le geçireceğim koca bir hafta vardı ve şu ana kadar kaçtığım her şey gelip beni bulacağa benziyordu.

Spor salonunda tribünlerin altını kontrol ettim ama Eric yoktu. İlk ders beden eğitimiydi ve bir tarafta öğrenci birliği son sınıflar için düzenlenen Hawaii temalı parti için hazırlık yaparken diğer tarafta kızlar yakan top oynuyorlardı. Yakan top oyunu çok acımasız görünüyordu. Oyundan henüz çıkmamış sadece altı kız vardı ve Celeste de onlardan biriydi; tabii ki. Tribünlerin altından izledim. Şimdi dörde iki kalmışlardı. Kalan iki atış, Celeste'in takımındaydı. Celeste elindeki topu tombul

bir birinci sınıf öğrencisine fırlattı. Top kızın kalçasından sekip daha kısa boylu takım arkadaşını göğsünden vurdu.

Koç Wolfen, oturduğu voleybol yedek klubesinden düdüğünü çalıp, “Maç bitti!” diye bağırdı.

Kızlar soyunma odasına doluşurken Eric yiyecek otomatlarının orada olabilir mi diye bakmak için koşar adım sahanın diğer tarafına geçtim.

“Bakın!” diye bağırdı Celeste soyunma odasının kapısından. “Bir zombi!”

Durmadım ama hareket çektim.

“Nerede olman gerektiğini bilmiyorum,” diye bağırdı Koç Wolfen parmağını bana doğrultarak, “ama bir an önce oraya gitsen iyi olur.”

Koridora çıkınca kendimi şaşkınlık nidaları atan bir kalabalığın içinde buldum. Gülenler de vardı. Kalabalığın arka tarafında, dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrılmış Mindi’yi gördüm.

Arkamdaki kapı açıldı. Celeste uzanıp, “İlgi odağı olmayı ne kadar sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı.

Kalabalığı yararak Dennis geldi. “Alice.” Beni kolumdan çekti. “Aptalca bir şey. Vaktini harcamaya değmez. Harvey seni arıyordu.”

“Ne diyorsun sen?” Koluma baktım. “Bırak.” Bütün hissettiğim bir araya toplanmış vücutlar ve herkesin bana bakıp fısıldaşmasıydı. On beş yirmi öğrenciden fazla olamazdı; bütün son sınıf öğrencilei partiye gitmişti ama bana sanki yüz kişi varmış gibi gelmişti. Ve bakışlarının ağırlığı beni az kalsın yerin dibine sokuyordu.

Dennis kolumu biraz daha sıkı tuttu.

Ondan kurtuldum. Konuştuysam da ne dediğimi hatırlamıyorum.

Kalabalığın içinden geçtim. Zor olmadı. Kimse beni geri ittirmiyordu.

Dirseğimde birkaç parmak hissettim ve bunları takip edince karşımda, iki üç kişinin ardından uzanmış beni yakalamaya çalışan Debora'yı buldum. Kaşlarımı çatarak geri çekildim ve ilerlemeye devam ettim.

Eski bir kupa vitrininin etrafındaki küçük bir açık alana çıktım ve yemin ederim kulaklarım zonkladı ve duyduğum tek şey uğultuydu.

Cam raflar siyah kumaşla kaplanmıştı. Ve solmuş karanfillerle. *Karanfilden nefret ederim*. Birkaç minik çiçek demeti de vardı; cenazelerdeki çelenkler gibi ama daha küçüğü. ... ANISINA ya da HUZUR İÇİNDE YAT gibi yazılar vardı. Karanfillerden kalan boşluklarda da, Katolik kiliselerindeki gibi uzun silindir camlar içinde mumlar vardı. Bazılarının üzerinde azizlerin, İsa ya da Bakire Meryem'in resimleri vardı. Çiçeklerin ve mumların aralarına fotoğraflar serpiştirilmişti.

Benim fotoğraflarım. Gülerken ve dans ederken çekilmiş fotoğraflarım.

Aralarında ortaokula kadar giden birkaç eski okul fotoğrafı da vardı. Bazıları büyük, bazıları küçüktü ama hepsinin tek bir ortak özelliği vardı; hepsinde gözlerimin üstü siyah pilot kalemle çizilmişti. Bunu her kim yaptıysa –ki ben kim olduğumu biliyordum– kalemi o kadar çok bastırmıştı ki fotoğrafların

parlak cilaları aşınmış, geriye sadece beyaz zemin kalmıştı. Öfkeli ve vahşi görünüyordu.

Gördüklerim kafama dank ettiğinde yalnızca kendi kesik soluğumu duyuyordum. Bu benim anma törenimdi. Gece geç saatlerde bunun nasıl bir şey olacağını, kimlerin orada olacağını merak eder, hatta hayal kurardım. Müzik de olacak mıydı? Gözyaşları?

İşte tozlu, eski bir kupa vitrininin içindeydi yaşamımın ispatı. Bunlar yaşamın bana dair anılarıydı. Kazınmış gözler, solmuş karanfiller ve eriyen mumlar. Tıpkı camın arkasında bambaşka bir dünyanın olduğu bir akvaryumun camına dokunan bir çocuğun merakıyla dokundum cama. Ve bu camın arkasında bensiz, bambaşka bir dünya vardı; ölüp, ardında *bunu* bıraktığım bir dünya. Bunu kimin yaptığını bildiğim için gözlerimi kapadığımda her şeyi canlandırabiliyordum. Celeste'in en ustalıkla planıydı bu. Kupa vitrininin anahtarı; bunu Luke halletmiş olmalıydı. Koç Wolfen'in ruhu duymadan anahtarı ofisinden çalmış olabilirdi. Ve muhtemelen kalan her ayrıntıyı Mindi halletmişti.

Gözlerim vitrinin sağ alt köşesine ilişti. Hüzünlü çiçeklere dayanmış eski bir fotoğrafım vardı; yedi ya da sekiz yaşlarındaydım en fazla. Saçlarım bale topuzu yapılmış, stüdyoda yerde oturuyorum ve Harvey de karşımda oturmuş, içinde bir şey sakladığı yumruklarını bana uzatmıştı; muhtemelen iki yumruğundan birinde bozuk para falan vardı. Gözlerim fotoğraftan kazınmış olsa da hangisinde para olduğunu bulmaya çalışırken gözlerimin kısılmış olduğuna emindim. Minicik bir geri adım attım ve vitrinin tamamına baktım. Her bir fotoğraf,

hayatımdaki bir kilometre taşını temsil ediyordu. Ve işte –hayatım– sanki açıklanabilir basit bir şeymiş gibi, herkese açık bir vitrinde toplanmıştı

Kendi cenazemi görme mucizesinin etkisi yerini katıksız bir dehşete bıraktı. Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Burada olamazdım. Kendi anma törenime şahit olmamam gerekiyordu.

O vitrindeki kız ölmüştü. Ve o vitrindeki kız bendim.

Harvey.

Şimdi

İkinci ders için üçüncü zil çaldı. Okulun her bir santimine bakmıştım ama Alice yoktu. Her aradığımda telefonu doğrudan telesekretere düşüyordu.

Eski kupa vitrinine giden koridor, çoğunlukla spor salonuna girip çıkan öğrencilerle doluydu. Vücut denizinin akıntısına karşı koydum. *Hastalıklı bir şey ve Kanserli kız mıydı o?* gibi mırıldanmalar duyunca ayaklarım hızlandı.

Kalabalık yavaş yavaş azaldı; sanki gösteri bitmişti. Son zil çaldı. Sonra onu gördüm.

Alice orada, vitrinin önünde duruyordu ve birdenbire beynim dondu. Onu bulmam gerektiğini biliyordum ama bulduğumda ne diyeceğimi bilmiyordum. Ve onu bula bula burada bulmayı da beklemiyordum.

Elimi omzuna koydum; *buradayım* demek için.

Çenesi yukarı kalktı ve bakışları elimi yakaladı. Elin benim olduğunu anladığında titrek bir nefes verdi. Yanında dururken hâlâ birkaç gözyaşının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Bu

anma zimbirtısı, kurumuş çiçekleri ve aşırı mumları; hepsi rezaletti. Gerçek bir anma köşesinin abartılı, karikatürü gibiydi.

Alice üç kere derin nefes alıp biraz hıçkırarak yavaşça verdi.

Saatler gibi gelen bir an boyunca, sessizliğimizi bölecek bir şey olmasını bekleyerek öylece durduk.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendine hâkim olmaya çalışan Alice'in gözleri her detayı taradı. Kolları yanlarına düştü; o kadar yakındık ki eli benimkine değdi ve ben de onu tuttum ve bırakmadım. İnsan bunu beklemiyor. İnsan sevdiği kızla, bizzat onun cenazesinde yan yana olmayı beklemiyor.

"Anahtarı bulamadım." Konuşan Debora'ydı.

Onun sesiyle Alice'in omuzları gerildi. Dudaklarını büzdü ve elimi bıraktı. Sessizce, Dennis ve Debora'nın yanından geçerek çekip gitti.

Az kalsın beklemesi için seslenecektim, ama ne diyecektim ki? Bizi ve bu pisliği düzeltecek hangi sihirli sözcüğü söyleyebilirdim?

Luke spor salonunun kapısından, "Başın sağ olsun," diye bağırdı, gülerek.

Alice dönüp doğruca ona doğru yürüdü. Onu korumak istediğim böyle anlar oluyordu ama şu anda incinmesinden endişelendiğim kişi o değildi.

Luke sırtıyordu. "Eminim bunu..."

Geliyorum demeden Alice'in savrulan yumruğu Luke'un burnuna indi. Kan da vardı.

Luke bağırarak ellerini yüzüne kapadı.

Debora şaşkınlıkla elini ağzına götürdü.

“Git buradan,” dedim Debora’ya ve o da tek kelime etmeden spor salonuna girdi.

Alice tekrar yumruğunu kaldırdı ama Dennis onu tuttu. Luke onlara gülerek öylece durdu ve benim içimde biriken öfke nihayet patladı.

İki elimle tişörtünün yakasını tutup Luke’u duvara yapıştırdım. “O vitrinin sıçıttığım anahtarını ver yoksa yemin ederim her bir parmağını kırar, iyileştiğinde bir daha kırarım!”

Yüzüme tükürdü.

Spor salonunun kapısı açıldı.

“Hepiniz odama. Hemen,” diye kükredi Koç Wolfen.

Koç Wolfen spor bölümünün müdürü ve altı tane falan takımın koçu olabilirdi ama odasına üç kişi sığmıyordu.

Luke, Koç Wolfen’in masasının kenarına dayanmış, Alice bir sandalyeye oturmuştu ve Dennis ile ben de onun arkasında ayakta duruyorduk.

“Sen,” dedi Dennis’i işaret ederek. “Temizle şu vitrini. Hemen.” Masasının çekmecesini açtı ve Dennis’e bir anahtarlık fırlattı.

Dennis odadan çıktığında Koç Wolfen, Luke’u işaret etti. “O anahtarların moral ekibinin üzerinde çalıştığı bir proje için lazım olduğunu söylemiştin. Bana yalan söyledin, evlat. Böyle bir şey yüzünden okuldan atılabilirsin.”

Luke ellerini kaldırdı. “Benim fikrim bile değildi!”

Tabii ki değildi.

“Seninle daha konuşacağız,” dedi Luke’a. “Siz ikiniz.” Alice ile bana işaret etti. “Bahar tatilinden sonraki ilk pazartesi

günü başlamak üzere bir hafta disiplin cezası. Kaybolun. Ve sen,” dedi Luke’a. “Otur bakalım.”

Alice’in arkasından çıkıp kapıyı kapadım ve beraber koridora ilerledik.

Dennis vitrinin önündeydi. Yanına büyük, siyah bir çöp kovası çekmişti ve her şeyi içine atıyordu. Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Bir hafta disiplin cezası,” dedim.

Alice’i görmeyi bekleyerek arkamı döndüm. Ama gitmişti; koridorda ilerliyordu. Gidişini, o giderken küçülen silüetini izledim.

Harvey.

Şimdi

“Çalışmazdık asla,” diye şarkı söylüyordu Martin. Şarkı söyleyemiyordu ama bence herkes için yaratılmış en az bir şarkı vardı; söyleyebildiği bir şarkı. Damdaki Kemancı’dan “Ah Bir Zengin Olsam” da Martin’in şarkısıydı; tek şarkısı.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu; arabaların ön camını çatlatacak kadar ağır büyük damlalar halinde. Şimdiye kadar bahar tatilimiz oldukça bayık geçmişti. Bernie ön koltukta oturmuş, arabayı kullanan Martin’e yol tarif ediyordu. Alice, annem ve ben arka koltuğa sığıştık. Annem de Alice de ortada oturmamak konusunda kararlıydı. Ben de gayet kararlı olabilirdim ama sona kalmıştım. Bu yüzden de orta koltuk bana kalmıştı.

Alice benimle konuşmuyordu. Bu sabah eşyaları arabaya yüklerken evlerinin verandasında oturup herkesi iş başında seyretmişti. Ürkütücü derecede sakın görünüyordu; travma sonrası stres bozukluğu yaşıyormuş gibiydi neredeyse. Hani

insanların, tanıdıkları biri korkunç bir kazaya kurban gittiğinde davrandıkları gibi. Okulda olanlarla ilgili nasıl konuşacağımı bile bilmiyordum. İyi olup olmadığını nasıl soracağımı. Bu yüzden aslında kimin kimle konuşmadığından emin değildim. Ama işin özü birbirimizle konuşmuyor olmamızdı.

Yoğun işlerinden dolayı annem ve Alice'in anne babası bizi nadiren tatile götürürlerdi. Hayatım boyunca yalnızca dört kez tatile çıkmıştım ve hepsi de Alice, Bernie ve Martin'le birlikteydi. Her zaman sadece arabayla birkaç saatlik mesafede olan yerlere gittik, çünkü kimse sınırlı vaktimizi yolda harcamak istemiyordu. Annemin cumartesi günü dersleri üçe kadar sürüyordu, biz de sahile giden dört saatlik yolculuğa pazar sabahı çıktık, böylece tatil için tam bir haftamız olacaktı.

Genellikle araba yolculuklarında, insanlar bir şeyler okuyarak ya da uyuyarak vakit geçirirdi ama bu bizim yolculuklarımızda hep büyük bir itiraz konusu olmuştu. Bizde şoförün yapamadığını diğerleri de yapamazdı. Şoförden başlamak üzere (ki arabayı çoğunlukla Martin kullanırdı, annem asla kullanmazdı) hepimiz sırayla tercih ettiğimiz müzikleri dinlerdik. Martin'in seçimleri genelde ne olduğu belirsiz bir sürü seksenler ve doksanlar rock şarkısı ile *Damdaki Kemancı*'nm müzikleri olurdu. Şarkılar arasında müzik susunca dikiz aynasından Alice ile bana baktı.

Bernie de onun bakışlarını takip etti ve müzik setinin kapatma tuşuna bastı. Bağlı emniyet kemeriyle mümkün olduğu kadar arkaya döndü ve "Çıkarın bakalım baklayı," dedi.

Alice penceresinden, dışarıdaki manzarayı izliyorken ben de gözlerimi orta konsoldan ayırmamaya çalışıyordum ama

Bernie, gözlerini ne kadar kaçırmaya çalışırsan çalış bakışlarını kendininkilere çeken o mıknaş gibi gözlere sahipti.

“Harvey,” dedi Bernie, son heceyi uzatarak. Tam bir avukattı.

Yutkundum. “Evet?”

Annem bunu komik bulmuş olmalıydı çünkü kollarını kavuşturup Alice ile bana doğru döndü.

“Sorun ne?” diye sordu Bernie.

“Sorun falan yok,” dedim. *Birtakım puştlar kızın için çakma bir anma töreni düzenlediler ve buna şahit olan tek öğretmen de görmemiş gibi yapmayı tercih etti.* “Okul son zamanlarda biraz stresli geçti, değil mi, Al?” Sesimin kulağa dostane gelmesi için elimden geleni yaptım ama adı ağızımdan sert ve yapmacık çıktı. Benimle konuşmadığı için ona kızgındım. Ye belki de bu boktan bir şeydi ama onun için bir hafta disiplin cezası almıştım. Teşekkür falan beklemesem de bir merhaba fena olmazdı.

Alice çenesini kaldırdı. Sanırım bu baş sallamak sayılıyordu.

Bernie bize yüklendi. “İkiniz de beni iyi dinleyin.” Her kelimeye aşırı vurguluyordu. “Üçümüz,” dedi parmağıyla Martin, kendisi ve annemi gösteren bir üçgen çizerek, “uzun saatler boyunca çok çok fazla çalışıyoruz. Bu sizin bahar tatiliniz olabilir ama bizim tatilimiz. Şunu iyi anlayın: saçma sapan mevzular bizim tatilimizi mahvetmeyecek.” Annem, gülerek Bernie’nin estirdiği havayı bozmamak için kendini tuttu. “Anlaştık mı?”

“Düşman ülkeler gibi,” diye mırıldandı Alice.

Ben de, “Evet,” diye cevapladım sesim çatlayarak.

Sonra Alice müziğin sesini sonuna kadar açtı. The Who'dan *Baba O'Riley* hoparlörlerden gümbürdüyordu. Martin dikiz aynasından Alice'in bakışlarını yakalayıp ona manidar bir bakış attı ve ikisinin gözleri benim çözemediğim bir şeyler konuştu. Alice arkasına yaslandı ve omuzları benimkilere degecek kadar gevşedi. Arabada bir şeyler değişmişti ve sanırım bunu Martin'e borçluydum.

Martin tekrar *Ah Bir Zengin Olsam*'ı söylemeye başladığında (çünkü asla sadece bir kere söylemezdi) ben ellerimle şarkıyı yönetirken Alice de ritme göre, fark edilmeyecek kadar hafifçe omuzlarını oynatıyor ama biri ona baktığında duruyordu.

Sahil evine vardığımızda her şey büyük ölçüde değişmişti; Alice benimle aynı odada kalacağı için söylenmedi bile. İkimizin de ayrı yatakları olacaktı ama yine de itiraz etmeden omuz silkmesine şaşırmıştım.

Bize evin dört odası olduğu söylenmişti ama dört yatağı olduğu ortaya çıktı. Annem ranzada benimle uymayı teklif etti ama Bernie onun da herkes kadar tatilinin keyfini çıkarması gerektiğini ve oğluyla aynı odada uyumanın pek tatile yaraşır bir şey olmadığını söyledi. Ben de kanepede uyumaya gönüllü oldum ama Martin boş bir yatak varken kanepede uyumanın saçma olduğunu söyledi. Uzlaşma şöyleydi: Alice ile ben iki yataklı bir ranzası olan odada beraber kalacaktık ama kapıyı her daim açık tutmak zorundaydık. Ama Alice kurallara uymayı hiçbir zaman sevmezdi.

Alice.

Şimdi

Babam bana üç numaralı bakışını atmıştı. *Bunu bize borçlusun*, diyen o kahrolası bakış. Ve tamam, bunu onlara borçluydum gerçekten ama aynı zamanda dünya ayaklarımın altından kayıp gidiyor gibi hissediyordum. Yine de herkesin huzurlu bir hafta geçirmesini sağlayacak kadar yumuşadım. Geçen yılın ardından annemle babam, Natalie ve Harvey bir haftalık huzuru hak ediyordu. Ama anlaşılan o ki huzur pek bana göre bir şey değildi.

Her sessizlik anında, tek duyduğum o cuma sabahının uğuldayan sessizliğiydi. Her bir santimi —çiçekler, fotoğraflar, mumlar— aklıma kazınmıştı ve unutmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım, bu görüntüler benimle mezara kadar gelecekti. Belki bunun iyi bir şey olmasına izin vermeliydim; belki de bütün korkunç taraflarımı o koridorda, o anı mezarlığında bırakmalıyım ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Kötü taraflarımı çıkarıp atarken kalanları nasıl tutacağımı bilmiyordum. Sanki kanser gibi sonsuza dek içimde kalacaktı. Böyle

bir şeyin olamayacağını da biliyordum. Kimsenin hoşuna gitmeyen taraflarımı kesip atabileceğimi düşünmüyordum. Kadınları her zaman benimle kalacak ve benim o halim hep var olacaktı. Bütün bunların üstüne bir de perişanlığın büyük ağırlığını taşıyordum. Bütün olanları sindirmek için zaman buldukça, daha da kötü hissediyordum; sanki tedavi edilmeyen bir yara gibi.

Pazar günü boyunca yağmur yağdı ki bu sorun değildi, çünkü herkes bitkin düşmüştü. Annem patronunun kullanmamıza izin verdiği sahil evinin sadece 3 yatak odası olduğunu belirtmeyi unutmuş. Natalie, Harvey'le ranzalı odayı paylaşmayı önerince neredeyse ona katılacaktım ki annem beni o kendine has dik bakışlarıyla susturdu ve Natalie'ye bunun çok saçma olduğunu söyledi. Uğraşmaya değmeyeceğine karar verip omuz silktim.

Pazar akşamı odamıza girdiğimde Harvey'yi ranzanın üst katına çarşafını sererken buldum. Çantamı yere attım ve "Üst yatak benimdir," deyip odadan çıktım.

Dişlerimi fırçalayıp geldiğimde Harvey alt yatakta uzanmış, muhtemelen dolapta bulunduğu eski bir *MAD* dergisini karıştırıyordu. Kapıyı kapadım ve kilidi çevirdim.

"Kapıyı açık bırakmamız gerekiyor," dedi başını dergiden kaldırmadan.

"Üstümü değiştirmem lazım."

Dışarısı karanlıktı ama gece bulutları karanlığı aydınlatıyordu. Işığı kapadığımda öten tavan vantilatörü de onunla birlikte kapandı. Ahşap jaluziler loş odada uzun çizgiler oluşturuyordu. Karanlığın örtüsü altında oda o kadar da kötü gö-

rünmüyordu. Her şey, ben dâhil her şey, karanlıkta daha iyi görünüyordu.

Çantamın üzerinden atladım ve sırtımı Harvey'ye dönerek kot şortumun düğmesini açtım. Tavan vantilatörü son kez dönerken sessizliği fermuarımın sesi bozdu.

Harvey'nin gözleri sırtımdan aşağı kaydı. Gözlerini, tıpkı uyurken güneşi yüzümde hissettiğim gibi hissedebiliyordum. Ne zaman gözümü kapasam onu görüyordum. Ama artık gördüğüm o ve Debora'ydı. Cuma sabahı, Harvey her zamanki gibi yanımdaydı. Ve ben de onun yanında olmaya hazır olduğumu düşündüm; ta ki Debora gelip bana Harvey'nin artık benim olmadığını hatırlatana kadar. Ama şu anda, Debora burada değildi.

Sallayarak şortumu çıkardım ve tişörtümü de üzerimden çekip attım.

Harvey iç çekti ve bunu öksürükle kamufle etmeye çalıştı. Atletimi başımın üstünden geçirdim ve elimi sırtıma uzatarak atletimin altından iki parmağımla sutyenimin kopçasını açtım. *Bu anneme ders olsun; Harvey'den olsa da genç bir çocukla aynı odada kalmama izin verdiği için.* Askıları omzumdan indirdim, atletimin içinden sutyenimi çekip çıkardım, yere bıraktım ve sonra şortumu giydim. Kapının kilidini açtıktan sonra üst yatağa çıktım. Vücudum yavaş yavaş yeniden gelişmeye başlamıştı ve ben buna, bu sağlıklı vücuda alışıyordum. Ama bunun geçici olabileceğini ve bu iyileşme döneminin yalnızca kısa bir erteleme olabileceğini biliyordum. Sinirle yatağında dönen Harvey'nin ağırlığı altında gıcırdayan yayların sesini dinledim.

Ve işte böylece, evrendeki Harvey/Alice dengesi tekrar sağlanmış oldu.

Pazartesi sabahı pencereye vuran yağmurun sesiyle uyandım. Harvey alt ranzanın kenarına basıp yukarı çıkmış, dirseklerini yatağımın tırabzanlarına dayamış bana bakıyordu.

Odanın diğer tarafındaki içinde eski kutu oyunlarından oluşan bir yığından başka bir şey olmayan dolabı işaret ederek, “Beş dakika içinde Kızma Birader’de seni mahvediyorum,” dedi.

“Ha?” Kafam henüz çalışmıyordu.

“Kutu oyunu var ya, Kızma Birader.”

Dirseklerimin üstünde doğruldum ve, “Ah, bence kızan sen olacaksın,” dedim.

“Yandın, Al.”

Sanki uyandığında aramızın iyi olduğuna karar vermişti. Bunun hakkında ya da hislerimiz hakkında ya da her ne boks onun hakkında, konuşmak zorunda değildik. İyiydik. Ve ben, elimden geldiğince uzun süre, bu kör edici mutlulukta yaşamak istiyordum.

Salı günü oyun Süper Doktor’du. Elimi yeterince sabit tutamamaktan bıktım ve Harvey’yi koltukaltına vurarak sabote ettim. Çarşamba Monopoly’ydi. Ben kazandım ve Harvey’nin bütün mülklerine el koydum. Perşembe *Game of Life*³ oynadık. Bütün küçük figürleri dağıtıp Harvey’nin çöp adamlarının pembe, benimkilerin mavi olacağına karar verdim. Evlen-

3 (İng.) Yaşam Oyunu: Gerçek yaşam olaylarına dair bir tür simülasyon yaratarak oynanan kutu oyunu. (ç.n.)

memeyi seçtim ve bütün çocuklarımı Doğu Avrupa'nın Demir Perde Dönemi'nden kalma bir Gezici Sirk'e sattım. Harvey ve hayat arkadaşı Rhonda'nın on dokuz çocuğu oldu. Bunları da mutfak çekmecelerinde bulduğumuz lastiklerle başka arabalara sığıştırdık. Cuma günü Cluedo günüydü. Her seferinde bütün silahları kullanarak herkesi öldürdüm. (Aslında hizmetçi kız öldürdü.)

Popom yukarıda kalacak şekilde eğilmek ya da göğüslerimle Havey'nin koluna sürünmek için her fırsatı kullandım. Kendimi aptal gibi hissediyordum ama unutmamasını başka nasıl engelleyebileceğimi bilmiyordum. Çünkü artık o benim olamayacağı için asla onu unutamayacağımı biliyordum; en azından yakın zamanda. Belki de Eric gittiği içindi ama onu ve Debora'yı her düşündüğümde birileri tırnaklarımı tek tek söküyormuş gibi hissediyordum.

Ama ya bu işe yararsa ne olacaktı? Bana karşı koyamayıp Debora'dan ayrılırsa ne olacaktı? Mutluluğu bana bağlı olacaktı ve bu da kaldırabileceğimden emin olmadığım bir yükü. Harvey'yi mutlu edebileceğim bütün yolları düşünmüştüm ama onun için yapabileceğim her şey, benim onun yanında ve tutarlı olma konusundaki beceriksizliğime dayanıyordu; *sonsuz* dek yanında ve tutarlı. Listemde hâlâ tamamlamamış bir şey vardı. Harvey'ye verebileceğim ve yalnızca onun için olup kesinlikle benim için olmayan minik bir tatmin. Zihnimin rüya ile gerçeği birbirinden ayıramadığı o uyku ile uyanıklık arasındaki anlarda planladığım bir şey.

Cuma öğleden sonra Harvey'yle Cluedo oynadıktan sonra kanepede sızdım. Uyuyakaldığımdan daha sessiz ve karanlık bir evde, kenarları omuzlarıma sıkıştırılmış bir battaniyeyle uyandım. Yağmur pencereye tıklatırken mutfaktan kahve kokusu geliyordu. Kokuyu takip edince babamı yarı dolu bir kahve fincanıyla masada oturmuş, new wave müzik akımı hakkında parlak yeşil kapaklı bir kitap okurken buldum.

“Herkes nereye gitti?”

“Ah, selam,” dedi biraz daha dik oturup kulak memesini çekiştirerek. “Çin yemeği almaya gittiler. Gelirler birazdan.”

Yanındaki sandalyeye oturdum. “Ne kadar uyudum ben?”

Okuduğu sayfanın ucunu kıvrıp kitabını kapadı. “Sadece birkaç saat.” Kahvesinden bir yudum aldı.

Başımı salladım ve parmaklarımı yüzüme götürerek kanepenin bıraktığı izlere dokundum. “Baba?”

“Evet?” Bana baktı ama ben ona bakmaya devam etmedim çünkü benim gördüğüm her şeyi görüp ona hiç söylemediğim tüm gerçekleri öğrenmesinden korkuyordum. Ona annemden bahsetmemek boğazımda bir yumru gibiydi. Yanağımın içini sertçe ısırdım. “Harvey’nin babasıyla tanıştın mı hiç?”

Başını iki yana salladı. “Hiç tanışmadım.”

“Hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Hayır. Natalie o konuları sadece annenle konuşurdu.” Öne eğildi. “Niye ki? Harvey bir şey mi söyledi?”

“Hayır. Hayır, ben sadece...”

“Çin böreğimiz var!” diye seslendi annem ön kapıdan. Babam kolumu sıvazladı. “Birkaç tabak kapar mısın?”

“Tamamdır.”

Yemek yedik ve bitirdiğimizde, artan soya sosu paketleriyle dolu poşetten her birimiz birer kurabiye falı çıktık. Annem herkese falını sesli okuttu. Babammki beklenmedik bir iş girişiminde şansla alakalıydı. Natalie’ninki dünyayı döndüren şeyin sabır olduğuna dair bir şeyler diyordu. Anneminki kararlarına şefkatin yön vermesine izin vermesini söylüyordu.

Harvey boğazını temizledi. “Her yolun bir yol ayrımı vardır.”

Sıra bendeydi; kurabiyemi kırıp açtım ama içi boştu.

Alice.

Şimdi

“**A**lice. Alice. Uyan.” Harvey tepemde dikiliyordu. Avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum ve öyle bir gerindim ki kaslarım acıdı. “Daha yeni uykuya daldın ama...”

“Haydi canım,” diye mırıldandım.

Bana tıpkı bir öğretmen gibi dik dik baktı. “Az önce de söylemeye çalıştığım gibi, uyuyakaldın ama bak,” dedi ve yatağımızın ucundan pencereye işaret etti.

Doğrudum. Gözlerimin karanlığa alışması bir iki saniye aldı. Yatağın ayakucuna dönüp yüzüstü uzandım. Harvey ranzanın merdiveninde durmuş beni izliyordu.

Yatağın kenarından boynumu uzattığım anda neden bahsettiğini anladım. *Yıldızlar*. Binlerce, muhtemelen milyonlarca, hatta trilyonlarca yıldız siyah kadife gökyüzünde asılıydı. Yağmur durmuş ve bulutlar gitmişti.

“Yarın okyanusta yüzmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Harvey. “Keşke bu gece girebilsek.”

Harvey yüzmeyi her zaman sevmişti. Kendime sorun olmadığımı söylesem de okyanus beni her zaman tedirgin ederdi. Çok dipsiz ve belirsizdi... Bu yüzden, “Haydi. Şimdi gidelim haydi,” dediğimde kendime şaşırdım.

Merdiveni boşverip üst ranzadan atladım ve bir bikini üstü ve altı bulmak için çantamı karıştırdım. Uyumlu bir çift bulmakla bile uğraşmadım; elime neon yeşili bir bikini altı ile mavi-beyaz çizgili bir üst geldi. Harvey deniz şortunu kaptı ve banyoya gitti.

Onunla iskelede buluştum. Elinde iki havlu vardı ve şortunun üstüne bir uzun kollu tişört giymişti.

“Birazcık soğuk,” dedi. “Üşüyor musun?” Kocaman, yumuşacık havluyu omuzlarıma öyle tanıdık bir şekilde sardı ki... *Belki*, diye düşündüm, *belki aramızdaki bu şey kaybolmamıştır.*

Cevap vermeden koşup iskeleden okyanusun kenarına indim. O hafif küf kokusuyla sahil evinin kendisi beş para etmezdi ama aslolan manzaraydı. Ve yağmur yağmadığı zamanlarda manzara her şeye değerdi. Havlumu yere bırakıp okyanusa koştum.

Ama sonra, su dizlerime değdiğinde durdum. Soğuk okyanus suyu içimi ürpertti. Harvey su sıçratarak beni geçti. Vücuduna ayın loş ışığı vuruyordu. Uzun, sıkı hatları dolgunlaşmıştı; özellikle de son birkaç ayda. Teninin altından açıkça görünen ince kasları kemiklerini örtüyordu. Ancak su beline kadar geldiği zaman nerede olduğuma bakmak için arkasını döndü.

“Geri mi dönmek istiyorsun?” diye sordu.

Siluetinin etrafında ay ışığıyla dans eden gölgelerle Harvey'nin bana bakışı yüzünden, okyanusun beni tedirgin ettiğini başından beri bilip bilmediğini merak ettim. Kendimi zayıf hissetmeme sebep oldu, o yüzden göğsümdeki felç edici hissi görmezden gelip yanına koştum.

Elleri benimkileri bulmak için suyun içinde gezindi ve vücudum gevşerken elini tuttum. Birden annem, Luke ve Celeste biraz daha önemsizleşti.

Açıldıkça okyanus zemini altımızdan kaybolmaya başladı ve Harvey'nin elini biraz daha sıkı tuttum. Yüzmeyi biliyordum, ama o yine de beni çekiyordu. Aşınmış kayalara çarpan tembel dalgaların sesi dışında okyanus sessizdi. Nihayet Harvey suyun üstünde sırtüstü yatmak için elimi bıraktı. Ona sıkıca tutunmak istedim ama olduğum yerde suda süzülerek aya bakmakla yetindim. Eğer aya yeterince uzun süre bakarsam altımdaki uçurumu unutabilirdim.

“Soru oyunu,” dedim. “Hükümet başka bir gezegende yerleşim kuruyor olsa ve senden oraya gitmeni istese, gider miydin?”

“Sen de orada olacak mısın?” Kendini yukarı itip suyun altına daldı; suyun üstüne çıktığında dalgalı saçları yaylandı.

“Belki.”

“O zaman giderdim. Hayatının sonuna kadar tek bir şey yiyecek olsan neyi seçerdin?”

“Fıstık ezmesi.” Zaafım. Bana içinde saatli bomba saklı olan bir kavanoz fıstık ezmesi verin, mezarımı kazmaktan memnuniyet duyarım.

“Annen evlense ne yapardın?”

“Garip olurdu. Sanırım düzgün bir herifse sorun olmazdı. Bunu pek düşünmedim. Ona baba falan demezdim ama.” Sesi biraz dalgındı; bana Harvey’nin küçük bir çocuk olduğu zamanları hatırlattı. Sanırım bu ihtimali gerçek anlamda ilk defa değerlendiriyordu. “İyi olurdu, sanırım,” dedi biraz tereddütle. “Eric Denen Çocuk’tan n’aber? O iş nasıl gidiyor?”

Gülümsedim. “İyi.” Neden bilmiyorum ama Eric’in taşınacağını Harvey’ye söylemek istemedim. Bir oyunu kaybedermişim gibi geldi.

“Debora’yla nasıl gidiyor?”

Harvey suda baloncuklar çıkarıyordu, bunu biraz iğrenç buldum. “Ondan hoşlanıyorum. Dennis bunun garip olduğunu düşünüyor. Tatlı biri ama. Çok da akıllı.”

“Çok da hoş,” diye ekledim. Doğruydum. Her ne kadar öyle olmasını istemesem de. Okulun ilk gününü andıran bir tazeliği vardı.

“Evet,” dedi, hemfikir olarak. “Öyle.”

Harvey biraz daha açıldı ama ben peşinden gidemedim. Altımda okyanus zeminini hissedemesem de ne kadar açılırsam, zeminin o kadar uzaklaşacağını biliyordum. Bacağıma bir şey değip geçti. *Yosun. Lütfen yosun olsun.*

“Yarın ne yapmak istersin, Harvey?” diye sordum dikkatimi başka bir şeye vermeye çalışarak.

“Aslında ben de seninle bunu konuşacaktım.” Sesi uzakta bir yerlerden yankılandı ama suda yayılan başının silüetini göremiyordum, çünkü ay bir bulutun ardına girip küçük dünyamızdan ışığını esirgemişti.

“Tamam.”

Sessizlik.

“Harvey?”

Sessizlik.

“Harvey?” diye seslendim tekrar sesimdeki gerginlik artarak.

Sessizlik.

“Harvey!”

Okyanus kıpırtısızdı.

Paniklemeye başladım. Sesim hıçkırığa boğularak, “Harvey!” diye bağırdım. Kaslarım kasıldı, kendimi bırakıp süzüleliyordum. Göğsümde bir çekiç, bütün nefes alma girişimlerimi engelliyordu. Ağzım tuzlu suyla ıslandı. Sonra ciğerlerimin havayla değil, tuzlu suyla dolu olduğunu fark ettim, gözlerim acıyordu. Kollarım ve bacaklarım okyanusu döv-
dükçe, su sıçratıyordu. Yukarı bakıp ayın bulutun arkasından yavaşça çıktığını gördüm; suyun altından dalgalı, bozuk görünüyordu. Uzuvarım beni ileri götüremiyordu. Sanki başımın üzerinde bir cam levha yüzeye çıkmama engel oluyordu.

Yanımdan hızla bir şey geçip beni kollarımın altından tuttu. Yüzeye çıkarken ağzımdaki sular aktı. Bulanık görüyordum ve ani oksijene boğuldum. Harvey beni sımsıkı tutuyordu. Bacaklarımı beline dolayıp başımı gövdesine dayadım. Donuyordum ama onun bedeni beni ısıttı. İkimiz için de okyanusla boğuştu.

“Hey! Al! Geçti. İyi misin?”

Göğsüne dayalı başımı salladım.

Soluğum düzeldiğinde, Harvey ben hâlâ ona sımsıkı tutunurken sahile doğru yüzdü. Yavaş gidiyorduk ama vücudumdaki her bir kas işe yaramaz haldeydi sanki. Zemin ayak-

larımızın altına dönüp artık yürüyebildiğimiz zaman Harvey sırtımı göğsüne dayayarak, önüne çekti ve belime sımsıkı sarıldı; sanki kaybolup gidebilirmişim gibi.

Kıyıya çıktığımızda sanki kaslarım yerçekimi kanununu unutmuş gibi bacaklarım titriyordu. Harvey elimi tutup ıslak, serin kuma çıkmama yardım etti. Eğer tam bir şok etkisi altında olmasaydım, ayak parmaklarımın arasından kayan kumun tadını çıkarabilirdim. Ay ışığının altında deli gibi titreyerek durdum. Havlu ile giysi yığınınına ulaşmıştık ve Harvey uzun kollu tişörtünü başımdan geçirip felç olmuş kollarımı içinden geçirmeden önce bir yerime bir şey olmuş mu diye dikkatle kontrol etti. Omzunun üstünden okyanusa baktım; bilinmeyene, sormak istemediğim soruların cevaplarına. Sonra havlulardan birini belime, diğerini de omuzlarıma sardı. Bakışlarımı okyanustan alıp ona çevirdim.

Sonra Harvey'yi öptüm. Parmak uçlarımda durdum ve onu tuzlu dudaklarından öptüm. Ne bir şey söyledi ne de beni itti. Öylece durdu, beni öpmeden. Çenesi titredi, o kadar. Ağzım kururken dudaklarımdan sadece bir "Ah," çıktı. Ne olmasını beklediğimi bilmiyordum. Ama elini omzuma koyup sessizlik içinde beni eve geri götürmesini beklemiyordum, ki tam da bunu yaptı. Sebebi Debora mıydı? Beni öpmemesinin sebebi o muydu? Harvey bana hayır demezdi. Bunu yapacağını söylediğinde ya da yapmak istediğinde bile. Soluğum hızlandı ve yanından geçip eve girdim.

Odamıza girince, "O mayoyu çıkarman lazım, Al. Titriyorsun. Şoka falan girdin sanırım." Sonra çıkıp beni yalnız bıraktı. Kurulanıp sıırıslıklam uyumsuz bikinimi çıkarıp temiz iç

çamaşırı, şort ve Harvey'nin uzun kollu tişörtünü giydim. Alt ranzaya, Harvey'nin yatağına yatıp yan dönerek duvara doğru kıvrıldım.

Kapının açıldığını duydum. Harvey merdiveni tırmanıp üst yataktan battaniyeyi aldı, sonra hem benim battaniyemi hem kendininkini üstüme örttü. Yanımda yatmayacaktı. Tamamen hayal kırıklığı içinde, gözyaşlarının tehdidiyle gözlerim yandı. Onu kaybetmişim ve bu sefer geri dönmeyecekti.

Ama sonra yatakta ağırlığını hissettim; arkamdan battaniyenin altına girdi. Eli tişörtün altından çıplak sırtıma uzandı ve parmağıyla harfler yazmaya başladı; Natalie'nin küçükken bize yaptığı gibi.

"K," dedim. Küt küt atan kalbime rağmen hafif dokunuşlarının altında kaslarım gevşedi.

Tekrar denedi.

"W. Harvey, nereye gittin sen?" diye sordum daha önce hiç duymadığım usul bir sesle.

"Yüzerken evin anahtarını şortumdan düşürdüğümü sandım."

"Hım. B."

"Sonra sahilde bir havlunun üzerinde bıraktığımı hatırladım."

Harfler ve hatta birkaç da sayı çizmeye devam etti; ben tahmin etmeyi bıraktıktan sonra bile.

"Al, korkmakta bir sakınca yok."

Yutkundum. Ağzım kuruydu ve içinde tek bir kelime yoktu. Sadece kendi kendimi paniğe sürüklerken etrafımda sıç-

rayan suyun görüntüsü. Sadece benim zihnimde gerçek olan, var olmayan bir fırtına. Yanaklarım kızardı.

“Hah,” dedi Harvey düşünceli bir sesle.

“Ne?”

“Tavandaki plastik yıldızları fark ettin mi?” Sırtıma bir şeyler çizmeyi bırakınca dokunuşunun birden kayboluşuyla irkildim.

Dönüp tavana bakmak için üzerinden uzandım. “Senin odandakiler gibi,” dedim. “Haydi üst ranzada uyuyalım.” Üzerinden geçerken bir an için vücudunun sıcaklığı benim vücudumla buluştu ve o itiraz edemeden merdivenden çıktım. İki battaniye de omuzlarında, peşimden geldi. Ama önce pencereyi açtı.

“Dışarıda hava o kadar güzel ki...” diye açıkladı. “Seni ısıtıyorum ama.” Bir şey söylemedim çünkü benim de istediğim tam olarak buydu; beni ısıtması.

Yan yana, tek kişilik yatağa zar zor sığarak, fosforlu yıldızların altında sırt üstü uzandık; aramızdaki sırlar gittikçe inceliyordu.

“Bir gün,” dedim, “başkalarıyla evlendiğimizde birbirimizle konuşamayacağız bile.” Yan dönüp bir kolumu göğsüne attım.

“Biliyorum,” diye fısıldadı Harvey parmak uçlarıyla kolumda gezinirken.

Ona yaklaştım. “Senin adına mutlu olamazdım, biliyorsun değil mi?”

Eğer birini gerçekten seviyorsan, o mutlu olduğu sürece mutlu olursun diye duymuştum hep. Ama bu bir yalan. Er-

demli olanı yapmak zorunda olmak zırvallığından ibaret. Eğer birini o kadar çok seviyorsan, onu başkasıyla görmekten neden mutlu olasan ki? Ben o kolay aşkı istemiyordum. Delicesine sevmeyi, aynı anda hem var hem yok eden aşkı istiyordum.

Ama Harvey yoluna devam etmişti ve elimizde, bahar tatilimizin kalanından başka bir şey yoktu. Burada, bu gece Harvey basit ve doğrudu ama yarın, gün aydınlanıp gecenin basitliğini erittiğinde aslında ne olduğumuzu ortaya çıkacaktı; karmakarışık bir duygu yumağı.

Bir kez elimi sıktı. “Ben de,” diye itiraf etti. “Doğru olmazdı.”

Bana döndü ve yine beni her zaman mahveden şeyi yaptı; dudaklarımı en sona bırakarak yanaklarımı ve göz kapaklarımı öptü. Ağzı tuzluydu ama beni susatmadı. Ellerimi şortunun belinde gezdirip, tişörtünün arkasından yukarı çıktım. Bedenim, zeminin altımdan kayıp gittiğini hissederken bile hareket etmeye devam etti; okyanustaki gibi. Onun elleri de aynısını yaparak giydiğim tişörtünün sırtından yukarı çıkıp göğsüme doğru gezindi. Ağzının içine nefesimi verdim.

Sonra geri çekilip iç çekti. Dudaklarım, onunkilerin yokluğuyla şaşırıp bir an için kıpırdamaya devam etti. Ellerinin tennisteeki etkisi göğsümde yakıcı bir sıcaklık bıraktı.

Başımı göğsüne yasladım ve o da kolunu omzuma sardı. “Bize ne olacak, Harvey?”

Dudaklarını başıma bastırıp, “Sanırım bu sürpriz olacak,” dedi.

Harvey.

Önce

“S elam?” diye seslendim. “Al?” Ev sessizdi ki Alice artık uyanık olduğundan çok uyuyarak zaman geçirdiği için bu olağan bir durum haline gelmişti. Onun bu kadar kıpırtısız olduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Bunun yerine nasıl ona birkaç hafta önce SaveMart’ın otoparkında araba kullanmayı öğrettiğimi ve direksiyonu çevirmesine yardım ederken parmaklarımın onunkilere nasıl değdiğini düşünüyordum.

Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra koridordan güçlükle onun odasına yürüdüm. Bernie çalıştığı şirketin iş yemeğine davetliydi. Ölmekte olan kızına rağmen onu şirkete dâhil etmeye çalışıyorlardı. Hayır işiydi.

Bernie, aylar önce ofisteki mesaisini yarım güne düşürmüştü. Beş yarım gün önce iki, üç yarım güne, sonra haftada birkaç saate dönmüştü. İşinin çoğunu evden yapmaya çalışsa da üzerinde çalıştığı davaların çoğuna avukat grupları bakıyordu, bu yüzden tek başına yapması kolay değildi. Bernie daveti önce

reddetmişti ama Alice, Bernie ve Martin'in gitmelerinde ısrar etmişti. Uzun uzun düşünüp taşındıktan sonra ancak ben gelip Alice'le kalırsam yemeğe gidebileceklerine karar verdiler. Alice normalde buna söylenirdi ama beni kendisi arayıp durumu açıkladı. Son derece makul konuşuyordu ve benden ona bakıcılık yapmamı istemekten de hiç rahatsız değildi.

Bir dolap çeviriyordu.

Hafifçe kapısını çaldım. "Alice?" Cevap yok. "Alice?"

"Artık girebilirsin bence, Harvey."

Kapıyı açtığımda Alice karşımda incecik vücuduna küçük bir banyo havlusu sarmış, saçlarından halıya sular damlayarak duruyordu. Bacakları hatırımda kalandan çok daha inceydi; diz kapaklarını büyük ve çıkık görünüyorlardı. Vücudu hafifçe sallandı; sanki sadece onun hissedebildiği güçlü bir rüzgâra karşı direniyormuş gibi.

"Ah, pardon," dedim. "Banyodan yeni çıktığını fark etmedim. Kanepede olacağım."

"Buraya gel."

"Her şey yolunda mı?"

"Buraya gel."

"Arabayı ateşe ver," deseydi gidip onu da yapardım. Ona doğru birkaç adım attım.

"Daha yakma," dedi ve ben de aramızdaki son birkaç adımlık mesafeyi geçtim. "Daha yakına, Harvey."

Aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı ama kalan küçücük mesafeyi de kapadım ve vücutlarımız birbirine temas etti. Küçük bir baloncuğun içindeydik ve ben o baloncuğun

dışında, dünyanın eksenini etrafında normalden on kat hızlı döndüğünü duyabiliyordum.

Alice'in kolları göğsüne dayanmış, havlusunu tutuyordu. Başını kaldırıp dipsiz gözleriyle sersemliğimi alıp götürdü. Gözlerimi onunkilere kenetlediği sürece her şey yeniden sağlam ve kalıcıydı.

Sonra Alice kollarını indirdi. Havlusu yere düşüp bileklerinin etrafında toplandı.

"N'apıyorsun?" dedim nefes nefese. Kollarını belime doladı ve bana yaslandı; çıplak bedenlerimizin arasında sadece benim giysilerim vardı.

Beni kendine çekerek geri geri yürürken, "Bunu istiyorum, Harvey," diye fısıldadı tişörtüme doğru.

"Sen... hastasın sen, Al." O kadar narin görünüyordu ki sanki bir tüy bile onu incitebilirdi.

"Bugün iyi bir gün, Harvey. Bunu her zaman söyleyemem," dedi usulca. Sonra, o tanıdık, keskin sesiyle, "Mahvetme bunu," dedi. Yüzünü yüzüme kaldırdı ve ben de çenemi eğdim.

Dudaklarımız birbirine değdi. İlk öpüşmemiz olmasa da o an, her şey anlam buldu. Sözlükteki her kelimeyi, gökkuşağındaki her rengi biliyordum. Bir anlığına, kansere çare bulunmuş ve dünya ürkütücü bir kusursuzluk anında durmuştu.

Dudaklarımız hâlâ birleşik, Alice arkasındaki yatağa yaklaşmış arkaya doğru eğildi. O örtüleri açarken, onu kollarımla sarıp, bedenimi onun bedeninin kıvrımlarına doğru eğdim. Sanki kırılacakmış gibi nazıkçe onu serin çarşafa bıraktım. Sonra doğruldum ve gerçekten ona baktım.

Alice'in her zaman hormonlarımın ardındaki itici güç olduğunu inkâr edecek değildim. Ama gördüğüm şey yanlıştı; Alice'in hep hayal ettiğim (evet, *hayal ettiğim*) görüntüsü değildi. Tamamen çıplaktı, ben bol tişörtlerin aylardır sakladığı her şeyi görebiliyordum. Büyük ölçüde içeri göçen belini; her nefesle hafifçe inip kalkan göğüs kafesini... Kalçasındaki ortası mor, kenarları, onun bembeyaz tenine doğru açılan sarımsı morluğu. Artık vücudu kolayca morarıyordu, bunun hangi minik darbenin sonucu olduğunu merak ettim. Solgun teni, göğüs kafesinin keskin dışarı fırlamış kenarlarını, köprücük kemiğini kaplıyordu. Baldırlarında ve omuzlarında minik kırmızı noktalar vardı; çatlayan kan damarları. Bunları sadece birkaç kez görmüştüm ama şimdi ardına saklanacakları hiçbir şey yokken, her yana yayılmış gibi görünüyordardı. Saçının yokluğu beni şoke etmedi. Alıştığım bir şeydi.

Alt dudağını ısırды ve kollarıyla çıplak göğüslerini kapattı. Korkunç bir insandım ama onu böyle hatırlamak istemiyordum. Alice'i kaplayan bu kabuğun eriyip gittiğini hatırlamak istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapadım; kollarım iki yanımda, ellerim sımsıkı birer yumruk yaptım.

“Harvey?”

Ama bunu yapmak istiyordum.

Gözlerimi açtığımda Hasta Alice gitmişti; kahverengi, dalgalı saçları, yüzünü ve omuzlarını çerçeveleyerek yastığına yayılmıştı. Yanakları ve kıvrımları doluydu. Bembeyaz teninin altındaki o muzip pembelik geri gelmişti.

Alice'in nasıl görüldüğü umrumda değildi. Hiçbir zaman olmamıştı. Sadece hayatta olmasını istiyordum. Yapmak üzere

olduğumuz şeyi asla geri alamayacağımızı bile bile, üstüne eğildim. Parmakları tişörtümün kenarında gezindi ve başımdan çekip çıkardı. Dudaklarım boynuyla buluştu ve o, aralık dudakları, kapalı gözleriyle, boynunu yana eğerken kulağına, sonra tekrar boynuna küçük öpücükler kondurdum.

Komodinine doğru uzandı, çekmeceği açtı ve bir prezervatif çıkarıp iki parmağının arasında tuttu.

Ayağa kalkıp kalan giysilerimi çıkardım. Ya bunu doğru yapamazsam? Ya bunu *yapamazsam*?

“Harvey,” dedi ve sesi güvensizliği delip geçti. “Harvey, burada, benimle bu anın içinde olmana ihtiyacım var çünkü bunu paylaşmak istediğim yalnızca sensin.”

Sözleri bütün şüphemi alıp götürdü. Yanına uzanıp dirseğimden destek alarak yattım.

Doğruydum. Bundan sonra ne kadar vaktimiz kaldığını bilmiyordum. Beş gün ya da beş yıl olabilirdi ama zamanımız ne kadar kısa ya da uzun olursa olsun, bu zamanı artık arkadaş olarak geçiremezdim. Ona sahip olduğumu belirten bir etikete ihtiyacım yoktu. Sadece *fazlası* olduğumuzu bilmeye ihtiyacım vardı; onun da bana ait olacağını bilmeye; benim her zaman onun olduğum gibi.

“Bu senin... daha önce yaptın mı?”

Hayır anlamında başını salladı.

İçimdeki gerginlik biraz azaldı. Bakire olmasını istediğimden falan değil. Öyle biri değildim. Sadece bunun onun için, benim için olduğu kadar yeni olmasını istiyordum. “Bundan sonra sadece arkadaşın olamam, Alice.”

“Biliyorum,” dedi.

“Bu senin için sorun değil mi?”

Başıyla onayladı. Gözleri beni sevdiğini söylüyordu. Bu gece beni seviyordu. Bunu hiç söyleyemediyse de. Sevgi, dile getiremesen de var olabilir miydi? Kabul edemesen de? Bundan emin değildim ama gözleri bana yeterince şey söylüyordu. Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Tadı dudak kremi gibiydi; kaygan ve tatlı.

Ve seksin anlatıldığı kadar aklını başından alan, muhteşem bir şey olmadığını öğrendim. Dingin, terli ve kişiseldi. Ama güzel hissettiriyordu. Ve giderek daha iyi olacağım bir şeydi. Keşke bunu Alice’le birlikte yapabilseydim.

Onu çok uzun zamandır seviyordum. Onun için daha fazlasını hissetmemin mümkün olabileceğini düşünmemiştim; sanki bütün duygularımın sınırlarına dayanmıştı zaten. Ama işin aslı öyle değildi. O gece Alice benim var olduğunu bile bilmediğim koca bir parçamı yuttu. O gece Alice beni mahvetti.

Bütün hayatın boyunca aynı kızı sevince, bundan sonrasında başka bir şeyin mümkün olabileceğine inanmak çok zordu. Bir insanı böylesine tümüyle sevdiğinde, o insan sevgiyi de alıp götürüyor muydu? Böyle mi işliyordu? Eğer öyleyse, ben razıydım. Alice’in her zerresini seviyordum; insanları kıvrandıran o korkunç, çirkin taraflarını bile. Eğer verebileceğim bütün sevgi buysa, o zaman sevgim boşa gitmemiş demektir. Alice gittiğinde bütün sevgimi de beraberinde götürecekti. Cennette süzülüyor ya da yerin yedi kat altında toprağa karışıyor olsun, benim o parçam Alice’le beraber gidecekti.

Alice.

Şimdi

Kör edici bir güneş ışığına uyandığımda örtüler ayaklarımda toplanmıştı. Dışarının nemi odayı dolduruyordu. Harvey'ye uzandım ama yoktu. Gözlerimi kırıştıtırıp görüntü netleşince, onu gördüm; çantasının başında eğilmişti.

“Günaydın,” dedim.

“Günaydın. Patates kroket kokuyor sanki.” Aramız hâlâ iyiydi. Aramızın iyiliği yok olup gitmemişti.

“Biraz daha uyuyabilmen için kapıyı kapadım,” dedi kapıyı göstererek, “Bernie'nin keyfi o kadar yerindeydi ki fark etmedi bile.”

Kokuyu içime çekince açlıktan öldüğümü fark ettim. Merdivenden atlayarak aşağı indim ve bir kort şort kaptım.

“Mayonu kuruması için küvetin kenarına astım,” dedi Harvey, eli kapının kolunda.

“Tabii, sağ ol,” dedim esneyerek. “Harvey kapat şu pencereyi. İçerisi çok sıcak.”

“Kahvaltıdan sonra konuşabilir miyiz?”

Omuz silktim. “Tabii.”

Çıktı ve ben çabucak şortumu giydim.

Belli ki kahvaltı masasında açlıktan ölme durumu ortak temamızdı. Babam patates kroket ve waffle yapmıştı. Kahvaltı, dakikalar içinde kırıntılarına kadar yok oldu. Kumsala gitmeye daha uygun bir hava görmek herkesi keyiflendirmişti. Annem ve Natalie kahvelerini yudumlarlarken Harvey sofrayı kaldırıp temizleme işine gönüllü olarak bizi seçti. Bir avuç köpük alıp Harvey’nin suratına üfledim. Şansına, ağzı açıktı ve öyle bir öksürdü ki bir ciğerini yırtmamasına şaşırdım.

Harvey hâlâ öksürürken ve bizimkiler de derin sohbete dalmışken zil çaldı. Elimde yağlı demir tavayla kapıya koştum.

“Alice! Hey! Bırak ben açayım!” diye bağırdı Harvey çatlak bir sesle, köpüklü elleriyle koridorda peşimden gelirken.

Onu duymazdan gelip kapıyı açtığımda karşımda Debora’yı buldum. Omzunda asılı küçük valiziyle. *Hayır*. Nefesimi tutarak, benim Harvey’le olmak için burada olmadığını umdum; öyle olduğunu bilsem de.

“Alice.” Arkamı dönüp Harvey’yi, dudakları benim adımı söyleyip, gözleri Debora’ya bakarken buldum. Bir yanlışlık vardı. Bu bir aile tatiliydi. Debora zeki, tatlı ve hoştu ama *aileden* değildi.

Natalie peşinde bizimkilerle birlikte hızla kapıya geldi. “Ah, Debora! Gelebilmene çok sevindim.”

Çabucak kapıda duran Debora’ya döndüm; Natalie ona hızlıca sarılırken gözlerim sonuna kadar açıldı. Arkasında, araba yoluna park edilmiş metalik gri bir Toyota Camry duruyordu. Bir açıklama bekleyerek tekrar Harvey’ye döndüm.

Ağız açık öylece duruyordu.

Ama sonra jeton düşüverdi. Onu buraya o davet etmişti. Ve hepsi bunu biliyordu. Annem, babam, Natalie. Hepsi onun buraya geleceğini biliyordu. Ve Harvey dün gece ona açılmama izin vermişti. Burnumdan soluyarak kendimi nefes almayı unutmamaya zorladım. Harvey’yi parçalamak istedim.

“N’oluyor. Harvey,” diye homurdandım alçak ve kızgın bir sesle.

“Sana söylemeye çalışmıştım. Dün gece hani?”

Suyun içindeyken, anahtarı kaybettiğini sanmadan önce. Bugün hakkında konuşuyorduk ve bana söyleyeceği bir şey vardı, hatırladım. Bu sabah da odamızda. “Hayır. Hatırlamıyorum,” dedim her kelimeyi kesik kesik telaffuz ederek.

Dar koridor hepimiz için fazla küçüktü. Debora ne yapacağını bilemeden hâlâ kapıda duruyordu. O lanet saçlarını yolmak istedim. Yapmak istediğim şey buydu. Harvey, Natalie ve bizimkileri itip hepsinin beni tutma girişimlerini engelleyerek çekip gittim. Demir tava hâlâ elimdeydi. Ben salondaki raylı cam kapıdan verandaya çıkarken annem peşimden geldi.

Raylı kapıyı ardından kapatarak, buyurgan bir tavırla, “N’oluyor sana?” diye sordu.

“Git başımdan.”

“Alice.” Sesi kibar ya da nazik değildi. İçimdeki her şey soluyordu ve o bana bağırarak için bu anı seçmişti. Gözlerimi kapadım ve fotoğrafları gördüm. Çiçekleri. Mumları. *Nur İçinde Yat*. Harvey ve Dennis ne kadar çabuk kaldırmış olsalar da, o sergi her zaman orada olacaktı. Onu her zaman görecektim. Asla unutmayacaktım.

“Defol git *dedim*.” Annemle aramda sorun yaratacak olan, ne söylediğimden çok söyleme şeklimdi. Kulaklarımdan çıkan ateş boynuma ve göğsüme yayıldı.

Bileğimi yakaladı (demir tavayı tutmayan elimin bileğimi) ve sertçe sıktı. Elim beyazlamaya başladı, parmak izlerinin tenime geçtiğini hissedebiliyordum. “Ne zaman böyle bir küçük sürtüğe dönüştün bilmiyorum ama bir şeyler ciddi anlamda değişecek.”

Çoğu anne, kızıyla böyle konuşmazdı ama annem ve ben hiçbir zaman çoğu anne-kız gibi olmamıştık. Daha küçükken kurt sürüleri hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Her sürüde sadece bir alfa olabiliyordu; tek bir şef. Annemle bana dair çok talihsiz bir gerçektir bu; biz, hiçbir zaman huzur içinde bir arada var olamayacak iki alfaydık. Huzurlu olabil-
diğimiz tek zaman, annemin öldüğümü düşündüğü zamandı.

Kızgındım. İçimde bir şey kaynıyordu. Dün gece ben Harvey’yi seçmiştim. Bu sabah Harvey Debora’yı seçmişti. Şimdi de bu çıkmıştı. Annem nihayet beni eleştiriyordu; beklediğim gibi. Ben hastayken o kadar çok değişmişti ki artık aynı insan olmadığından şüpheleniyordum. Bana karşı çıkmak için bugünü bulmuştu. Tenimin altındaki her şey yanıyordu sanki. Bileğimi elinden kurtardım. Tava hâlâ elimde, kolumu savurdum. Sonra kendimi kontrol etmeyi bıraktım; demir tavayı doğruca raylı cam kapıdan evin salonuna fırlattım.

Annemin ağzı açık kaldı. Annemi çok az şey şoke edebilirdi; ama *bu* etmişti. Hatta beni bile şoke etmişti. Kırılan camı sesiyle Natalie, babam, Harvey ve Debora salona üşüştiler; camlar ayakları altında çatırdıyordu.

“Seni gördüm,” diye fısıldadım. “Seni babamdan başka bir adamla gördüm. Bana söylemeni bekledim.” Şimdi hıçkırıyor, bağılıyor ve yine hıçkırıyordum. “Bana karşı dürüst olmanı bekledim çünkü *biz her zaman gerçeği söyleriz; yararından çok zararı olsa bile,*” dedim kendi sözlerini ona tekrarlayarak. “Bizi o zaman terk etmeliydin. Yara bandını hızlıca çeker gibi. Çünkü bizi yalanlar mahvediyor,” dedim her hecenin üstüne basarak. “Beni mahvettin. Beni bu hale sen getirdin. Bu.” Artık göğüs kafesim inip kalkarak kendime işaret ettim. “Senin hatan. Ve artık tamiri mümkün değil.”

Sonra koştum; koşabildiğim kadar hızlı, gidebildiğim kadar uzağa.

Babamın yüzüne bakamadım. Bu gerçeğin ona ne yaptığını görmeye dayanamazdım. Ama artık açığa çıkmıştı. Kim için yalan söylediğimi, annemin sırrını kim için sakladığımı bilmiyordum. Ama artık aralarında bir sır kalmamıştı ve bu gerçekle ne yapacakları onlara kalmıştı. Bana gelince, benim için konu kapanmıştı.

Ev ufukta yalnızca bir nokta haline geldiğinde kumların üzerine çöktüm. Harvey yanıma çökmeden önce orada ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum.

“Git, Harvey.”

“Sana durumu açıklayana kadar gitmem.”

“Hayır,” dedim, “asıl *ben* sana açıklayayım.”

“Alice ben...”

“Sen bana âşıkısın ve her zaman da âşıktın. Ama gerçek şu ki Harvey, ben seni sevmiyorum. Hem de hiç. Seni, herhangi birini, herhangi bir şeyi sevmiyorum.” Ve bu yeterli olmadığı

için, yeterince zarar vermediğim için devam ettim: “Zavallısın sen. Gurursuzsun, omurgasısın ve benim gibi birinin senin gibi birini sevebileceğine ihtimal vermen de bunu kanıtlıyor.”

“Kes şunu.”

“Seni kullandım. Biliyorsun bunu. Ben de biliyorum. Kahrolası herkes biliyor.” Her bir kelime duvar ören tuğlalar gibi birbiri üzerine biniyordu. Harvey beni istememişti ama ben bu kapıyı onun kapatmasına izin veremezdim. Veremezdim. “Gerçek olduğunu sandığın her şey yalandı. Bunu bilmiyormuş gibi yapma. Sen bir amaca hizmet eden bir araçtın, Harvey. Benim için yapabileceğin bir şey kalmadı, o yüzden git. Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum.”

Bir dakika boyunca, orada öylece oturdu .

“Git.”

“Buraya kadar, Alice. Gerçekten buraya kadar. Gidersem geri gelmeyeceğim. Kışını kurtarmayacağım. Suç ortağın olmayacağım. Artık senin için o tanıdığın adam olmayacağım. Senin benimle işin biteceğe benzemiyor ama inan bana, benim seninle işim bitti.”

Sonra gitti ve giderken, güneşi, ayı, yıldızları ve içimde iyi olabilecek ne varsa, hepsini götürdü.

Harvey.

Şimdi

Aramızda geçen şeylerin her biri bizi bu ana getirmişti. Alice'in bana git diyeceğini bilmem gerekirdi. Bir yanım biliyordu da, sanırım. Buna dair her şey çok umutsuz ama kaçınılmaz geliyordu ve ne yöne gidersek gidelim hikâyemiz böyle sona erecekti. Ama yine de orada, sahil kenarında dururken, bir şey olmasını bekledim. Her ne kadar kendisinden başka biri olabileceğini düşünmem için bana nadiren sebep sunmuş olsa da.

Çok kızgındım. *Sen bir amaca hizmet eden bir araçtın, Harvey. Benim için yapabileceğin bir şey kalmadı, o yüzden git. Sana ihtiyacım yok. Seni istemiyorum.* Bana bunları söyleyemezdi. Söyleyemezdi. Ona Debora'nın geleceğini söylemeliydim, bu benim hatamdı. Ama artık bir önemi varmış gibi gelmiyordu. Etrafımızdaki dünya patlayıp yok olmuştu ve artık neyin kimin suçu olduğunu kestirmek mümkün değildi.

Ağır ağır sahilden eve, annem, Bernie, Martin ve Debora'nın beni beklediği verandaya doğru ilerledim. Rüzgâr esip

kumlar bacaklarımı yakarken onlara doğru ve Alice'ten uzağa, koşar adım yürümeye başladım.

Dün akşam bir istisnaydı; son bir güzel gece. Ama şimdi gece kaybolup gitmişti; biz de onunla birlikte kaybolmuştuk. Ona yine dönemezdim. Çünkü eğer dönersem aynadaki yansımama bir daha bakamazdım ve o, söz konusu biz olduğumuzda her zaman kararları onun verdiğini bilirdi. Onu seviyordum... Ama bu artık beni mutlu etmiyordu. Azıcık bile.

Ne kadar umursamak istemesem de Bernie'ye, başka bir adamla ilgili söyledikleri kulağımda yankılanıyordu. Duyamazdan gelmek istiyordum. Annem de Martin de çok şaşırmışa benzemiyordu. Onlara neler olduğunu soracak cesaretim yoktu; hele ki bu olanlardan sonra. Ama bir şeyler dönüyordu ve belki Alice hikâyenin tamamını bilmese de benim bildiğimden fazlasını biliyordu. Çocuklar masasında oturan tek çocuk bendim.

Yumruklarımı ceplerime sokmadan önce parmaklarımı çıtlatıttım. Bernie de Martin de benim annem babam olmamasına rağmen bunun doğru olabileceğini asla düşünemezdim; onun Martin'i aldatacağını. Evlilik hiçbir zaman pek yürüyen bir şey değildi, ama onlarınki yürüyordu. Onlar her zaman istisna olmuşlardı.

Eve çıkan merdiveni ikişer ikişer çıktım. Bernie hâlâ sabahlığıyla orada durmuş beni bekliyordu. "Nerede?"

"İyi mi?" diye sordu Martin.

Annem arkalarında durup omuzumun üzerinden, Alice olduğunu farz ettiğim ufuktaki minik noktaya bakarken, Debora

bir bana bir ahşap zemine bakarak gergince dudağını ısırıyordu.

“Yalnız kalmak istiyor.” *Sonsuza dek.* “Sonra gelir.”

Martin ellerini çırpıttı. “Pekâlâ millet, haydi tatilimizin şimdiye kadarki en güzel havasının tadını çıkaralım! Debora, valizini alayım.” Bernie’yi dirseğiyle eve yöneltti, Debora da peşlerine takıldı. “Camlara dikkat,” dedi.

Üçü birlikte içeri girip annemle beni yalnız bıraktılar.

Annem sanki yaralı bir hayvana yaklaşır gibi usulca bana yaklaştı. “Sen iyi misin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım; hani gülümsemeye çalıştığın ama vücudunun sana ağlamayı, bağırmanı söylediği zamanlardaki gibi.

“Hey, anlat bana.”

Gözümün kenarından bir damla gözyaşı aktı ve ben parmak uçlarımı gözpınarlarıma elimden geldiğince sert bastırdım. Gözyaşları yine de akınca pes ettim ve parmaklarımı saçlarıma geçirdim. Annem olduğu yerde kalıp beni bir an kendi halime bıraktı.

Küçükken, okuldan bir çocuk, oyun parkındaki sallanma demirlerinin sırasında yanlışlıkla önüne geçtiğim için beni çamura itmişti. Alice bunu görünce onu yere itip üstüne çıkmış ve nöbetçi öğretmen gelip onu çocuğun üzerinden almadan önce güzel bir yumruk indirmişti. Ailelerimizi aramışlardı ve annem bizi alıp bir sonraki dersinden önce temizlenebilmemiz için stüdyoya götürmüştü. Bana pansuman yaptıktan sonra Alice’in saçını yeniden bale topuzu yaparken ben de yerde oturup kitap okudum. Elindeki firketeler bitince annem yedek fırke-

teleri, iğne, iplik, saç malzemelerini koyduğu kutunun önünde çömelmişti. İç çekip başını iki yana sallamıştı. “Onun candan kalbini kıracak.” Bunu o kadar usulca söylemişti ki dudakları neredeyse kıdılamamıştı. Bunun ne anlama geldiğini o zaman bilmiyordum. Alice’i sevmenin bir lanet olduğunu fark etmemiştim.

Gözyaşlarım durdu ve tuzlu rüzgâr yanaklarımı kuruttu. Annem bana doğru bir adım attı ve iki elimi de ellerinin arasına aldı.

“Dünyayı kurtaramazsın.”

Başımı salladım. “Bunu biliyorum ama neden en azından onu kurtaramıyorum?”

Bana neredeyse burun buruna gelecek kadar yaklaştı. Bir şey söylemesini, soruma cevap vermesini bekliyordum çünkü anneler böyle yapardı. Ama cevap vermedi, kollarını bana doladı; kolları beni sararken parmak uçları neredeyse dokunmuyordu bile. Küçük bir çocuk gibi annemin kollarına kapandığım için kendimi aptal gibi hissetmeliydim ama öyle hissetmedim.

“Haydi bugün güzel bir gün geçirelim, tamam mı?”

Konuşamadım, çünkü nasıl bir ses çıkabileceğini bilmiyordum, bu yüzden omzuna yasladığım başımı sallayıp onayladım.

Alice.

Şimdi

Eve döndüğümde saat sabah biri epey geçiyordu ve neyse ki bizimkiler verandanın ışığını açık bırakmıştı.

“Şşş... “ Kapıdaki bir yığın terliğe takılıp yalpalayınca parmağımı Brian’ın dudaklarına bastırdım. O akşamüzeri iskelede tanışmıştık. “Öüne bak, Brian.”

“Adım Trevor.”

Evin karanlık salonundan geçerken, “Tabii ya, Trevor. Ben sana Trevor derim sen de bana Ashley de,” dedim ve gözlerimi devirdim. Kanepede gölgesi soluk alıp veren bir insan uyuyordu. Harvey olduğunu tahmin ettim. Yutkundum. Brian’a gitmesini söylemeyi aklımdan geçirdim ama sonra Harvey’nin kapıda duran Debora’ya bakışının görüntüsü beni engelledi.

“Hayır, gerçekten, adım Trevor.”

“Neyse işte.”

Harvey kumsalda yanımdan ayrıldıktan sonra günü iskelenin etrafında yürüyerek geçirdim ki burası aslında üzgün turistleri yakalamak için tasarlanmış bir tuzaktı. Mağazaların

çoğunda pek bir şey yoktu. Hatta birkaçındaki ÖĞLE YE-MEĞİNDEYİM tabelası, açık olduklarından daha uzun bir süre asılı kalmışa benziyordu. Dükkânlar yarım yamalak çalışıyordu çünkü bahar tatili onlar için uzun yaz sezonu için bir ısınma turundan ibaretti.

İşte Brian ya da Trevor'la, adı her neyse, orada tanıştım.

Yaklaşık benim boylarımda, biraz kaslıydı ama benden en az bir yaş küçüktü. Yanaklarında ve burnunda çiller vardı. Soluk kahverengi saçları attığı her adımda savruluyordu. Gözlerinin rengini hatırlayamadım. Bu bilgi de belli ki adıyla birlikte zihnimdeki aynı unutulanlar dosyasına düşmüştü.

Onu orada ilk gördüğümde beyaz şort ve kırmızı-beyaz çizgili polo yaka tişörtüyle gönüllü hemşirelere benziyordu. Hiç rahat değil gibi görünüyordu. Boynuna asılı fotoğraf makinesini kaldırıp “Gülümse!” dedi.

Kollarımı kavuşturdum ve “Götür beni buradan,” dedim.

“Bir şey mi dedin?” diye sordu makineyi suratından çekerek. Bileğine sarılı bir dizi bilettten turuncu bir tanesini yırttı.

Gözlerimi kıstım. “Mesain ne zaman bitiyor?”

“Ee...” Saatine baktı. “Yarım saat var. Fotoğrafın bir saat içinde hazır olur. Adın ne?”

“Alice.” Sanırım adını sormamı bekliyordu ama sormadım.

“Bu akşam şehirde bir şeyler var mı?”

“Ee, evet var. Büyük bir şey değil ama var. Gelmek ister misin?”

Avucumu uzattım. “Adres.”

Sarsak sarsak kalem aradı ve sonunda o çirkin beyaz şortunun ceplerinden birinde buldu. Hoş sayılırdı; ilk tercih değil

ama ikinci tercih olacak kadar. Avucuma karalamayı bitirince adrese bakmak için elimi geri çektim.

“Sağ ol,” dedim ve eve doğru yürümeye başladım.

“Seni ben alabilirim!”

“Almazsan sevinirim,” dedim arkama dönmeden.

Eve geri yürüdüm. Neyse ki herkes dışarıda, yemekteydi. Dün akşam duş almamıştım ve üzerimde hâlâ okyanus kokusu vardı ama en kötüsü hâlâ Harvey’nin sweatshirt’ünü giyiyordum. Hızlıca duş aldım ve hâlâ çok kısa ve ancak bir şeye benzer hale gelen, güneşte sararmış, karman çorman, kızıl kahverengi saçlarımı kurumaya bıraktım. Bazı eski kıyafetlerim de yavaş yavaş üzerime olmaya başlıyordu. Beyaz bir bikininin üzerine mavi-beyaz çizgili gofre kumaştan ince askılı bir elbise giydim. Sağlıklı görünsem de öyle hissetmiyordum.

Çıkmadan önce bizimkilere geri döneceğimi belirten bir not bıraktım. Adresteki yere gittiğimde (bizim evden yürüme mesafesindeydi) çoğunlukla bölge sakinleri ve erkeklerden oluşan bir grup buldum. Mevcut bir iki kız da bana onların alanına girdiğim için bana kaşar bakışı attılar.

Brian/Trevor hemen içki getirip, beni ilgilenen herkesle tanıştırtarak bana yapıştı. Partideki çocukların çoğu “birader”i “bilaader” diye telaffuz eden tiplerdendi ve ben de Brian/Trevor’ın birilerinin kardeşi olduğuna dair içime şüphe düştü. Parti dağılmaya başladığında ona tatlılıkla beni eve bırakabilir mi diye sordum. Garajın önüne geldiğimizde onu içeri davet ettim. Bir an tereddüt etti ama sonra peşimden ön kapıya geldi.

Dar koridordan geçtik ve onu odama yönlendirdim.

“Ranzada mı yatıyorsun?” diye sordu.

“Haydi.” Üst ranzaya çıktım.

“Dur, üst ranza niye? Neden alttakini...” Alt ranzaya bakmak için eğildi. “Burada biri var!” diye fısıldadı deli gibi altımdaki yatağı işaret ederek.

Alt ranzaya bakakaldı. Elbisemin fermuarını açıp çıkardım ve beyaz bikimle kaldım. “Brian, geliyor musun gelmiyor musun?”

Gözleri açıldı. Basamak atlayarak iki adımda üst ranzaya çıktı.

Bacaklarımı beline dolayıp onu üzerime çektim. Dudaklarımız çarpıştı; tempomuz uyumsuz ve yanlıştı. Ben hızlıydım; öpüşlerim sertti. O ise küçük öpücükler kondurarak yavaş ve nazik olmaya çalışıyordu. Elleri omuzlarımdan aşağı kayınca ona bir iyilik yapıp ellerini göğsüme koydum. İç çekti. O ne kadar yabancıysa o kadar yabancılaşıp o kadar bedenini benimkiyle ezmek istiyordum.

“Alice, bekle.” Onu dudaklarımla susturmaya çalıştım. “Alice,” dedi mırıldanarak. “Bence sen harika bir kızsın.” Harika bir kız mı? Bu çocuk kimdi ki? “Ve güzelsin. Tanrım, çok güzelsin.”

“Evet, sen de fena değilsin.”

Yana yuvarlandı ve ben ve duvar arasında yan uzandı. “Alice, benim kız arkadaşım var.” Sustu. Benden tepki beklediğini ve bu itirafının şok etkisi yaratacak, büyük bir açıklama falan olması gerektiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

Altımızdan sakın bir iç çekme sesi geldi. Debora.

“Ah. Tamam,” diye fısıldadım. “Sadece bu akşamı yaşayalım.”

Gözleri parladı; sanki hormon piyangosunu falan kazanmıştı. “Bu sana uyar mı?”

“Bu bana çok uyar, Brian.”

“Adım...”

Yüzünü kendiminkine doğru çektim ve dudaklarımızı bir arada hareket ettirmeye başladım. Adının ne olduğu ya da bir kız arkadaşının olup olmaması benim için hiç önemli değildi. Tek önemli olan ne kadar dayanabilirse o kadar süre hayatımı eritip yok edebilmesiydi. Tek istediğim benim için bunu yapması ve hissettiğim taze ıstırabı alıp götürmesiydi. Kalbim, yaşadığımı hatırlatırcasına atıyordu; her ne kadar ben yaşadığım dışında her şeyi hissediyor olsam da.

Yuvarlandık ve ben onun üzerine çıktım. Artık olayı anlamıştı ve elleri vücudumda daha hoyratça dolaşıyordu. Sırtımda bikinimin üstünü tutan ipi çözdü. Ona doğru eğildim ve dudaklarından bir inilti yükseldi. Kaybolduğumu hissettim.

Dün gece, aynı yatakta Harvey’nin vücuduna yaslanan vücudumun keskin anısı. Göz kapaklarımda ve yanaklarımdaki öpücükleri ve... Donup kaldım; tamamen felç olmuş gibi. Bütün resim netleşti. Bu yabancı. Yatağымda. Alt ranzadaki Debora. Salondaki Harvey.

İplerini yakalayıp bikinimi yerinde tutmaya çalışırken kucağından inip iki kişilik yatağın ondan en uzak köşesine gittim.

“Çık dışarı. Git.” Kendimi iğrenç hissettim. Bu yanlıştı. Harvey’yi kaybetmiş olabilirdim ama kendimi kaybedemedim; özellikle de seçim şansım varken.

“Ama bana uyar demiş...”

“Git, dedim. *Hemen.*”

Ranzadan neredeyse düştü, ayakkabılarını aldı, sonra halıda araba anahtarı arayıp sekerek kapıya doğru gitti. Dizlerim göğsüme çekip gözlerimi sımsıkı kapadım. Kapı ardından kapandı. Yine boğuluyormuşum gibi hissettim; dün geceki gibi. Ve yine, kendi hatamdı.

Ön kapının kapandığını duyunca yataktan inip kapıyı kilitlemeye gittim. Dönerken mutfak lambasının vızırtısını duydum ve parmak uçlarımda yürüyerek, elinde bir dilim soğuk piz-zayla orada duran Harvey'ye görünmeden geçmeye çalıştım.

Çok geçti. Çoktan beni fark etmiş, beni gözleriyle olduğum yere mıhlamıştı. Çıplak gövdesi ve altında sadece mavi *boxer*'ıyla orada duruşunu izledim. Saçları karışmıştı ve yüzünde yastık izleri vardı.

Küçük düşmüşlüğümden ateşi göğsümden yanaklarıma tırmandı; ben kollarımı kavuşturdum. Bir meydan okuma olarak değil, savunma olarak.

Sonra benimle konuştu ki bunun bir daha olmasını beklemiyordum. Sesi uzak ve soğuktu. "Senin için ne kadar bırakacağını bilemedi. İlki müesseseden dedim. Öyle değil mi, Al?"

En kötü tarafı bana Al diye hitap etmesiydi. Tanıdık gelmişti ama aslında kaburgalarımın saplanan bir bıçağı. Göğsüm sıkıştı ve gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim yandı. Bir şey söylemedim.

Öyle demek istemedi, dedim kendime. Onu incitmişim ve o da bunu benden intikam almak için söylemişti.

Odamda, Debora'yı alt ranzada, battaniyesi kucağına düğünce serilmiş otururken buldum. Komodinin üzerindeki gözlüğüne uzandı ve özenle saplarını açıp burnunun kemerinin üs-

tünden ittirdi; dünyası netleşirken gözleri rahatladı. Komodinin üzerindeki minik lamba küçük bir ışık havuzu oluşturunuyordu.

Yok olmasını istedim. Ufalanıp gitmesini istedim.

“Git, Debora.” Belki yeteri kadar insana gitmesini söylersem sonunda yok olurlardı.

“Hayır.” Ellerini kucığında kavuşturdu. Pembe-beyaz çizgili bir pijama giymişti; önden düğmeli, ütülenmesi gerekiyormuş gibi görünen pijamalardan. Eşit sarılıktaki buklelerinin her biri yerli yerindeydi.

“Git.”

“Senin için bomboş, Alice, bunu biliyor muydun?” diye sordu. “Hem de çürümüş. Ve kimsenin umurunda değil. Kimse umursamıyor çünkü insanların umursamasını çok zorlaştırıyorsun. Sana içeriden çürümeye devam etmeni söylemem gerekir ama Harvey sana fazla şey vermiş. Acı gerçek şu ki, Harvey seni seviyor. Seni önemsemekten fazlasını yapıyor ve dışın da için kadar çirkin olsaydı bile seni sevmeye devam ederdi. Harvey, o acımasızca oyaladığın çocuk hani. Seni koluna takıp hava atmak isteyen sersemin teki de değil, Harvey. Seni seviyor ve sana karşı kim bilir ne sebeple beslediği bu insanüstü düşkünlük bilimin ve sevginin kanunlarına meydan okuyor.”

Saçını kulağının arkasına kısırmış, bütün bunları sakın, dengeli bir sesle, sanki bir tarih kitabından okuyormuş gibi söylemişti. Buna rağmen sözleri beni vurdu; göğsümü delip giderek daha derine indi. *Gerçekten* de içim çürümüştü ve bu zamanla mı olmuştu, yoksa hep mi böyleydi, bilemiyordum. Bir an Debora için üzüldüm. Burada oturmuş bana erkek ar-

kadaşının beni ne kadar çok sevdiğini anlatıyordu. En kötüsü de Harvey'ye benden daha layık olmasıydı ve bunu biliyordu.

Onun yanına, alt ranzaya oturdum ve Harvey'yle mut-faktayken bastırdığım yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Hıçkırık üstüne hıçkırık göğsümü delip geçerken omuzlarım titriyordu.

Ben de onu seviyordum ama o mutlu son saçmalıklarına hiç benzemiyordu. Biçimsiz ve ezici bir histi. "Ne yapacağım?"

"Harvey'yle ilgili mi?"

"Hayır, yani evet ama hayır. Ne yapacağım..." Gözyaş-larımın sözlerimi yutmasına izin verip sustum. "Bende yanlış olan şeyle ilgili ne yapacağım?"

"Gerçekten bilemiyorum, Alice. Sanırım herkes için farklı oluyor. Ama belki bunu kendi başına çözmelisin; Harvey'yi peşinden sürüklemeyen."

Elimin tersiyle burnumu silerek başımı salladım.

"Geçen cuma çünkü o cenaze zımbırtısı senin için zor ol-muştur, anlıyorum. Birilerinin bunu yapabildiğine bile hâlâ inanamıyorum. Başına böyle bir şey geldiği için üzüldüğümü söylemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sağ ol."

"Dinle," dedi, "Sana ne yapacağını söyleyemem. Yani, hele ki sana, tabii ki. Kimseyi dinlemezsin sen. Ama Harvey'yi mahvetme. Çünkü bunu yapabilirsin. Bu güce sahipsin. Sevgi Harvey için biraz farklı. Harvey için..."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Cevap vermedi.

"Ona söylemelisin," dedim.

“Kalbinde ben ya da başka herhangi biri için yer olduğunu sanmıyorum; sen orada yaşadığın sürece yok.”

Daha çok gözyaşı. Sırtımda garip bir dokunuş hissettim; sırtımı sıvazlayan bir el.

“Yapma,” dedim, dokunuşuyla hiç rahatlamadan.

“Teşekkürler,” dedi nefesini vererek.

Gülümsedim.

İçimdeki kara deliği doldurmanın yolunun ilk adımını ancak bir özürle atabileceğimi biliyordum. En zor şeyler genellikle öyle başladı.

Harvey.

Şimdi

Önceki gece henüz kırk beş dakika uyumuşken o pisliğin Alice'in odasından çıktığını duydum. Ben şiddet yanlısı biri değilim; hoşlandığım kıza yan baktı diye çocuğun tekini hırpalayacak biri de değilim. Ama o çocuğun silüetini salonda hareket ederken gördüğümde onu öldürmek istedim.

Dün sabah bu saatlerde, bedenlerimiz birbirine dolanmış, alınlarımız birbirine değerken ve tenimiz sabah güneşiyle ısınmış bir halde Alice'in yanında uyanmıştım. Her sabahımın böyle olmasını o kadar çok istiyordum ki. Evde uyanan ilk kişi olmam iyi olmuştu. Bernie'nin kapıyı açık bırakmamızı istediğini göz önünde bulundurursak, tek kişilik yatağı paylaşmamızdan çok hoşlanacağını düşünmüyordum.

Debora'nın tatilimizin son iki gününde bize katılacağını Alice'e söyleyecektim ama buna fırsat bulduğum her an, mahvetmek için fazla güzeldi. Özellikle de dün sabah, beşimiz mutfaktayken. Debora'yı unutmak çok kolaydı. O akşam Alice

beni ilk öptüğünde çekilmiştim. Ama sonra, o ve ben yatakta uzanırken, o olmayan tüm kızların anısını sahilde bıraktım.

Birkaç hafta önce anneme Debora bizimle gelebilir mi diye sorduğumda bir kaşını kaldırıp başını sallamıştı. Bernie ve Martin de biliyordu. Alice hariç herkes biliyordu. Ve bu tamamen benim suçumdu ama bu mevzu benim başka biriyle çıkmamdan çok daha derine inmişti.

“Selam, Harvey.” Debora cam sürgülü kapının eşiğinde duruyordu, gerçi Alice’in demir tava fırlatma yetenekleri sayesinde bu kapı artık işe yaramazdı. İtiraf etmeliyim ki bundan etkilenmiştim.

“Selam, Debora.” Bacaklarımı uzattığım sandalyeden çektim ve sandalyeyi elimle temizledim. Çantasını yere bırakıp karşıma oturdu. “Demek bu karmaşadan erken ayrılıyorsun, ha?”

“Eve gitsem iyi olur.”

“Tabii,” dedim. “Bir gece için buraya kadar yolculuk ettiğin için teşekkür ederim. Böyle olduğu için üzgünüm.”

Başını salladı; saçları çenesini okşadı. “Harvey, seninle olmak istiyorum. Ama olamam.” Parmakları aramızda bir çizgi çekti. “Siz ikiniz fazla... hararetlisiniz. Bunun ortasında olabileceğimi sanmıyorum; bir yandan aklımı kaçırmamaya çalışırken bunu yapamam.”

Bunun olacağını biliyordum. Bütün gece bunu düşünmekten uyuyamamıştım; yani, bir de Alice’i de tabii. Debora’nın Alice ve benim aramda kalmasına gerek yoktu. Dennis bile söylemişti bunu.

“Zaten Dennis bizim yüzümüzden çıldırıyordu.” Gözlerimi kısarak onun arkasında kalan sahile baktım. “İstersen ona söyleyebilirsin. Ya da ben söyleyebilirim,” dedim güneşe bakıp gözlerimin acımasına izin verirken.

“Ben söylerim.”

Bir an gözlerimi kapadım. “Çantalarını arabaya taşımana yardım edeyim mi?”

“Hayır. Sadece bu elimdeki var zaten.”

Debora haki eteği ve polo yaka tişörtüyle her zamanki gibi derli topluydu ama yorgun görünüyordu; normalden daha az canlı. Bazen, başka birinin bakış açısından nasıl görüldüğünü hayal etmeden, hayatının ne kadar yanlış gittiğini anlamıyor insan. Debora bizim deli olduğumuzu düşünmüş olmalıydı. Ve öyleydik de.

“Debora?”

“Evet?”

“Kötü değildi. Senin erkek arkadaşın olmak yani.”

“Düşünüyordum da, belki bir gün kararın...”

Onu öptüm. Dudakları dolgun ve yumuşaktı. Elim yüzüne gitti ve neredeyse titreyerek, hafifçe yanağını tuttum. Dudaklarını araladım; çok hafif. Bir an bana yaslandı, sonra geri çekildi. Bu... iyi geldi.

“Eh, okulda görüşürüz.” Eteğindeki görünmez kırışıklıkları düzelterek gözlerini kaçırdı. Debora’yla mutlu olabildim. Birbirimize iyi gelirdik.

“Bütün bunlar için üzgünüm.” Alice’i öptüğümü ona söylemeyi düşündüm ama bir önemi varmış gibi görünmüyordu.

Muhtemelen bir şey söylememem yanlıştı ama Debora'yı hali-hazırda incittiğimden daha fazla incitmek istemedim.

“Olma,” dedi. “Senin aslında hazır olmadığın bir şeye hazır olduğuna kendimi inandırmak istedim sanırım.”

“Evet.” Ben bir pisliktim. Debora'ya çıkma teklif ettiğim andan beri Alice'i unutmadığımı biliyordum. Bunun sonunun neye varacağını düşünemeye zahmet bile etmeyecek kadar bencildim.

“Bu benim hikâyem değil; tamamen Alice'ten ibaret. Ama beni nerede bulacağını biliyorsun. Akıllı davran, Harvey.”

Alice elleri ceplerinde, güneşi keserek tepemde dikiliyordu. “Selam.”

“Selam.”

Katlanır sanldayenin kenarına oturdu; tam Debora'nın az önce oturduğu yere. O gittikten sonra sabah güneşi altında uyuyakalmıştım. “Saat kaç?” dedim esneyerek.

“Sekiz buçuk.”

“Bizimkiler hâlâ uyuyor mu?”

Başını salladı.

“N'oldu?” diye sordum.

“Konuşmamız gerek, Harvey.” Sesi öyle yumuşaktı ki hiç onun sesi gibi değildi.

Omzumun gerisinde bir noktaya odaklanarak dizlerini göğsüne çekti. Arkamı dönüp, bakışlarını kırık cam kapıya doğru takip ettim. “Harvey, bende yanlış bir şeyler var.”

O durdu ve ben de bekledim. Her ne söyleyecekse kolay dile gelmeyecekti.

“Her şey için çok üzgünüm. Seni kullandım ve manipule ettim. Bunu nasıl düzeltebilirim, hiç bilmiyorum. Ve bizi de... bizi tamamen mahvettim. Ama sen...” yine durdu. “Sen benim ödümü patlatıyorsun, Harvey. Anlamıyorum; duygularını böyle apaçık ortada yaşamanın nasıl hiçbir bedeli yokmuş gibi geldiğini anlamıyorum. Çünkü var, biliyor musun? Çok korkunç bedelleri var, keşke ben de onları senin gibi görmezden gelebilsem; duyguları ve bedellerini. Keşke benim için bir önemi olmasa.” Durdu ve parmaklarını saçlarından geçirdi. “Beni nasıl sevdiğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

“Keşke sevmiyor olsaydım.” Az kalsın bunu geri alacaktım; dün sahilde bana söylediklerini hatırlayana kadar.

Dudakları titriyordu. “Bizi onaramayacağımı biliyorum. Ama lütfen denememe izin ver.”

Ona uzanmak istedim. Ama yapamadım. Artık onun zavallı Harvey’si olmak istemiyordum.

Cevap vermeyince derin bir nefes aldı. “Şunu bilmeni istiyorum ki...” Duraksayıp kot şortunun paçasından çıkan bir iplikle oynadı. “Şunu bilmeni istiyorum ki ben seni gerçekten önemsiyorum. Beni deli ediyorsun. Kızdırıyor ve mutlu ediyor ve dehşet içinde bırakıyorsun.”

Bu kadardı. Onca şeyden sonra; çocukluğumuz, kanser, Yapılacaklar Listesi, hepsinden sonra bütün söyleyebildiği buydu. “Beni önemsiyor musun?” Çenem titredi. “Alice, ben... Ben okul müdürümüzü önemsiyorum ve patronumu ve donut dükkânındaki o bana fazladan donut veren kadını. Ama *seni* seviyorum,” diye patladım. “Ve bu nasıl bir his biliyor musun? Sanki kalbim, lanet bir rendede rendeleniyormuş gibi.”

Sanki ağlayacakmış gibi yüzü buruştu. “Üzgünüm.” Titrek bir nefes verdi ama gözyaşlarını durdurmaya yetmedi. “Keşke daha iyi olabilseydim.” Sesi titriyordu. “Hak ettiğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Ama bunları sana ben veremem.”

Ona doğru eğildim; yüzlerimiz birbirinden sadece kıl payı uzaktaydı. “Söyle. Tek yapman gereken bu.” Sesimdeki çaresizliği saklamaya çalıştım. “Beni sevdiğini söyle.” Bunu sesli söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

Başını yana çevirip yüzünü başka yöne döndürdü ve omuzları titremeye başlarken parmakları saçlarına kenetlendi.

Böyle bitmemesi gerekiyordu. Elimle ensemi ovarak sordum. “Neden? Bunu bana neden söyleyemiyorsun?”

Başını iki yana salladı ve başparmağının tırnağını ısırıldı.

Bana bir sebep bile veremiyordu; nasıl olup da beni sevmediğini açıklayacak bir avuç kelime... Önemli de değildi aslında. Söylemeyecekti. Buraya kadardı. Alice’e veda etmek canımı acıtacaktı ama artık hiçbir şey bundan daha fazla acıtmazdı.

“Alice,” dedim o bana bakmasa da kendimi ona bakmaya zorlayarak. “Hayatta tek istediğim kendimle gurur duymak ve seninle olmaktı ama ikisini aynı anda yapamıyorum. Ve artık fazla ileri gittik. Buradan dönüş yok. Artık bunu yapmayacağım.”

Sessizce, bütün bedeni titreyerek ağladı ama onu avutamazdım. Artık yapamazdım.

Birkaç dakika sonra kalktı ve kapıya yürüdü.

“Hey,” dedim sesim zar zor çıkarak. “Dün söylediklerin neydi?” Bilmek zorundaydım ve annemin bana asla her şeyi

anlatmayacağını biliyordum. “Annen ve başka bir adam meselesi?”

Tamamen boş ve donuk bir ifadeyle, “Babamı aldatıyor. Onu gördüm. Kanser olmadan önce. Luke da gördü,” dedi.

Ağzımı açtım.

“Celeste’e o söyledi.”

Bütün hatıra parçaları yerine oturdu. “Annen hâlâ... bilirsin?..”

Omuz silkip içeri girdi, ardında Bernie’nin gözden çıkardığı minik cam parçaları bırakarak.

Alice.

Şimdi

Bahar tatilinin üzerinden bir buçuk ve Öldüğüm Gün'ün üzerinden iki buçuk hafta geçmişti. Kendi kendime o güne bu ismi vermiştim; Öldüğüm Gün. Disiplin cezamız bitmişti ve sahte cenaze törenimden geriye sadece benim hatıralarım kalmıştı. Ve ne zaman gözlerimi kapasam orada oluyorlardı. Mumlar, solan çiçekler ve gözyaşları. Beni utançtan kıvrandıran gözyaşları. Gidip Celeste ve Luke'tan intikam almak istememe sebep olan gözyaşları.

Bu odada kendimi garip hissediyordum. Her ne kadar beni daha önce hiç rahatsız etmemiş olsalar da aynalı duvarlar yüzünden kendimin fazla farkında oluyordum. Stüdyodaki ışıkların sadece yarısını açmıştım ve bu loş ışıklandırmadan gayet memnundum. Dolabımda bulduğum siyah bale mayom biraz bol geliyordu, ben de askılarını çengelli iğneyle kürek kemiklerimin üzerinde çarpı şeklinde tutturdum. Kulağımın arkasında henüz saçımın çıkmadığı ufak bir alan vardı.

Baldırlarımın altındaki serin ahşap zemin tenimi tanıdık bir şekilde rahatlatıyordu. Müzik setinin içinde, ısınma şarkılarından oluşan, etiketsiz bir karışık CD buldum. Biraz mekik çekerek başlamak iyi olur diye düşündüm. Gövdemi yukarı çeken karın kaslarım sızlayarak itiraz etti. O kadar formdan düşmüştüm ki vücudumun neredeyse çatırdayıp inlediğini duyabiliyordum.

Birkaç zorlayıcı tekrardan sonra oturup bacaklarımı neredeyse *spagat* olacak kadar açtım. Bacaklarımın iç kısmında esneyen kaslar yandı. Öne eğilip yanağımı serin zemine dayadım; zordu ama hâlâ imkânsız değildi. Saç diplerimden terlemeye başladım. *Spagat* pozisyonundan yuvarlanarak karnımın üzerine yatmaya çalıştım ama kalçalarım sanki çamura saplanmış gibiydi. Hüsrana uğramış bir halde, yanağım hâlâ yerde, öylece kaldım. Kocaman bir nefes alıp tekrar denedim. Zarafetten çok uzak olsa da, karnımın üzerine yatmayı başardım.

“Ayy, hikâyenin dönüşüm muhteşem olacak kısmı mı bu?”

Celeste.

Onu ya da Luke’u bahar tatilinden beri pek görmemiştim. Küçük şakalarından sonra o kadar çok şey olmuştu ki onlara kızmayı bile unutmuştum.

Elleri belinde kapıda duruyor, silüetinin arkasından odaya ışık vuruyordu. “Ben geldim diye durma.”

Durmamıştım.

Ağırlığımı kapının çerçevesine verdi.

“Haberi duymadın galiba,” dedi birkaç saniye sonra.

Hâlâ karnımın üzerinde, bu basit egzersizden yorgun düşüp nefes nefese, aynada kendimi inceledim.

“Luke’la ayrıldık.”

Uzun bile sürmüştü. “Ayrılma işini kim yaptı?”

Birkaç saniye sonra, “O yaptı, aslında. Üniversiteye başlarken bir kız arkadaşı olmasını istemediğini söyledi.”

Ya da belki genelde bir kız arkadaşı olmasını istemiyordu. “Zaten seni aldatırdı herhalde. Çoktan yapmadıysa.”

“Senin için tecrübeyle sabit tabii.” Sanki her kelimenin beni acıtması gerekiyordu ama birbiri ardına hepsi yetersiz kaldı. Manikürünü inceleyip bir parmağını tırnaklarının kenarında gezdirdi. “Biliyor musun,” dedi usulca, “Luke’la ilgili fikirlerim var. Eğer ilgini çekerse...”

Aynadaki yansımasına bakarak doğruldum. Haklıydı; birlikte Luke’u mahvedebilirdik. Odamda bir kenara kaldırdığım Luke’un fotoğrafından da haberi yoktu üstelik. Ama intikam, artık bana bir zamanlar verdiği tatmini vermiyordu. Bir bakıma, bir yanımda garip bir şekilde boş gibiydi ama iyi bir boşluktu bu. Bahar temizliğinden sonra kalan boşluk gibi. Daha iyi şeylere yer açan bir boşluk.

Celeste’ten hiçbir zaman hoşlanmayacaktım ama şimdi bu aramızdaki şeyi yalnızca benim yarattığımı görebiliyordum. Bunu kimin başlattığı umurumda değildi. Sadece bitirecek kişi olmayı umursuyordum. Hayattaki bu ikinci şansımı nasıl istersem öyle değerlendirebilirdim ve Luke, Celeste ya da Mindi’yle daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. Başımı iki yana sallayarak, “Teklifin için teşekkür ederim ama ben oyunlardan çekildim.”

“Hah.” Uzun süren bir an beni inceledi. “Şaşırtıcı.” Sonra arkasını döndü ve yürüyüp gitti.

Benim için birini şaşırtmış olmak –özellikle de Celeste gibi benden her zaman en kötüsünü bekleyen birini– *bir şeyleri* doğru yaptığım anlamına geliyordu.

Eski bale pabuçlarımı giyip temel hareketlere başlamak için bara doğru ilerledim. Eğilip yere uzandım ve sonra doğruldum; kaslarım her harekette biraz daha ısınıyordu. Her harekete sayı sayarak eşlik edip nefesime odaklandım.

“Omuzlar geri. Duruşun tamamen yanlış.”

Natalie arkamdan gelerek bir elini sırtıma, diğerini karnıma bastırdı. Dokunuşunun altında iskeletim hizaya girerek bütün bedenim yerine oturdu. “İşte.”

Başımı salladım.

Yere oturup ayak tabanlarını birleştirerek kelebek pozisyonunda durdu. Dizlerini yere bastırıp dimdik durdu. Stüdyoyu kullanmak için izin istemek dışında onunla bahar tatilinden beri konuşmamıştım. Natalie, baleyi bıraktığımda bile hiçbir zaman hiçbir şeyi yüzüme vurmamıştı ama çizgiyi aşmıştım ve bu kez buna aldırmayacağından emin değildim.

“Seni harekete geçiren ne?”

Ayaklarım dördüncü pozisyonunda, kolumu öne uzatırken, “Efendim?” diye sordum.

“Kolunu biraz kaldır; göğüs kemiğine paralel olmalı,” dedi. “Neden buradasın?”

“Dr. Meredith hareket etmem gerektiğini söyledi.” Tatilden sonraki sah günkü randevumuza eğer daha hareketli olursam vücudumun daha çabuk uyum sağlayacağını söy-

lemişti. Natalie’yi stüdyonun boş saatleri için arayana kadar babam birkaç gün boyunca başımın etini yemişti.

“Burası salı ve perşembe günleri yedi buçuktan dokuz buçuğa kadar müsait.” Tek bir zarif hareketle olduğu yerde ayağa kalktı. “Dokuzdan sonra kapatıyorum. Seni de eve bırakırım.”

Kulağa daha çok soru soruyormuş gibi gelmişti. “Olur.”

Gitti ve ben her pozisyonu tekrar tekrar çalıştım. Boş odada düşüncelerimle başbaşa kaldım ve aklım her zaman Harvey’ye kayıyor gibi görünüyordu. Sahil evinin verandasına çıktığımda ona onu sevdiğimi söylemeye tamamen hazırdım. Ama o an geldiğinde sözcükler fıstık ezmesi gibi damağıma yapışıp kaldı. Nasıl akışına bırakacağımı bilemediğim son parça buydu. Bütün düşünebildiğim, sevginin nasıl başarısız olduğuydu. Odamda tek başıma, aynanın karşısında dururken söyleyebiliyordum. Harvey’yi sevdiğimi söyleyebiliyordum. Ama *ona* söylemeye gelince sözcükler içime hapsoluyordu çünkü lisedydik ve bu sonsuza dek süremezdi. Çünkü hiçbir şey –anemle babam bile– sonsuza dek sürmüyordu anlaşılan ve biri seni sevdiğinde onun üzerinde bir gücün oluyordu; çünkü aşk insana gerçekten aptalca şeyler yaptırıyordu. İşte bu yüzden ona söyleyemiyordum.

Tatilden beri Harvey’yi birkaç sefer okulda görmüştüm ve her seferinde beni görmezden gelmişti. Koridorda yanından geçerken el sallamak için istemdişi olarak elimi kaldırıyordum; sonra bana karşılık vermek için hiçbir sebebi olmadığını hatırlıyordum. Dennis ile Debora da hep yanındaydı. Ve üçü arasında varlığımı görmezden gelmeden elini sallayan ya da

başıyla selam veren yalnızca Debora'ydı; sanki bir sırrı paylaşıyorduk. Ve garip olan, paylaşıyor sayılmamızdı. Harvey'yle el ele tutuşmayı bıraktılar. Bundan keyif almamaya çalıştım ama aldım. Hem de çok keyif aldım.

Harvey de Eric de hayatımdan besbelli çıktığından, vaktimin çoğunu evde geçiriyordum. Annem benimle pek konuşmuyordu; sadece babam konuşuyordu. Tatilden döndüğümüzde doğruca odama gidip, ertesi gün okula gidene kadar sadece yiyecek bir şeyler almak için çıkmıştım. "Cama uçan tava" olayından beri neredeyse bütün iletişimimiz babam üzerinden yürüyordu.

Tatilden sonraki ilk pazartesi günü işten geldikten sonra annem kapımı çalmadan odama girip, "Kızgıyım. Ve ikimiz de kızgınken konuşmamamız daha iyi olur diye düşünüyorum ama sana teşhis koyulduktan sonra baban ve ben sorunlarımızı çözmüştük. Bunu bilmeni istiyorum. Ve o minik öfke patlama ile da sınırı fazlasıyla aştın." Duraksayıp derin bir nefes alarak kendini dizginledi. "Yarı zamanlı bir işe girecek kadar iyileşir iyileşmez o cam kapının parasını bize geri ödeyeceksin. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar."

O zamandan beri birkaç evet veya hayır dışında konuşmamıştık.

Stüdyodan çıktığımda pişmiş spagetti gibi hissediyordum; hamur gibi. Hareket ederken o kadar çok acımıyordu ama vücudumun bana yetismeye başladığında kaslarım sızlıyordu. Söylediği gibi Natalie beni eve bıraktı.

"Okul altı hafta sonra bitiyor," dedi park yerinden çıkarken.

“Evet. Altı hafta uzun bile.”

“Annen tedavinin yazın da devam edeceğini söyledi.”

Elimdeki çantanın saplarıyla oynayarak başımı salladım.

“Belki tedaviler bitince yarı zamanlı olarak benim için çalışırsın?” Usul usul konuşuyordu ama sesi hiç kararsız değildi.

“İyi olurdu,” dedim. Her zaman dans dersi vermektense hiç dans etmemeyi tercih edeceğimi söylemiştim. Özellikle de Natalie’ninki gibi, insanların çocuklarını bale için değil tütüler için baleye yazdırdığı, küçük kasaba stüdyolarında. Ama stüdyoda olmak bana kendimi biraz daha olmak istediğim kişi gibi hissettirmişti.

Bizim evin garaj yoluna girdiğimizde arabayı boşa alıp, “Tekrar *pointe* giymeye hazır olduğunda kullanman için, bu akşam çalıştığın stüdyonun köşesinde bir reçine kutusu var,” dedi.

Başımı salladım. “Hatırladım.” Reçine kutularına bayılıyordum; kokularına, reçine kristallerinin ardında iz bırakarak, kaygan zeminde parmaklarıma verdiği güce.

Birbirimize iyi akşamlar diledik ve Natalie babam kapıyı açana kadar bekledikten sonra geri geri garaj yolundan çıktı.

Alice.

Şimdi

Yelkovanın ikinin üzerine gelişini izledim. *Dört otuz iki.*
Annem beşte evde olacaktı. Önemli belgeleri saklamak dışında evdeki ofisini pek kullanmazdı. Babam kırk beş dakika önce markete gitmişti ve ben zaten yarım saattir dosyaları kuralıyordum. Bir yere varmamı sağlayacak hiçbir şey bulamamıştım.

Annemle aramızdaki sessizlik üç haftadır sürüyordu.

Entrika ve hileyi bıraktığımdan beri hayat sakın ve yalnız geçiyordu. Hiç de ödül vermiyordu. Ben de yeni bir entrika türüne sardım. Telifi adına entrika. Ve bu da fazlasıyla ortalık karıştırma gerekiyordu ki ben de geçtiğimiz hafta boyunca bunu yaptım.

Ön kapı gıcırdarak açıldı. Döner sandalyeye oturup annemin bilgisayarının başına geçtim. Annem telefonunu omzu ile kulağı arasına sıkıştırmış, gelen postaları karıştırıyordu. “Ne?” diye iç çekti. “Hayır, temyiz istememiz gerekecek.” Başını kaldırdığında masasında oturduğumu gördü.

“Yarına ödevim var,” diye yalan söyledim. “Benim bilgisayarım yavaştı.”

Başını salladı. “Babana söyleyeyim, baksın.” Dönüp gitti ve yatak odası kapısının kapanma sesini duydum. Baleye hazırlanmak için yukarı çıktım.

Natalie hastaydı. O hiç hasta olmazdı. Bağışıklık sistemi bile onu yüzüstü bırakmaması gerektiğini bilirdi.

Bütün akşam derslerine caz öğretmeni Simone girmişti ve hem Natalie orada olmadığı, hem de günlerden sah olduğu için beni eve götürecek biri yoktu.

Evi arayıp telesekretere mesaj bıraktım. Artık beni alma piyngosu ikisinden birine patlayacaktı. Annem benimle ilgili her şeyi babama yönlendirdiği için benim oyum babamdan yarıydı. Hâlâ “demir tava olayı” yüzünden kızgındı.

Dokuza iki kala annemin arabası otoparka girdi.

Yolcu koltuğuna oturdum ve kemerimi bağladım. Arabaya tamamen sessizlik hâkimdi; radyo da kapalıydı; sadece motorun hafif uğultusu vardı. Dudakları ince bir çizgi halinde kollarını göğsünde kavuşturarak oturmuş bekliyordu.

Sonunda birimizin dayanamayıp bu sessizliği bozmak zorunda kalacağını biliyordum ama bunun ben olacağımı hiç beklemiyordum. “Anne?”

Arabayı durdurdu, ayağını pedaldan çekti ve penceresini indirdi. “Baban gelip seni almamı istedi.”

“Hım. Babam evde değil miydi?”

“Yoo, evdeydi.”

Daha fazla sessizlik.

Gözleri önümüzdeki ıslak kaldırıma odaklanmış görünüyordu. “Konuşmamız gerektiğini söyledi.”

Babamın sabrının nihayet tükenmesine şaşırمامıştım. “Ee, sonuç?”

Omuz silkti.

Umursamazlığı beni gıcık olmaktan kızgın olmaya geçirdi. “İyi o zaman, anne. Hiçbir şey yokmuş yapalım. Seni bir adamla görmemişim ve aramızdaki bu sorun minik bir anne-kız geriliminden başka bir şey değilmiş gibi yapalım. İstedığın bu mu? Eğer bu iyileşme olayı kalıcıysa sadece bir yılımız var demektir, sonra okula ya da her nereye gideceksem oraya gitmiş olacağım. Bir yıllığına hiçbir şey yokmuş gibi yapabiliriz, değil mi? Ben gidince babamı terk edebilirsin ve her şey paramparça olur ama en azından birbirimize karşı dürüst olmuş oluruz. Önemli olan bu çünkü.”

Sonra annemin yaptığını nadiren gördüğüm bir şey yaptı. Ağladı. İki büküm olup başını direksiyona dayadı.

Anneme ne kadar kızgın olursam olayım, onu ağlarken görünce ne yapacağımı bilemedim. Ben de insanların biri ağladığında söyledikleri şeyi söyledim. “Bir şey yok, anne.”

“Fazla uzun sürmedi,” dedi gözyaşlarının arasından. “Hukuk fakültesinden eski bir profesördü. Sana teşhis koyulduktan hemen sonra babana söyledim.” Teşhisim. Hayatlarımızda her zaman bir mihenk taşı olacaktı. Her zaman teşhisten öncesi ve teşhisten sonrası olacaktı. “Sana karşı dürüst olmak istedim, Alice. Ama sonra hasta oldun. Bunu sana yapamadım. O gerçeği sana söyleyip diğer her şeyin üstüne bir de benim yalanlarımla baş etmeni bekleyemezdim.”

“Babam biliyor muydu? Bunca zamandır biliyor muydu?”

Başını evet anlamında salladı.

Belki kızmalıyım ama babamın zaten biliyor olması ve benden öğrenmemesi beni rahatlatmıştı. Yine de o gün benim hayatımda yıkılan bir domino taşıydı ve annem bunu bir kenara atmak istiyordu çünkü onun için bu mesele çoktan bitmişti. Kapanmış bir konuydu. Ama ben bununla yaşamıştım ve kendi sırrım gibi taşımıştım. O gün okulda kalsaydım ya da annem beş dakika erken gitmiş olsaydı hayatın gözüme nasıl görüneceğini merak ettim. “Neden?” diye sordum. “Neden yaptın bunu?”

“Yaşlanmak fena bir şey.” Hafifçe güldü. “Hayat geçmeye başlıyor ve insan verdiği her kararın yalnızca hayatını kontrol etme gücünü yiyip bitirdiğini fark ediyor; geride bir şey kalmayana kadar. Evleniyorsun; karar veriliyor. Hayatının o sayfası kapanıyor. Çocuk, üniversite, iş. Bütün o kararların, hayatın öngörülemezliğini ve heyecanını alıp götürmesine izin vermek çok kolay; aslında hiçbir şey alıp götürmediklerinde bile. Başka biriyle...” Duraksadı. “Başka biriyle olmayı seçmek bana bu kontrolün bir kısmını geri verdi.” Gözyaşları yanaklarından süzüldü. “Sonra sen hasta oldun ve ben de hayatın canı ne isterse onu yaptığını ve sahip olduğumuzu sandığımız kontrolün bir yanılısına olduğuna anladım.” Yine duraksadı. “Geçtiğimiz yıl, hayatta ne olduğu değil, nasıl olduğu önem kazandı. Verdiğim kararlardan gurur duyuyorum –sen, baban ve hukuk– ve şimdi de onu kararları nasıl yaşadığımdan gurur duymak istiyorum.” Durup soluklandı. “Üzgünüm. Üzgünüm. Hiçbir yere gitmiyorum. Babanı seviyorum. Ve seni

seviyorum,” dedi yüzünü silerek; silecek gözyaşı kalmamış olsa da. “İlişkimiz için çabalamak istiyorum.”

“Bu konuyu nasıl konuşacağımı bilmiyorum,” dedim. Ve bu doğrudu. “Ama ikimizin de duygularından bahsetme alışkanlığına sahip olduğunu sanmıyorum.” O sabah Harvey’ye hissettiklerimi söylemek de kolay değildi ama yaptım. Annemle konuşmaya geldiğinde durum farklıydı. Onu anladığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Sorumluluk almaya geldiğinde benim de kendimi köşeye sıkışmış hissettiğimi.

“Bunu değiştirmeye çalışacağım, Al.”

Sahil evindeki kavgamızla ilgili asıl canımı sıkan, annemin ilgisini çektiğim ilk anda söylenebilecek bütün yanlış şeyleri söylemiş olmamdı. Belki bu doğru olanları söylemek için bir fırsat olabilirdi. “Anne, ben de üzgünüm. Sahil evinde olanlar için üzgünüm.” Derin bir nefes aldım. “Ve ondan önceki her şey için. Uzun süredir hepinize bok gibi davrandım. Özür dilerim.” Annemle daha fazla böyle yaşayabileceğimi düşünmüyordum. Değişeceğimize ihtimal vermiyordum; ikimiz de çok inatçıydık. Ama denemek zorundaydık çünkü birbirimiz olmadan yaşamak da çok sefil olurdu.

Otoparkta durup uzun süre konuştuk. Hiç kolay değildi. Tutuk ve dengesizdi. Ama bir başlangıçtı. İlk adım.

Eve döndüğümüzde babam verandada bizi bekliyordu. “Her şey yoluna girdi mi?”

“Girecek,” dedi annem.

Babam bana dönüp sarıldı; gerçekten sarıldı. “Seni seviyorum, Alice Elizabeth,” diye fısıldadı. Omzunun üzerinden annemi gördüm; dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Bütün bu tatlılık dişlerimi acıtsa da gerçektir.

Harvey.

Şimdi

Final sınavları geçen hafta bitmişti. Artık resmen yaz sayı-
lırdı. Çok yüksek notlat falan almamıştım ama sonuçta on
birinci sınıfı geçmiştim ve bunu akademik başarı saydım.

Bayan P'nin yıllık resitali bir hafta vardı, artık okul bittiği
için annem öğrencilerin canlı müzik eşliğinde çalışabilmeleri
için ne zaman vaktim olursa gidip derslerde piyano çalmamı
istemmişti. Saat beşte işten çıkınca doğruca annemin stüdyosuna
gittim.

Vardığımda orta seviye sınıfı ısınma hareketlerini bitirmek
üzereydi. Birkaç dakikam vardı o yüzden anneme el sallayıp
banyoyu işaret ettim ve koridordan geçtim.

Koridorun sonundaki stüdyodan sızan ışık dışında bütün
derslikler karanlıktı. Banyo kapısını geçerek oraya kadar yü-
rüdüm. Yaklaştığımda duyabileceğim kadar yüksek sesle,
Uyuyan Güzel'den bir parça çalıyordu. Annemin en sevdiği
bale eserlerinden biriydi.

Alice siyah, uzun kollu, arkası beline kadar açık bale mayosu ile açık pembe tayt giymiş, reçine kutusunun yanında yerde oturuyordu. Kumaş bantla parmaklarını çabucak bantladı; sanki bu rutin hareket ona sorunsuzca geri gelmişti. Annem bundan bahsetmişti. Alice'in tekrar dans ettiğini. Buna kayıtsız kalmaya çalışmışım.

Pointe'lerini ayaklarına geçirip kurdeleleri bağladıktan sonra –Alice hiçbir zaman parmak yastığı kullanmamıştı– ayağa kalktı ve etrafa toz saçarak *pointe*'lerini reçine kutusuna hafifçe vurdu.

Müzikte uygun bir anı beklemeden Alice dans etmeye başladı; sanki kaldığı yerden devam ediyordu. Ayak parmaklarına kadar, vücudundaki her eklem birbiriyle konuşuyor, hareketleri ritmi yakalıyordu. Ama bu sefer o dans ederken, biz daha küçükken hissettiğim o duyguyu hissetmedim. Benim için fazla iyi olduğunu ve asla onun dilini konuşamayacağımı söyleyen o duyguyu. Alice'i hep tanıyordum ama geçen bir buçuk yılda onun her parçasını büyüteç altında görmüştüm. Kusurlarını, güçlü taraflarını, zayıflıklarını. Aynada kendine bakıp, bacağına sertçe açıp her seferinde biraz daha ivme kazanarak döndü. Onu seviyordum çünkü onu sevmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyordum ama artık onu o kadar da yüksekte görmüyordum.

Sonra bacakları altından çekildi ve düştü.

Annemin dersi için çalmayı bitirdiğimde Alice'i önüne serili bir yığın kâğıtla lobide, yerde otururken buldum.

Arkamı dönüp fark edilmeden geçip gitmeye çalıştım.

“Selam.” Sesi yumuşaktı ama benimle konuştuğunu biliyordum.

Kapıdan sadece birkaç adım ötede, arkamı dönüp, “Ah, selam,” dedim. Onu görmek farklıydı ama onunla konuşmak zorunda kalıp bütün hissettiklerim kaybolmuş gibi davranmak yapabileceğim bir şey değildi.

Bütün kâğıtlarını büyük bir deste haline getirdi. “Beni eve götürmesi için annenin işini bitirmesini bekliyorum.”

Başımı sallayıp kapıya doğru bir adım attım.

“Tabii beni sen bırakamazsan?”

Evet demek kolay olurdu ama artık geri dönemezdim. Başımı hayır anlamında salladım. “Dennis’lere gitmem lazım,” diye yalan söyledim.

“Ah, peki.” Dudakları üzgün bir gülümsemeyle kıvrıldı. “İyi geceler.”

O bir şey daha söyleyemeden dışarı çıktım. İrademe güvenmiyordum.

Harvey.

Şimdi

Birkaç kayma ve düşme dışında annemin yıl sonu resitali başarılı geçti. Sahne malzemelerinin olduğu son kutuyu da arabamın arkasına koyup rahat bir nefes aldım. Bana iki yıldır küçük gelen bir takım elbise giymek zorundaydım kalmıştım ve bütün pazar öğleden sonramı piyano taburesinde geçir-diğim için kıcıp acıyordu. Ben orkestra çukurundayken Alice de sahne arkasında küçük sınıfların sıralarını almasına yardım etmişti.

Anahtarlarımın yanımda olduğundan emin olmak için ceplerimi karıştırıp, bagaj kapağını kapadım.

“Bu senin için.”

Arkamı dönünce karşımda Alice’i buldum; elinde katlanıp rulo haline getirilmiş bir deste kâğıt vardı. Siyah, kısa dans eteği –içi görünenlerden–, siyah bir bale mayosu ve siyah tayt giymişti.

Ben elindekileri almayınca desteyi elime koydu. “Yarın akşam n’apıyorsun?”

“Çalışıyorum,” dedim kâğıtlara göz gezdirerek. Her sayfa bir defterden gelişigüzel kopartılmış gibi görünüyordu. Görebildiğim tek işaret, ilk sayfadaki, kurşun kalemle yazılmış bir rakamıydı.

“Hasta olduğunu söyle. İstersen Dennis senin yerine bakar, biliyorsun.”

Burun deliklerim genişleyerek başımı iki yana salladım. “Benimle kafa buluyor olmalısın. Artık bunu yapmıyorum, Al. Söylemiştim. Böyle bir şey bir daha...”

“Harvey...” dedi uzanıp, daha önce defalarca yaptığı gibi yüzümü ellerine alarak.

Teninin tenimdeki hissi beni susturdu.

“Bana güvenmen için sana hiçbir zaman iyi bir sebep vermedim ama güven bana. Son bir kez güven ve hak ettiğimden fazlasını bekle benden. Son defa, söz veriyorum.”

Ağzımı açtım. Tutunacak hiçbir şeyim yokmuş, kayıp gidiyormuşum gibi hissettim.

“Yarın,” dedi, “Öğleden sonra biraz geç saate kadar bekle. Üç mesela. Sayfalar numaralı. Sırayla oku ve görevi yerine getirmeden sıradaki sayfayı okuma.”

Yine aynı şeyi yapmak –bana neyi, ne zaman, nasıl yapacağımı söylemesi– rahatsız edici derecede tanıdıktı. “Gelip seni almama gerek var mı?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Bu senin tek başına yapacağın bir şey.”

Harvey.

Şimdi

Eve gelir gelmez az kalsın bütün kâğıtları yırtıp atacaktım ama kendimi tuttum. Heyecana kapılmayacaktım ve notları vaktinden önce açmazsam kendimi bunun benim için önemli olmadığına ikna edebilirdim. Uyumak imkânsızdı; uykuya dalabildiğimde de kısa sürüyordu. Uyandığımda kâğıtlar aklıma takılıyordu.

Öğlen olduğunda neredeyse pes ediyordum. Desteden ilk notu çekip aldım.

Hayır. Yapamazdım. Bu kadar beklemiştim. Birkaç saat daha dayanabilirdim.

Alice'in söylediği gibi iş yerini arayıp hasta olduğumu söyledim. Saati izleyip üç olması için dua ettim. Bu bir işe yaramayınca birkaç saat boyunca televizyondaki gündüz programlarını izledim. Utanç verici şekilde eğlenceliydi.

Saat nihayet 3 oldu.

İlk kâğıdı neredeyse yırtarak açtım.

Harvey,

Alton'a kadar bu talimatları takip et. Gideceğin yere vardığında diğer kâğıdı aç.

-Al.

Sebebi olmayan talimatlar. Tabii ki.

Alton kuzeyimizde, yaklaşık kırk beş dakika mesafedeydi. Sadece benzin almak için durdum ve yola devam ettim. Zihnim radyo dinleyemeyecek kadar meşguldü, ben de pencereyi indirip erken yaz sıcakıyla iliklerimde hissettim. Belki Alice benimle Alton'da buluşacaktı. Ben onu götürmezsem oraya nasıl gidebileceğini çözemedim.

Ayağım gaza fazla basıyor gibiydi ama umursamadım. Fazla gergindim.

Alton'a vardığımda buranın Hugley'ye fazlasıyla benzediğini fark ettim. Minik işletmeler, kasaba sınırında birkaç büyük mağaza zinciri ve çoğunlukla iki şeritli yollar. Buraya hiç gelmemiştim ama bizim okul takımlarının buraninkilerle sürekli maç yaptığını ve Bernie'nin hep en iyi alışveriş imkânlarının burada olduğunu söylediğini biliyordum. Ama aslında Alton'a dair özel hiçbir şey yoktu, o yüzden Alice'in buraya gelmemi istemesi çok saçmaydı.

El yazısıyla yazdığı talimatları takip ederek boş vitrinlerle dolu küçük bir otoparka geldim. Boş dükkânların sonunda Oscar's adlı küçük, dar bir mekân vardı. Pencerele boyalıydı ve AÇIK tabelası da yoktu. Kapının üst kısmında ODA 667 yazıyordu. Alice'in talimatlarına baktım ve otoparkı doğrudan

geçip kapının önündeki boş bir yere park ettim. Buradaki üç arabadan biri benim Geo'mdu.

Kontağı kapadıktan sonra üzerinde numara iki yazan kâğıdı açtım ve nefesimi tuttum.

İçeri gir.

Nefesimi vererek kâğıdı buruşturup arka koltuğa attım. Notların kalanını cebime tıktım ve kimsenin kimlik sormayacağı umarak içeri girdim.

İçerisi duman altıydı ve gözlerimin loş ışığa alışması zaman aldı. Tek personel barın arkasındaki duran, yaka kartında BETH yazan yaşlı kadın gibi duruyordu. Duvarlar, elmas desenli, kenarları soyulmuş, koyu yeşil duvar kâğıdıyla kaplıydı. Beth'in durduğu bar odanın arka tarafındaydı. Duvarların önünde duvar kâğıdıyla aynı renkte bar sandalyeleri sıralanmıştı. Kalan azıcık boş alana da masa ve sandalyeler serpiştirilmişti.

Nereye oturacağıma karar vermeden önce sıradaki notu çıkardım.

Oscar's'a hoş geldin. Bara otur ve bir içki söyle. Söylenene göre cin tonikleri harikaymış. GÜVEN BANA.

Barda, dipleri beyazlamış kabarık kızıl saçlı Beth'ten en uzaktaki tabureye oturdum. Ellerim titriyordu. Beni tutuklayacaklardı. Reşit olmadan alkol kullanmak suçundan kesinlikle tutuklanacaktım. Ya da reşit olmadan alkol kullanmaya *kalkışmak* suçundan falan.

Beth barın üzerinden bana bir bardak altı gönderdi ve yavaş yavaş bana doğru geldi.

Beth'in bir tırnakları vardı... Takma değil. *Gerçek tırnaklar*. Soyulmuş kırmızı ojeli upuzun tırnaklar. Her yanından sigara kokusu geliyordu; sanki dumanın kaynağı oydu. Elli iki ya da doksan dört yaşında mı olduğunu bilemeyeceğiniz yaşlı kadınlardandı. Kot pantolonu yüksek belli ve çok dardı; V yaka sarı tişörtünden de göğüsleri fırlıyordu. Göğüsleri, tırnakları ve boyalı saçıyla Beth, ödümü patlatıyordu.

“Ne vereyim sana, güzel suratlı?”

Kucağımda ellerimle oynuyordum. “Ee...” Boğazımı temizledim. “Cin tonik alayım.”

Burnundan aniden kesilen çalar saat alarmı gibi bir ses çıkardı. “Tekrar dene.”

“Ee, gazoz alayım o zaman.”

“Bir gazoz!” diye seslendi ortaya.

Sıradaki notu açtım.

ŞAPŞAL!

Gözlerimi devirerek dördüncü notu çıkardım.

Kandırdım. Saat neredeyse dört olmalı. Yerinden ayrılma ve alkolsüz içeceğinin keyfini çıkar. Sıradaki notu müzik başladığında aç.

Müzik başladığında mı? Alice neredeydi? Göğsümü sıkıştıran merak biraz azalmıştı ve şimdi yalnızca onu görmek istiyordum. Beth içeceğimi getirdi ve sonra beni yalnız bıraktı. Benimle ya da niye orada olduğumla ilgili hiç soru sor-

mamasına şaşırdım. Ama burası insanların soru sormadığı bir yere benziyordu.

Müşterilerin çoğu erkekti ama birkaç kadın da vardı. Hepsi de kırkının üzerindeydi ve yıllardır uyumamış gibi görünüyorlardı. Mor pantolonlu ve kedi baskılı uzun kollu tişört giymiş bir kadın. Eşofman ve fötr şapkalı bir adam. Delikli bir tişört ve arka cebinde sigara kutusu baskısı olan bir kot giymiş ama sigara içmeyen, kelleşmiş bir adam. Buraya ait görünmeyen tek adam, ten rengi bol kesimli kumaş pantolon, krem rengi polo yaka tişört ve bordo süveter giymiş yaşlı bir adamdı. Elinde güngörmüş portföy tipi deri çanta vardı ve başına arkası fileli bir beyzbol şapkası takmıştı. İçeri girdiğinde şapkasını çıkardı ve bembeyaz saçları görüldü. Yüzü yaşlılık lekeleriyle doluydu ve ayaklarında da lekesiz, bembeyaz ortopedik spor ayakkabılar vardı. Bu adam muhtemelen birilerinin, eczaneye giderken kaybolan büyükbabasıydı.

Barın önünden geçerken Beth ona seslendi: “İy’akşamlar, Porter. Her zamankinden mi?”

Dalgın dalgın gülümseyerek başını salladı. En çok onun için üzüldüm. Çünkü bu bardaki bu kadar insanın içinde en çok kayıp veren kişi oymuş gibi görünüyordu.

Telefonumun saatine baktım. Dört otuz beş. Elimi cebime sokup kalan notları çıkardım. Sinir olmuş ve Alice’in beni saçma sapan bir işe koştduğundan emin, beşinci notu açılmaya hazır elimde tuttum. Saçmalıktı bu. Alice bundan ne tür bir zevk alıyor bilmiyordum ama hiç aklım almıyordu. Ben burada gerzek gibi otururken o muhtemelen çocuğun tekiyleydi. Gitmek üzere ayağa kalkıp arka cebimden cüzdanımı çıkardım.

Sonra müzik başladı. Oturdum. şarkıyı bilmiyordum ama tanıdık geldi. Tabii ki klasik bale parçalarından değildi ama sanki bilmem gerekiyormuş gibi gelmişti. Gözlerim her bir notayı takip edip sonunda odanın köşesindeki kederli piyanoya vardı. Kuyruklu piyano değildi; basit, eski, hafif ahşaptan bir piyanoydu. Piyano yapımlarına pek dikkat etmezdim. Önümde ne varsa onu çalardım. Ama düşündüğümde, her zaman en rahat ettiğim piyano annemin stüdyosundaki piyano olmuştu; 1973 yapımı kuyruklu bir Baldwin.

Piyanonun ardında sveterli yaşlı adam vardı. Sanki bu şarkıyı binlerce kez çalmış gibi birbirine kusursuzca uydurduğu her notayı dinledim. Gözlerimi kapadığımda parmaklarımın altında tuşları hissedebilirdim.

Beth'e bakarken Porter'ın gözlerinin kenarı biraz kırıştı. Beth, dudaklarını oynatarak uzaktan Porter'a bir şey söylemeye çalışıyordu. *Cin kalmamış*. Porter ne eğildi ve Beth de bir kez daha dudaklarını oynattı. Porter başını salladı ve dikkatini tekrar tuşlara verdi.

Lisenin ilk gününden önceki gün Alice'in bana dudaklarını oynatarak onunla n bahçede buluşmamı söylediği zaman aklıma gelince dudaklarım seyirdi.

Not. Lanet olsun, neredeyse notları unutuyordum.

Harvey, hasta olduğuğumu öğrendiğimde sana bir şey vermek istediğime karar verdim. mr benimkinden ve senin bize dair bütün anılardan daha uzun olacak bir şey. Ama yetiştiremedim. Vaktimi nemsiz şeyler ve önemsiz insanlara harcadım. zgnm. Sanırım her zaman da zgn olacağım. Bu hayat denen şeyde ikinci bir şans

yakaladığım için, başından beri listemin tepesinde olması gereken bir şeyi yapıp, sana yapbozun, hak ettiğin o eksik parçasını vermek istedim. Birkaç şarkı dinle. Telefonda Beth, Porter'ın gerçekten çok iyi çaldığını söyledi ama bilemiyorum, onun da sesi biraz deli gibiydi. Her neyse. İçecek bir şey daha sipariş et.

Eğer bu bir çeşit hayal olsaydı, şu noktada Alice'in salınarak gelip bana açıklama yapması gerekirdi; beni öptükten sonra tabii. Böyle bir şey olmadı ama. Tavsiyesine uyup bir gazoz daha istedim ve birkaç şarkı daha dinledim.

Sıradaki notu açacaktım ki Porter mola verdi ve piyanonun başından kalktı. Sırtını esnetip parmaklarını kütleterek bara doğru geldi. "Beth," dedi, "beni çok boşluyorsun. Üstüne içecek bir bardak soğuk cinim olmadan beleşe çalamam ki."

"Ah, boş versene," dedi Beth. "Bahşışını topluyorsun."

Porter kıkırdadı. "Bunu bahşış için yapıyor olsaydım, Oscar's'ı seçmezdim."

İkisi de güldü; sanki aralarındaki özel bir şakaymış gibi.

İçeceğimden büyük bir yudum alıp gözlerimi onlara dikmemişim gibi görünmeye çalışarak etrafa bakındım.

"O ne içiyorsa ondan alayım," dedi Porter beni işaret ederek.

"Ah, ondan bir yudum bile içmek isteyeceğini sanmam."

Öksürerek, "Gazoz," dedim.

"Ne?" diye sordu Porter kulağında işitme cihazını göstererek.

"Gazoz," dedim. "Sadece gazoz. Sek."

“Hah,” dedi ve yanımdaki tabureye oturdu. “O zaman oğlan da ben ne içiyorsam ondan alacak ve ben de bir viski-kola alacağım.”

Beth kaşlarını kaldırdı. “Olmaz. Bir kere geri çevirdim zaten.”

Porter bara eğilip gülümsedi.

“Ay, tamam. Ama bir şey olursa senden bilirim.”

Porter bir kez başını salladı.

Beth iki viski-kola hazırladı ve önüme bir bardak altı koydu. Bardağa uzandım.

“Başka yok.”

Porter içten bir kahkaha attı ve piyanoya geri döndü.

Bir şarkı daha çaldı ve ben içkimi o kadar hızlı içtim ki görüşüm kenarlardan hafifçe bulanıklaştı.

Birkaç şarkı sonra bara döndüm ve sıradaki notu açtım.

Babanı bulmak istedim. Bunu yapabileceğimi sanmam bile çok aptalca değil mi? Eh, baban Porter değil. Fazla yaşlı. Hem de biraz iğrenç olurdu. Hazır olduğunda sıradaki notu aç.

Sanki baş aşağı asılıymışım gibi kan beynime hücum etti. Babam? Alice babamı bulmak mı istemişti? Benim için bunu yapmayı nereden çıkardığını anlayamadım. Haklıydı ama. Porter babam olamayacak kadar yaşlıydı. Belki sadece onu tanıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve yüzümü ellerime gömdüm.

Beth’ten bir bardak su istedim. Alkolden yanan göğsümü serinletmek için suyu bir dikişte içtim, sonra iki bardak daha

içtim. Porter bir şarkıyı daha bitirdi. Onun bununla ne alakası vardı ki?

Araştırmaya başladım. Her yere baktım. Nihayet annemin dolabında, bir dosya kutusu içinde küçüklüğümüzden kalan, senin acil durumlarda aranacak kişiler listeni buldum. Annemin, annene bir şey olursa diye bu tür bir dosyası olacağını biliyordum. Bir tuvalete falan git ya da içecek bir şey daha söyle çünkü sıradaki not –son not– büyük olacak.

Bir kere olsun Alice’i duymazdan geldim ve sıradaki nota uzandım. Her ne bulduysa bu katlanmış minik kâğıt parçasının içindeydi.

Notu bara geri koydum.

Bilmek istemedim.

Notu tekrar elime aldım.

Bilmek zorundaydım.

Telefonumdaki saat 18:15’ti. Elimde notla, son bir derin nefes aldım.

Harvey, bu benim sana hediye. Ve kimbilir, belki de istediğin bir şey değildir. Ama gözlerini ileriye cümlelere kaydırmadan önce şunu oku: benim o bazen kızgın ve hiçbir kutuya sığmayan şekilsiz kalbim seni seviyor ve hayatında ne olacaksa, ben de yanında olmak istiyorum. Sen nasıl istersen o şekilde. Eğer söyleyeceğim şeyi bilmek istemiyorsan sorun değil. Sorun değil. Ama eğer bilmek istiyorsan, sayfanın en altına bak.

Ağzıma bardağımdan bir parça buz atıp çiğnedim. Beni seviyordu. Ve kendimi teselli ödülü almış gibi de hissetmedim. Bu kez bu bir sözdü ve bundan daha iyisi ancak onun bunu yüksek sesle söyleydiğini duymak olabilirdi. Tenim her harfi içine çeksin diye parmağımı sayfada gezdirdim.

Pekâlâ.

William Joseph Porter senin büyükbaban. Babanın kim olduğunu ya da nerede olduğunu bilmiyorum, Porter bulabildiğim tek aile ferdiydi. Ama o SENİN ailenden. Şimdi ya da bu hafta veya öyle bir zaman içinde olmak zorunda değil ama o pazartesi, çarşamba ve cuma günleri saat dört civarında buraya geliyor; eğer onu tanımak istediğine karar verirsen...

Ayağa kalktım ve notu cebime soktum. Bir *büyükbabam* vardı. Yaşayan bir büyükbabam. Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı ve ağzımı elimle kapadım. Piyanoya ilerledim ama sonra geri adım attım. Ona ne diyeceğimi ya da bizden ne beklediğimi bilmiyordum. Ve annem. Annemle konuşmam lazımdı. Bu konuda onun arkasından iş çeviremezdim. Bir sürü olasılık vardı şimdi ve bunları bana veren Alice olmuştu.

Porter'ı tanımaya hazır değildim. Ne zaman olacağımı da bilmiyordum. Ama Alice sayesinde, onu nerede bulacağımı biliyordum. Biriyle konuşmalıydım ve konuşmak istediğim tek bir kişi vardı.

Öyle bir şey mümkünse, dönüş yolu Alton'a geliş yolundan daha uzun sürdü. Yaz güneşi ufukla oynaşarak battı.

Büyükbabam. Bir büyükbabam vardı.

Ne yapacağımı bilmiyordum, ama nereye gideceğimi biliyordum.

Alice'lerin evi yolculuğu on dakika daha uzattı.

Onun evine gelmeden önceki son kırmızı ışıktaki, yeşile dönmesini sabırsızlıkla bekleyerek oturdum. Yemin ederim ışıklar bizim sokağı atlamıştı. Kavşağın ortasına gelip iki yöne de baktım ve tam gaz ilerledim.

Evine vardığımda tek hareketle arabayı park ettim ve motoru kapadım. İyileşme dönemine girdiğini öğrendikten sonra buraya geldiğim günü hatırlayarak, sarsak bir şekilde emniyet kemerini çıkardım. Babası bana *yok oldu* derken, o bir hayalet gibi pencereden beni izlemişti.

Ellerimi gözlerime siper edip garaj yolunu koşarak geçtim ve bu kez Alice oradaydı; beni bekliyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, verandanın basamaklarında oturuyordu.

Bir adımdan yakın bir yerde durdum. Söyleyecek kelime bulamıyordum ama önemli değildi. Bana bir faydaları olmayacaktı. Güneş, evinin ardında kaybolup onu ortaya çıkardı.

Alice ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapadı ve kulağıma fısıldadı.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkürlerimi edeceğim, yemin ederim. Ama önce sana – her kimsen– şunu söylemek istiyorum; liseden zar zor mezun oldum ve üniversite sınavlarını tamamen batırdım. Sana bunu söylüyorum çünkü hayallerine giden yolun kusurlarla dolu olduğunu ve seni sen yapanın bu kusurların güzelliği olduğunu bilmeni istiyorum.

Söz verdiğim gibi, en derin minnetlerimi şu kişilere sunmak isterim:

Bu kelimeleri bir kitaba dönüştüren inanılmaz rehberliği ve en çığ halindeyken bile bu kitabın potansiyelini gördüğü için editörüm, Alessandra Balzer’e. Ve Balzer + Bray’deki herkese, ama özellikle de Sara Sargent’e her türlü yardımları ve muhteşem e-postaları için.

Bana olan inancı hayatımın akışını değiştiren menajerim ve arkadaşım Molly Jaffa’ya. Sana sonsuza kadar teşekkür edeceğim. Hevesi ve bitmek bilmez çabalarıyla her gün daha da ileri gitmemi sağlayan Folio’nun bütün ekibine. (Molly’nin annesine selam!)

Bu harika kapağı tasarladıkları için Annemieke Beemster Leverenz ve Alison Klapthor'a.

Ömrüm boyunca yazdığım her sefil kelimeyi okuyan ve yeteneğiyle beni büyüleyen Jessica Taylor'a.

En ihtiyacım olduğu zamanda verdikleri cesaret ve bütün yorumları için Andrea Walkup ve Valerie Cole'a.

Her zaman her şeyi ilk okuyan ve en yüksek tezahüratları yaoan Kristin Trevino'ya.

Beni dinleyen ve sınırlarımı zorlayan Corey Whaley'e. Bütün filmleri seninle izlemek istiyorum. Kötü olanları bile. (Benim arkadaşım gibisin.)

Jenny Martin (nişanlım), ben güçsüzken güçlü olduğu için.

En hatasız pusulam Natalie C. Parker'a.

Dayanağım olup, beni bunda ve geri kalan her şeyde cesaretlendiren annem, babam ve kız kardeşime.

Bütün ailem, kan bağı olan herkes ve geri kalanlarına; Murphy ailesi, Komaromi ailesi, Buzzwell ailesi, Werthman ailesi, Pearce ailesi, Trevino ailesi (ikisi de), Pierce ailesi ve Richardson ailesine.

Başından beri orada olan arkadaşlarıma, ama özellikle de; Ashley Meredith'e (her zaman en sevdiğim), John Stickney'e, Hayley Harris'e, Veronica Trevino'ya, Asher Richardson'a, Matt Meredith'a ve Nathan McCoy'a.

Beni şaşırtan bu topluluğa, hem de her zerresine. Her yazar, kütüphaneci, blogger, okur ve yayıncıya. Hepinize çok teşekkür ederim. Lone Star topluluğuna ayrıca teşekkür ediyorum. Siz benim evimsiniz.

Cesaretlendirmeleri ve sevgileri için arkadaşlarım; Adam Silver'ya, Fourteenery'nin inanılmaz kadınlarına, Sarah Combs'a, Siobhan Vivian'a, Jennifer Echols'a, Margot Wood'a, Jeramey Kraatz'a, Stacy Vandever Wells'e, Jen Bigheart'a, Kari Olson'a (tıbbi bilgisini paylaştığı için), Caron Evin'e, Britney Cossey'e ve Teksaslı Wesleyan ailesine, özellikle de Dr. Salih'e, Profesör Payne'e, Joie Arn'a ve Ann Smith'e teşekkürlerimi sunarım.

Tiffanie DeBartolo'ya *God-Shaped Hole*'u yazdığı için teşekkür ederim.

En büyük teşekkürlerimi ise kanserden etkilenen ve hikâyelerini paylaşma cesaretini gösterenlere. Okuduğum her bir blog paylaşımı, röportaj ve ölüm ilanı bu kitabı şekillendirdi.

Ian, küçük adamım, teşekkür ederim. Seni yerim. Seni çok seviyorum.

Ian Pearce

Julie Murphy onu seven kocası, ona tapan köpeği ve ona tahammül eden iki kedisiyle Teksas'ta yaşıyor. Yazmadığı ve sahipsiz hayvanların peşine düşmediği zamanlarda Julie kütüphane de eski kitapları koklarken görülebilir. Yazarı www.juliemurphywrites.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Hayatınızı yarın son gününüzmüş gibi yaşarken upuzun bir geleceğin sizi beklediğini öğrenseydiniz, ne yapardınız?

On altı yaşındaki Alice lösemi hastası olduğunu öğrenir, durumu ciddidir. Bu yüzden de kalan zamanını yanlışları kendi kurallarına göre düzeltmeye adar. Çocukluğundan beri ondan hoşlanan arkadaşı Harvey'yi Ölmeden Önce Yapılacaklar Listesi'ni beraber bitirmeye ikna eder. Liste hem intikam (eski erkek arkadaşını rezil etmek, can düşmanından öç almak) hem de umut (bir yabancı için beklenmeyecek kadar iyi bir şey yapmak) doludur. Ancak yapacakları bittiğinde genç kız iyileşmeye başlar.

Şimdi Alice bütün yaptıklarının sonuçlarıyla ve Harvey'ye hissettiği gerçek duygularla yüzleşmek zorundadır. Ama etrafındakilere ve en çok önemseddiği insana verdiği zararı telafi etmesi mümkün olacak mı?

Hayatta Kalmanın Yan Etkileri aşk, hayat ve ölümle ilgili korkusuz bir güç gösterisi.

"Julie Murphy aşk, arkadaşlık, kalp sızısı ve affedilmeyle ilgili komik ve merhametli bir hikâye anlatıyor. Acımasızca dürüst ve pes etmeyen yüreklerle dolu."

John Corey Whaley, *Her Şey Burada Başladı* ve *Bitti'nin Micheal L. Printz Ödüllü yazarı*

